

TREBALL DE RECERCA
“QUI HA INFLUENCIAT A QUI?:
LA SOCIETAT AL ROCK O EL ROCK A LA SOCIETAT”

CURS 2012-13

“La joventut com a objecte social no és un cos uniforme; és precís reconèixer que es tracta d’una població suficientment complexa, tant en l’aspecte social com en el generacional, el que suposa sens dubte l’existència d’universos culturals diversos i diferenciats.

No obstant, és possible afirmar que el ROCK, en les seves diverses modalitats, s’ha convertit en un vehicle d’expressió de vivències i problemàtiques que experimenten els joves urbans a molts països de tot el món”.

Adrian De Garay

II Congrés Llatinoamericà IASPM (Internacional Association for the Study of Popular Music).
Santiago de Xile 1999.

Veniu mares i pares al llarg de la terra.
I no critiqueu el que no podeu entendre.
Els vostres fills i filles estan fora del vostre control.
El vostre vell camí esta corcat.
Si us plau deixeu pas a lo nou si no podeu donar un cop de mà.
Perquè els temps estan canviant.

Bob Dylan – The times they are a-changin

ÍNDEX

1. Introducció	
1.1 Motivacions -----	7
1.2 Objectiu -----	7
1.3 Estructura -----	7
1.4 Metodologia -----	7
1.4.1 Com he fet el treball -----	7
1.4.2 Anàlisi musical -----	8
1.4.3 Entrevistes -----	8
1.5 Dificultats -----	8
1.6 Agraïments -----	9
2. Hipòtesi -----	10
3. Els anys 50. The Happy Years. -----	13
3.1 Context històric. -----	14
3.2 Història del rock -----	16
3.3 Anàlisi Musical : <i>Hound Dog</i> d'<i>Elvis Presley</i>-	19
3.4 Comentari i conclusions. -----	21
4. Els anys 60. - La invasió Britànica -----	23
4.1 Context Històric. -----	24
4.2 Història del rock. -----	27
4.3 Anàlisi Musical: <i>I want to hold your hand</i>	
de <i>The Beatles</i> -----	30
	32

4.4	Comentari i Conclusions. -----	
5.	Els anys 70. –Sexe, Drogues i Rock and Roll -----	36
5.1	Context històric. -----	37
5.2	Història del Rock. -----	39
5.3	Anàlisi Musical: <i>God Save the Queen</i> de <i>Sex Pistols</i> -----	46
5.4	Comentari i Conclusions. -----	49
6.	Els anys 80. – La posada en escena -----	53
6.1	Context Històric. -----	54
6.2	Història del Rock. -----	56
6.3	Anàlisi musical: <i>Livin’ On a Prayer</i> de <i>Bon Jovi</i> -----	60
6.4	Comentari i Conclusions. -----	64
7.	Els anys 90. – De l’extrem a les arrels -----	69
7.1	Context històric. -----	70
7.2	Història del rock. -----	74
7.3	Anàlisi musical: <i>Smells Like teen Spirit</i> de Nirvana. -----	80
7.4	Comentari i Conclusions. -----	83
8.	Entrevistes a músics i artistes del rock. -----	86
9.	Conclusions Generals -----	139
10.	Bibliografia -----	145

11. Webgrafia -----	
12. Filmografia -----	149
13. Índex de vídeos inclosos en el DVD -----	151
14. DVD amb les cançons analitzades	

ANNEX

- Cronologia visual any per any de fets socials i musicals contrastats.**
- Quadre resum d'estils musicals**

1. Introducció

1.1 Motivacions

En primer lloc, m'agradaria parlar de les motivacions que m'han portat a fer aquest treball de recerca i no cap altre.

El que m'ha impulsat a investigar i explicar la influència del rock en la nostra societat ha estat que tota la vida he estat envoltat de música, i a mesura que m'anava fent gran anava descobrint nous vessants i nous estils musicals, entre tots vaig trobar el rock. Profunditzant en aquest estil, em vaig adonar que era un dels tipus de música que la gent podia reconèixer més, i era tan extens que gairebé abastava tots els estils de la música contemporània nascuda a partir de la segona meitat del segle XX. En adonar-me d'aquest fet vaig pensar que hi podia haver una relació amb els esdeveniments socials de mitjans del segle vint i aquest nou corrent musical, el rock, que alhora va ser un dels que va evolucionar més ràpid.

1.2 Objectiu

El que busco saber amb aquest treball és el grau d'importància que ha tingut el rock, i per consegüent la música, en la societat, saber si realment s'ha involucrat o ha estat una de les moltes pinzellades en el quadre del segle XX.

1.3 Estructura

La part principal estarà dividida en cinc blocs, tants com dècades que analitzaré. L'anàlisi de cadascuna de les dècades es durà a terme a partir d'un esquema dividit en quatre parts. La primera part serà el context històric, on s'explicarà en termes generals el desenvolupament de la dècada. El segon punt estarà dedicat a la història del rock, on serà analitzada i explicada. El tercer punt serà l'anàlisi d'una cançó de l'època on es reflectiran la partitura i els acords, així com la dificultat en la composició i interpretació d'aquesta. Seguidament, i per acabar l'apartat, duré a terme unes conclusions on explicaré la comparació entre la evolució social i musical de la dècada.

En el treball s'inclouen també diverses entrevistes dutes a terme amb artistes i músics del panorama musical autonòmic i nacional en les que he transcrit paraula per paraula el que varen respondre a les meves preguntes. A la majoria els he fet les mateixes preguntes, tot i que en algun, he optat per allargar-me una mica ja que el temps i la predisposició m'ho permetia.

Un apartat molt important són les conclusions generals del treball, on

veig i analitzo com s'han influenciat mútuament la música i la societat.

Juntament amb les conclusions, he afegit un resum de les dècades any per any per tal que quedi plasmada d'una forma més visual l'evolució conjunta de la música i els afers socials.

Finalment, he afegit un DVD on incloc les cançons que he analitzat de cada dècada com a testimoni audiovisual de l'evolució del rock al llarg del segle XX.

1.4 Metodologia

1.4.1 Com he fet el treball

El treball són principalment cinc apartats, les dècades, on he treballat de diverses maneres diferents:

En primer lloc, per a dur a terme l'apartat sociològic del treball, tant com per fer l'evolució del rock, m'he hagut de documentar i llegir diversos llibres (Tots ells esmentats en la Bibliografia) així com repassar material audiovisual (Documentals, Pel·lícules...), finalment i després d'això, recopilar informació de diverses adreces d'Internet (També esmentades a la Webgrafia), amb tota la informació, vaig elaborar un esborrany, tant per la part històrica, com per la part musical. L'esborrany el vaig anar constituint per parts dividides en dècades i per conceptes, així que després de fer l'esborrany de la societat i del rock d'un apartat, el passava a net compilant la informació.

1.4.2 Anàlisi Musical

L'anàlisi musical és un dels apartats que més m'ha agradat juntament amb el de les entrevistes, ja que com a músic, em va agradar molt poder desglossar les cançons dels meu ídols i trobar-ne sentit, així com veure el seu rol dins de la societat i l'època en que es van compondre.

Les cançons són analitzades des de dos àmbits diferents: el primer d'aquests és l'anàlisi líric ja que gràcies al ritme que tenen enganxen als que les escolten, tot i que he trobat cançons amb una qualitat lírica horrible, també n'hi ha hagut que m'han sorprès notablement. Per analitzar les cançons líricament, en primer lloc faig una anàlisi de la rima, el ritme i la mètrica de les cançons, tot i que hi ha hagut vegades que m'ha resultat impossible a causa de les grans diferències entre versos, i seguidament analitzo el tema i el poso en el context històric.

Per altra banda, també faig una anàlisi musical de les cançons, on analitzo l'harmonització que tenen a partir dels acords que he obtingut buscant a Internet i de vegades escoltant-los directament de les cançons. L'anàlisi harmònic de les cançons el duc a terme mitjançant els acords reals i plasmant-

los en llenguatge musical modern (O anglès) per tant, la nota La es representa amb una lletra A. A partir de l'anàlisi he vist el canvi que ha experimentat l'harmonia des de mitjans del segle XX.

1.4.3 Entrevistes

L'apartat que més m'ha omplert han estat les entrevistes, perquè he pogut parlar directament amb els meus ídols i comentar-los la meua idea sobre el treball. Les entrevistes es movien al voltant de quatre preguntes.

El procés que duia a terme per a fer una entrevista va ser en primer lloc contactar amb la persona que representava a l'artista a qui volia entrevistar per sol·licitar parlar amb el mateix músic (Depenent de la magnitud i l'agenda de l'artista, podia atendre'm o no) , seguidament, acordàvem un dia i una hora (Sovint en un concert que duguessin a terme a prop de casa durant les proves de so o en acabar el concert), en el dia acordat duia a terme la entrevista, i en arribar a casa la passava a l'ordinador paraula per paraula editant-ne el dia i l'hora.

1.5 Dificultats

La principal dificultat del treball ha estat fer un recull de informació, ja que sobre aquest tema n'hi ha molta i no és fàcil fer una bona tria, ja que la majoria d'artistes tenen una o més biografies publicades, però s'ha de saber prioritzar pel que fa a artistes dels que llegir la biografia, ja que la seva lectura, també s'ha de combinar amb llibres més genèrics sobre el tema i les tècniques d'aquests.

Una altra dificultat amb la que m'he trobat ha estat contactar amb els artistes que han fet possible que realitzi una part essencial del treball que són les entrevistes que els he fet, que m'han servit per a opinar sobre la influència del rock a la societat.

1.6 Agraïments

Pel que fa als agraïments, en primer lloc m'agradaria agrair als meus pares els esforços que han fet per que el treball es tirés endavant, animant-me i ajudant-me.

També m'agradaria agrair a la meua tutora Carme Saltiveri el fet de deixar-me dur a terme el treball ja que d'alguna manera ha comportat una dificultat per a ella debut a que tal com hem va dir, no coneixia massa el tema en el que em volia centrar.

A totes les persones que des de ben petit m'han influït i m'han tramès la importància de la musica com a art i com un vehicle d'expressió vers els altres on pots arribar a influir en l'estat emotiu, físic i ideològic.

Agrair a tots els artistes que han fet possible les diferents entrevistes, plenes de vitalitat i que mai podran expressar els moments viscuts amb cada un d'ells.

Per últim agrair als meus companys de grup Ramon, Andreu, Jordi i Arnald per ajudar-me a descobrir el rock n' roll, vivint, tocant i entenent la seva filosofia.

2. Hipòtesi

Al llarg de la història de la humanitat, les manifestacions musicals han acompanyat les diferents cultures i han estat presents en els diferents canvis que aquestes han tingut.

Una de les etapes més plenes de canvis socials és la segona meitat del segle XX. Període en el que neix i es desenvolupa un estil musical que ha perdurat fins als nostres dies, amb molts variants i subgèneres.

El Rock va néixer als Estats Units a finals dels anys 40 i es va estendre a tot el món, convertint-se en quelcom més que un simple moviment amb una presència activa en moltes manifestacions ha transcendit a la societat en tota una cultura ideològica, de manera de ser, de formes de vestir, etc...

La idea és esbrinar la influència del Rock en la societat, o ben al contrari, si és la societat amb el seu procés de transformació la que ha anat canviant el moviment musical fins arribar al moment en que estem ara.

En definitiva, voldríem donar resposta a la següent qüestió:

QUI HA CANVIAT A QUI?

EL ROCK A LA SOCIETAT O BÉ LA SOCIETAT AL ROCK.

- QUINA CERCA FER?

L'època que vol abastar el treball és des de finals de la dècada del 1940 fins la darrera dècada del segle XX. Que és la història del moviment musical des del seu naixement, fins als nostres dies. És a dir, estem parlant d'un període d'uns cinquanta anys.

En aquest període, naturalment vull **analitzar com s'ha anat desenvolupant el moviment musical** amb les diferents manifestacions i el que ha anat aportant a la societat.

Aquesta anàlisi la vull **fer amb l'estudi de la bibliografia i material audiovisual**, que ens parla de com va néixer el Rock i com es va anar desenvolupant i introduint en tots els racons del món. Alhora de com ha anat evolucionant i donant passes al costat dels diferents esdeveniments socials.

Naturalment també cal fer una **anàlisi dels esdeveniments socials més importants** d'aquesta època i com s'ha anat transformant la societat, a nivell del pensament, de les formes de fer, de com els grups socials han reivindicat uns ideals, dels avenços en matèria de drets socials, els moviments polítics, l'economia, etc...

Aquesta anàlisi caldrà fer-la amb **bibliografia i material audiovisual específic que ens aporti l'anàlisi sintètic dels esdeveniments socials** més importants d'aquest mig segle que estudiarem.

Per tal de fer una cerca més concreta, la idea inicial és centrar l'estudi en els **Estats Units i Anglaterra**. Analitzant la part social i la part musical.

Donat que el moviment musical neix als Estats Units, i es va propagar cap a Anglaterra i després a la resta de món. Podríem arribar a fer un estudi del Rock a cada país, però ja d'entrada volen centrar la cerca a només aquests països.

La idea és **analitzar dècada per dècada, els esdeveniments socials per una banda i musicals per l'altra**, i anar traient unes conclusions de cada dècada respecte de les influències.

D'aquesta manera es podrà **copsar d'una forma visual els moments de cada dècada als dos nivells d'anàlisi, el social i el de la música Rock**. És a dir, veure per exemple què va passar amb el fenomen de segregació racial a EEUU, i que estava passant en el panorama de la música Rock.

Pensem que d'aquesta exposició visual, ja es podran **extreure una sèrie de conclusions, que ens podran identificar els trets més influents i sobre qui han pogut influenciar a qui**.

La **quantificació de fets** ens els que ha pogut influir la Societat sobre el Rock o el Rock sobre la Societat ens **evidenciaran la tendència de la resposta que busquem a la qüestió de la hipòtesi**.

Un altre element que hem considerat important, ha estat el d'escollir una cançó que representes cada dècada i donés contingut a l'anàlisi que estem fent, això ens ha ajudat a exemplificar com en cada moment hi ha una banda sonora pels diferents moments socials.

Juntament amb tota aquesta tasca, també hem volgut incloure en el treball, una **cerca de camp, mitjançant una sèrie d'entrevistes a persones**

relacionades amb la música. Per una banda hem entrevistat a persones famoses del món musical , però també a persones que d'una forma o un altra hi tenen relació.

En aquesta entrevista els hem preguntat diverses qüestions, des de la dicotomia inicial amb la següent qüestió:

1.- Del dilema “La Societat ha influït al Rock” o “El Rock ha influït a la Societat” Amb quin et quedaries?.

També plantegem l'apreciació subjectiva d'algun fet rellevant que ells considerin important de la història del Rock que hagi impactat en la societat.

2.- De la Història del Rock, ¿Quin fet destacaries com a més important en relació al seu impacte social a nivell mundial i a nivell Espanyol o Català?

A continuació una altra apreciació a nivell més personal, demanem als entrevistats la influència del Rock a les seves vides.

3.- Com ha influït el Rock en la teva vida?

Per acabar, demanem l'opinió entorn als grups de Rock, i quin és l'apreciació dels entrevistats respecte als més influents.

4.- Quin grup consideres més importants i influent al llarg de la història del Rock?

Amb aquestes entrevistes, hem volgut copsar les opinions i també establir uns resultats que ens puguin orientar en la cerca de la resposta que busquem. Per finalitzar amb tot voldríem arribar a unes conclusions en funció d'allò estudiat i entrevistat, per tal de resoldre la hipòtesi inicial o de plantejar-ne d'altres.

També adjuntem una **cronologia any per any amb dades i fets rellevants a nivell social i a nivell musical.** Amb aquesta cronologia he volgut evidenciar d'una manera visual els aspectes més destacats d'aquests 50 anys i com s'han correlacionat la història social i la història del rock.

Un **quadre dels diferents estils que s'ha entrelaçat al llarg de la història** dins del rock, ens demostra com han confluït molts estils dins del gènere i per tant això és la prova que el rock està en constant evolució i es deixa influenciar constantment per tot tipus de nous i vells ritmes.

Les ciències socials no són exactes i tenen molts matisos, per tant si no podem donar una resposta clara, si que ens agradaria la més aproximativa possible.

Els anys 50 - The Happy Years -

“Mai et dobleguis al primer fracàs, ni al primer comentari que facin.... perquè per més que t’enfonsin un somni, te l’enfoneses a tu mateix”

3. Els anys 50. The Happy Years.

3.1 Context històric.

Un cop derrotades les potències de l'Eix (Berlín – Roma - Tòquio), Estats Units i Rússia s'erigien com les noves potències mundials, mentrestant, Europa iniciava sota la direcció de George Marshall una **era de recuperació política i econòmica a la postguerra**.

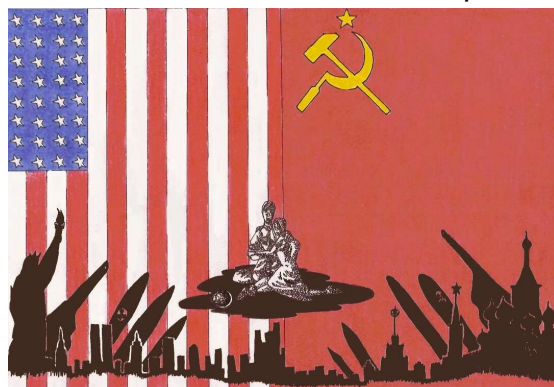
La dècada dels cinquanta ha estat vista com **una època de benestar i de progrés econòmic**. El pla Marshall semblava tenir efecte fins i tot als països d'Amèrica Llatina, condemnats històricament al retard. Els governants feien obres en els seus respectius països, acabaven normalment els períodes per als quals van ser elegits, i una classe mitjana, resultant dels tímids processos d'industrialització, començava a aparèixer.

La pau que havia semblat arribar després de la victòria dels aliats el 1945 no va durar molt. El 1948 va començar el que s'anomenaria la "Guerra Freda". El duel dels Estats Units i la Unió Soviètica no era només el de dos països, sinó, el de dos sistemes d'organització política i social, el de dos ideologies amb tradicions i valors diferents.

Malgrat el seu ideari marxista, Rússia no oblidava la seva herència imperial d'expansió territorial, mentre Stalin executava un pla econòmic ambiciós que devia ser complert estrictament per igualar-se als altres països europeus. Els Estats Units, en canvi, es debatien entre la tasca de "representants dels valors morals" a nivell mundial, amb totes les seves implicacions, o tancar-se a les seves fronteres preocupant-se dels seus propis assumptes.

La guerra freda va dividir al món, obligant a nacions i persones a alinear-se a un o altre bàndol. Si més no hi va haver l'avantatge que un creia saber amb qui estava i contra qui lluitava. O es podia ser capitalista o bé comunista, Uns eren els bons i els altres eren els dolents, depenent naturalment del costat que es miri.

Els anys cinquanta van ser testimonis també del sorgiment de països que volien la seva pròpia identitat. Des d'aquesta òptica, aquesta dècada va ser la de l'inici de la **caiguda del colonialisme**,

simbolitzat en els noms d'Algèria o Indoxina. Va ser també del sorgiment de "tercers", que pretenien no alinear-se amb cap dels dos grans: la Xina, que es va separar de l'URSS en nom de l'ortodòxia, Iugoslàvia, que aspirava a un tipus diferent de socialisme, i països com França, que aspiraven a una posició independent.

Al Primer Món destacar la intervenció de l'ONU i dels Estats Units a Corea, l'elecció de Dwight Eisenhower com a President dels Estats Units, la nominació del dur secretari d'Estat John Foster Dulles, la caça de bruixes pel senador republicà Joe McCarthy, l'execució de Ethel i Julius Rosenberg pel

suposat lliurament de secrets atòmics als soviètics, la persecució al pare de la bomba atòmica Robert Oppenheimer, la coronació d'Isabel II com a reina d'Anglaterra, la intervenció de la CIA a Guatemala i l'Iran amb llargues i sagnants conseqüències, el suport dels Estats Units al dictador paraguaià Alfredo Stroessner, i **la gradual intromissió nord-americana al Vietnam.**

En el Segon Món van destacar la mort d'Stalin, el primer **aixecament d'obriers contra el règim comunista a Berlín**, la industrialització de la Xina, la bomba d'hidrogen desenvolupada per la Unió Soviètica poc després de la bomba d'hidrogen dels Estats Units, la pugna per influir en l'ONU presidida des de 1953 pel neutral diplomàtic suec Dag Hammarskjöld.

Al Tercer Món, terme popularitzat per l'algerià Franz Fanon, sobresurten la fi de la guerra de Corea, la derrota dels francesos a Vietnam, la lluita per la independència a Guinea i Algèria, la independència de Cambodja, Kenya, Egipte i el lideratge de Gamal Abdel Nasser, la revolució nacionalista a Bolívia, la mort d'Eva Duarte de Perón, el suïcidi del president brasiler Getulio Vargas després del fracàs del seu programa laborista, a Cuba, el 1959 una revolució encapçalada pel jove advocat Fidel Castro derrocava el dictador Fulgencio Batista, aquesta revolució es va anar radicalitzant i imposant distàncies amb els EUA, la ruptura es va donar i com era inevitable en un món bipolar, Cuba es va aliar amb l'URSS, que li garantia subministraments, intercanvi comercial i armes.

Els avenços tecnològics van tenir a veure molt amb el desenvolupament de la Guerra Freda: les primeres bombes d'hidrogen, el submarí termonuclear, l'ús dels àtoms per a la producció d'electricitat. Altres van tenir a veure amb la salut: la vàlvula artificial per al cor, el primer trasplantament reeixit d'un òrgan humà, el desxiframent de l'estructura del ADN, la vacuna contra la poliomielitis. I mentre el canadenc Marshall McLuhan anunciava una nova era per a les

comunicacions, sortia al mercat civil el primer computador -UNIVAC- de Remington Rand Company. El 1958 es passaria dels avions d'hèlix als poderosos Jets. Un Havilland Comet IV de British Overseas Airways Co va volar de Londres a Nova York prenent-li només la meitat del temps (6 hores i 12 minuts) que es necessitaria perquè un avió d'hèlix compleixi el mateix trajecte.

El 1955, les avançades tecnològiques dels militars i empresaris nord-americans van explorar l'atmosfera superior amb míssils llançats des del desert de Nuevo Mexico, i es van convèncer poc a poc que un pas necessari per a l'exploració de l'espai era la fabricació i posada en òrbita de satèl·lits artificials. El satèl·lit - pensaven - seria molt útil per estudiar a fons la Terra, millorar les prediccions meteorològiques, facilitar les comunicacions, les observacions astronòmiques, la navegació i l'espionatge. El 4 d'octubre de 1957, la Unió Soviètica llançava el Sputnik 1, primer satèl·lit artificial al voltant del planeta. Aquest dia es donava inici a l'Era Espacial, posteriorment s'enviaria al Sputnik 2 amb el seu solitari passatger, un gos siberià anomenat Laika. Els soviètics manifestaven que les seves intencions no eren purament militars sinó científiques i pacífiques. Ho van confirmar quan van enviar a l'espai al cosmonauta Yuri Gagarin, l'octubre de 1958. Només després d'aquests avanços soviètics, Eisenhower crearia l'Administració Nacional Aeronàutica i de l'Espai (NASA), i va anunciar el 1959 el programa Mercuri.

3.2 Història del rock

La música que es desenvolupa al llarg de la dècada dels anys 50' és crucial per l'evolució de la música contemporània. En aquella època, el Jazz, el Soul i el Blues eren molt presents encara, ja que amb la barreja de diverses parts d'aquests va néixer el Rock n' Roll amb petites bandes, generalment cantants atractius i amb moviments molt provocatius, que bàsicament cantaven, amb un estil molt característic, sobre els beneficis de divertir-se i de l'amor d'una bona noia . El rock n' roll és un dels referents culturals més importants del jovent dels Estats Units i es converteix en producte de masses, música popular moderna.

Elvis Presley és la icona generacional sobre la que gira el canvi radical que s'està donant en la societat en aquell moment.

La societat americana somiava altre cop amb la prosperitat, feliç i avançada ja, buscava la diversió en clubs, cabarets i salons de ball on la joventut es reunia especialment per a escoltar música, ballar i beure alcohol, que és, per dir-ho d'alguna manera, la droga estrella dels anys 50, que es consumia en societat i bàsicament per diversió.

En la dècada de 1950, els adolescents buscaven nous sons i noves sensacions, ja que per primera vegada un moviment musical es dirigia especialment a ells.

El Rock n' Roll va començar a desenvolupar-se als Estats Units durant l'època de l'esclavitud. Els esclaus varen desenvolupar un potencial musical en el que hi predominaven els càntics espirituals, els que avui en dia coneixem com a "espiritual negre", i els propis ritmes, que marcaven els dies de treball en les diverses plantacions a les que en formaven part.

A nivell musical, la influència africana, tant pel ritme com pels sons, es van fer molt presents en el blues, un estil propi que va englobar totes les influències de les *Work Songs*, els càntics dels esclaus esmentats abans, el que va convertir-se en l'ingredient bàsic per a la creació del rock n' roll.

Per altra banda, la influència d'alguns músics "blancs" a través del gènere musical conegut com a "country" i l'aparició de la guitarra elèctrica varen ser els al·licients per a crear el *rythm and blues*, pare del Rock n' Roll. Un dels principals impulsors va ser Muddy Waters.

El terme *rock n' roll* era utilitzat per a reduir una mica la popularitat del *rythm and blues*, el que expressava més els conflictes racials, encara evidents a l'època, malgrat que tots dos representessin el mateix. Es varen voler diferenciar entre ells i varen donar pas als cantants "blancs". Juntament amb la influència de molts locutors de ràdio per la integració racial.

Els inicis d'ambdós estils combinen elements del blues, el jazz, el boogie woogie amb una forta influència de la música folklòrica o Apache, també conegut com a hillbilly (Música de camperols), també amb el country o western i el gospel, molt influent sobretot a l'hora de cantar. L'esmentat Muddy Waters és el músic que va iniciar la integració amb el seu primer single *I can't Be Satisfied*, tot i això, els experts daten l'origen del rock n' roll cap al 1954, quan Bill Haley and His Comets varen gravar el *Crazy Man Crazy* o el famós *Rock around The clock*, que es disputa amb el *That's All right* el títol de primera cançó del rock n' roll. A les 21:30 del 3 de Juny de 1954, l'estació de ràdio WMPS a Memphis, Tennessee, va emetre per primer cop el *That's All Right*, una cançó que tenia un ritme d'allò més estrany gravada per un jove camioner de 19 anys que cantava com un "negre". Aquell jovenet engominat era Elvis Aaron Presley, el futur rei del rock. La cançó *That's all Right* va tenir tant èxit que van col·lapsar-se les línies telefòniques de la ràdio ja que tothom demanava escoltar de nou la cançó, així que la ràdio va emetre el *That's All Right*, la versió d'Elvis Presley, 30 cops al llarg de les següents 24 hores,

això va fer que amb el temps Elvis Presley es convertís en el personatge número 1 de l'època. Aquest fenomen es devia a que el col·lectiu de joves es sentia identificat amb la veu del jove, a causa d'això un grupat de músics i l'Elvis varen fer una sessió de gravació de diversos temes de renom a l'època, ja que pocs músics componien els seus propis temes sinó que feien versions canviant el ritme, així que després d'augmentar la velocitat del blues li varen incorporar certs tocs de country, el resultat d'això fou el Rockabilly, una música mai abans escoltada i que tenia molt de "ganxo" pel jovent.

Tot i això, el terme rock n' roll va néixer el 1952 de la mà del locutor de radio Alan Freed, que es referia així a la música que interpretava el mateix Bill Haley al seu estudi radiofònic en directe.

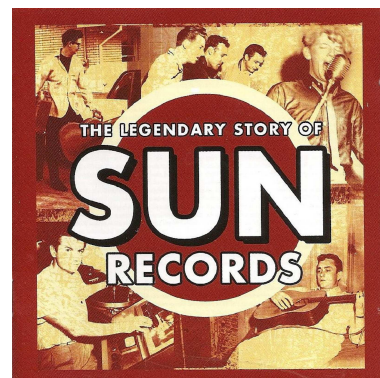

El principal dilema musical de l'època és la identitat exacta del creador del rock n' roll, ja que hi ha dubtes entre Bill Haley i Elvis Presley, aquest, gran promotor del rock n' roll i coronat com al rei d'aquest, deien que la seva veu tenia molt a veure amb la seva personalitat i el carisma que tenia i que el va representar en tots els àmbits que per a la cultura de l'època va trencar esquemes i va transgredir moltes tradicions morals i de conducta.

Hem de remarcar que, tot i que Elvis o Bill Haley fossin els primers "exemplars" de músics de rock n' roll, aquest es va definir durant la següent etapa coneguda com "la primera generació del rock n' roll", formada per Little Richard, un pianista molt característic ja que tot i ser homosexual i d'ètnia negra a Georgia, un estat on hi havia molta segregació, sempre tenia un somriure als llavis per a tothom, fins i tot va dedicar part de la seva vida a l'església.

Un altre dels que va definir les bases del gènere va ser Jerry Lee Lewis, un altre pianista que, com va dir Sam Philips, de Sun Records Company només sentir al 1956 la seva gravació de Crazy Arms: "**Si agafes una mà dreta blanca i una mà esquerra negra que tens? Tens Rock n' roll Fill meu!**".

Per altra banda també hem de destacar els que van ser els pioners de la guitarra elèctrica, com Chuck Berry, a qui solien confondre amb un músic "blanc", ja que tocava country i era gairebé un territori vedat per a la gent d'ètnia "negra". Un altre dels pioners de la guitarra va ser Eddie Cochran, gran influència de Lemmy Kilmister, una gran icona del rock n' roll. També cal destacar a Fats Domino, The

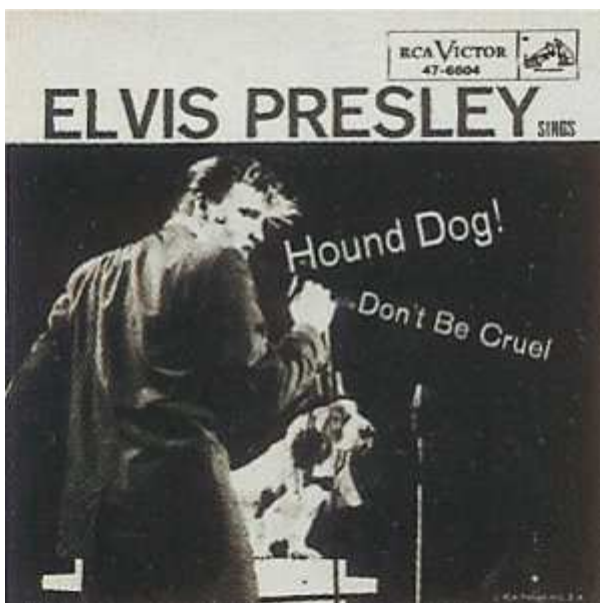

Everly Brothers i el famós Roy Orbison, tant com els caiguts en el terrible accident d'avió Ritchie Valens, Big Bopper i Buddy Holly.

Elvis Presley, de la mateixa manera que va començar la primera generació la va acabar al 1958 quan va ser cridat per l'exèrcit dels EUA fins al 1960, si bé quan va tornar, la seva popularitat seguia intacta, les seves cançons ja no tenien el mateix caràcter rebel tot i que no podien dir el mateix la resta de companys generacionals, ja que molts d'ells van entrar a la presó i va haver el que coneixem com el "boicot" dels anys 50, si bé els que no estaven engarjolats, patien fortes addiccions a l'alcohol o a les pastilles com el gran Johnny Cash, un referent del country i del rockabilly de finals de la dècada .

En aquest punt d'inflexió, el rock patiria la seva metamorfosi que el transportaria lluny de les seves arrels, però abans de traslladar la seva evolució a Anglaterra, on va quedar clar que el rock n' roll no tenia fronteres, sinó que era la manera més indicada per a fer tot tipus de fusions d'allò més estrambòtiques i que també era un mercat a explotar per part de les discogràfiques que, al cap i a la fi, eren les que movien el rock n' roll. En poc més de cinc anys, es va iniciar el Rock n' roll, es va començar a desenvolupar, va néixer el soul de la mà de Ray Charles amb "I Got A Woman", Elvis Presley, Little Richards i Jerry Lee Lewis senten les bases del rock n' roll i Muddy Waters, juntament amb Little Walter i Willie Dixon desenvolupen el Blues de Chicago que tant influiria als anys 60 i 70 a Cream, als Beatles, però sobretot als Rolling Stones, que varen anar a gravar fins i tot a l'estudi Chess Records, l'impulsor del Blues i varen portar a Muddy Waters cap a Europa. Es presentava una dècada on el rock n' roll seria molt més present que als anys 50', una època on sorgirien nous estils ara, ja estava tot disposat.

3.3 Anàlisi Musical : *Hound Dog* d'Elvis Presley

Autor: Jerry Leiber, Mike Stoller
Productor: Steve Sholes
Publicat: Juliol, 1956, RCA

Hound Dog es va editar com a cara b del tercer single d'Elvis per RCA. També va ser la cançó amb que li va dir al món: **“us agradi com si no, el rock & roll és aquí per quedar-s’hi”**. Amb una impressionant autoritat vocal i la fulminant guitarra principal de Scotty Moore, Elvis va transformar un tema ancorat en el blues, en una declaració d'independència d'una generació de joves, a les persones grans, fredes i inflexibles. **"Tant me fa el que diguin"**, li va dir a un periodista uns dies abans de la sessió en defensa de la seva música i el seu llenguatge corporal. **"No sóc repulsiu"**. Hound Dog, perfeccionada en 31ª presses el 2 de juliol de 1956 a els estudis de RCA a Nova York, havia estat composta el 1952 per a dos adolescents blancs, Jerry Leiber i Mike Stoller, per Big Mama Thornton.

El tema que he escollit per analitzar de la dècada dels anys 50 ha estat el *Hound dog* d'Elvis Presley. He escollit aquest tema perquè és amb el que Elvis Presley es va convertir en una icona sexual movent els seus malucs al ritme de la caixa, per tant, és un dels que va influir en la societat ja que pretenia canviar la concepció del sexe que tenien els devots de l'església i la mateixa església, així com criticar a la societat americana amb una lletra punxant dirigida a l'audiència de caràcter venjatiu composta bàsicament per dues estrofes que es van repetint al llarg dels 2:18 minuts que dura la cançó incloent algun solo de guitarra entre mig. Les estrofes són:

Hound Dog d'Elvis Presley

*You ain't nothin' but a hound dog
Cryin' all the time*

*You ain't nothin' but a hound dog
Cryin' all the time*

*Well, you ain't never caught a rabbit
And you ain't no friend of mine*

*No ets més que un gos de caça
Que no para de plorar*

*No ets més que un gos de caça
Que no para de plorar*

*No has caçat mai un conill
I no seràs mai amic meu*

*Well they said you was high-classed
Well, that was just a lie*

*Yeah they said you was high-classed
Well, that was just a lie*

*Well, you ain't never caught a rabbit
And you ain't no friend of mine*

*Bé, ells deien que eres de classe alta
Bé, estaven mentint*

*Si, ells deien que eres de classe alta
Bé, estaven mentint*

*No has caçat mai un conill
I no seràs mai amic meu*

Les estrofes de la cançó són sisetes amb una estructura de rima de A-B-A-B-C-B. Pel que fa als versos, podríem dir que són lliures ja que segueixen una estructura peculiar. L'estructura dels versos és de 8-5-8-5-8-7.

L'estructura harmònica de la cançó és C-F7-C-G7-F7-C que és el patró harmònic del Rock n' roll. Per a arribar-hi, s'ha d'agafar una tonalitat (En aquest cas la tonalitat de Do) i fer el procés harmònic de I Grau- IV Grau -I Grau – V Grau – IV Grau – I Grau (Els graus són les notes de l'escala, per tant el I grau de Do és en propi Do, el IV grau de Do és el Fa i el V grau de Do és el Sol) En algun cas, el compositor opta per aplicar-li algun detall com és el cas, ja que el IV i el V grau compten amb la setena (En un acord triada simple hi solen haver quatre notes. El I Grau, el III Grau, el V Grau, i el I Grau altre cop o tònica, però agut. En el cas dels acords amb setena, es substitueix el I Grau agut pel VII grau de l'escala).

3.4 Comentari i conclusions.

A partir de la segona meitat dels anys cinquanta veiem el primer xoc entre el rock i la societat, és l'època en que neix el rock i quan comença a influir fortament a la societat, ja que des de que Elvis Presley va gravar el seu tema, va convertir-se en un fenomen, ja que, com hem dit les línies es van col·lapsar a causa d'aquell nou ritme que va causar furor. La influència clara la veiem en l'aparició de la figura del delinqüent juvenil, conegut com a *Drape* o *Rocker*, aquesta figura causava furor entre les noies, enveja entre els nois i pànic als adults, una figura que existia, però sense estar venerada.

D'altra banda, podríem dir que el rock n' roll va ser una força a tenir en compte dintre de la integració racial del poble afroamericà que, tot i l'abolició de l'esclavitud, seguia vivint sota condicions precàries, ja que patien constants discriminacions i abusos per part de la població blanca. Tot això va anar canviant, en part, per que el rock n' roll era una música de "negres". Malgrat la segregació racial es va mantenir forta als Estats Units fins a mitjans dels anys 60, a la resta del món, la gent coneixia el Blues de Chicago caracteritzat per negres que conduïen "Cadillacs" i la Chess Records, que varen ser la principal influència dels Rolling Stones, i per tant, de la majoria del rock que s'escolta avui en dia.

Hi havia signes de descontent i discrepància dintre de la societat capitalista blanca (Els beatniks, pel que fa a la literatura), però ells no havien influït a les masses. El poder "revolucionari" del rock n' roll superava per molt qualsevol moviment polític o cultural que havia precedit. La música es va convertir en la fase final d'un procés encadenat: De la bogeria social a la bogeria musical de la revolució musical a la revolució social. La música es va convertir en alguna cosa més que pur entreteniment. La música es va convertir

en alguna cosa més que un llenguatge universal. La música es va convertir en una eina revolucionària per la joventut dels EUA inicialment.

Malgrat tot, es van erigir unes forces que van intentar acabar amb aquesta onada musical. L'element purità que havia estat central en la opulenta societat dels EUA es manifestava contra el rock n' roll i el seu èxit comercial: **Una força política** (Els EUA s'estaven sortint de la "cacera de bruixes" de Joseph McCarthy però el comportament ingovernable podia ser entès fàcilment com una sospita de comunisme), **una força religiosa** (El rock n' roll, amb les seves obvies referències al sexe, no era exactament la classe de música que els fidels de l'església desitjaven per als seus fills), i **una força racial** (El rock n' roll era clarament una invenció negra, en una època presidida per la separació racial).

El rock n' roll amb la seva aparició va fer que la societat americana, aquella que havia guanyat la guerra i abastia el món de la segona meitat del segle XX, s'hagués de replantejar moltes coses, sobretot debatre entre el que ells creien que era el bé i el mal, si la ètnia negra era realment mereixedora de tot el patiment que els causaven i si l'església era tant bondadosa. Amb l'aparició del rock n' roll, es veuen obligats a lluitar contra el que sembla que corromprà la seva descendència i els posarà en un món molt pitjor. Farà trontollar els valors d'una societat creguda com a perfecta que vivia entre la opulència i el consumisme. Després de situar als Estats Units en el punt de mira musical i cultural, tant com social i polític, el rock tenia un altre destí. Creuaria els mars i arribaria a Europa, més concretament a Anglaterra, on influiria al jovent i acabaria d'impregnar la seva essència per tot el continent.

Els anys 60. - La invasió Britànica -

“ Quant tenia cinc anys, la meva mare sempre em deia que la clau de la vida era la felicitat. Quant vaig anar a l'escola ells em vam preguntar que volia ser quan em fes gran. Jo vaig escriure FELIÇ.... Ells em van dir que no havia entès l'enunciat , i jo els vaig dir que ells no entenien la vida. “

4. Els anys 60. La invasió Britànica

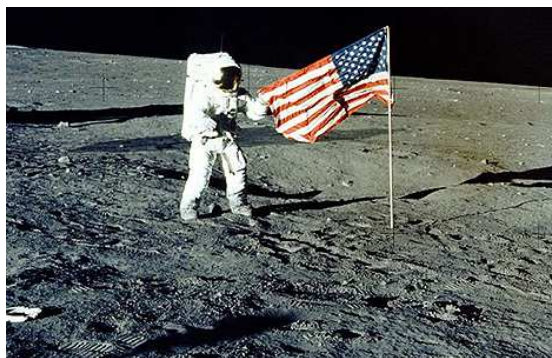
4.1 Context Històric.

En la primera meitat del decenni de 1960, el règim implantat a Cuba per Fidel Castro i en Che Guevara, entre d'altres, va orientar la política del seu país cap a la URSS, per a arribar a ser un incondicional aliat en detriment dels interessos geoestratègics dels EUA. La situació va tenir el seu punt més àlgid en la "Crisi dels míssils de 1962" que va portar a la humanitat a estar més a prop que mai d'una tercera guerra mundial, però que va poder evitar-se gràcies a la voluntat de Nikita Khrushov i John F. Kennedy.

Un avió espia nord-americà "U2" va ser abatut l'1 de maig de 1960 sobre sòl soviètic disparant les tensions de la guerra freda. El dirigent soviètic Nikita Khrushov va exigir als Estats Units que es disculpeessin i que prometessin suspendre aquests vols. Descontent amb la resposta del president Eisenhower, Khrushov va manifestar la seva protesta refusant anar a la cimera Est-Oest, que s'havia d'inaugurar a París el 16 de maig. No va ser un començament molt favorable per a la dècada dels seixanta, però va ser representatiu d'un període que estaria caracteritzat per un esperit de protesta i una incapacitat per part de les persones per posar-se d'acord pràcticament en cap qüestió.

Aquest decenni va portar l'inici de la guerra del Vietnam, les conseqüències socioculturals directes encara es senten actualment.

La "carrera espacial" va donar com a vencedor als EUA, que van aconseguir col·locar el primer ésser humà sobre la superfície llunar el 1969. Això es va aconseguir en gran mesura gràcies al impuls donat pel president John F. Kennedy, qui havia estat assassinat el 1963 en fosques circumstàncies que van sumir al poble nord-americà en la més profunda crisi d'identitat que ha conegut fins ara.

A Europa es consoliden la reconciliació franco-alemanya, sobre les que en gran mesura es basaria la construcció de la Unió Europea (UE) que s'havia iniciat en la dècada anterior. Alemanya es consolida com a tercera potència econòmica mundial darrere dels EUA i Japó. Gran Bretanya, igual que França, perd pràcticament la totalitat de les seves colònies, en un procés que es va iniciar un cop finalitzada la Segona Guerra Mundial i que es va veure precipitat en gran mesura després de la independència de Líbia.

Es pot considerar la dècada de les ideologies. A Europa la joventut s'alça en el que posteriorment es va conèixer com el "Maig Francès". Els moviments socials adquireixen cada vegada més importància a Amèrica Llatina, particularment a Xile, on el 1970 un govern socialista arribaria al poder per la via democràtica.

A l'Orient mitjà s'havia viscut una transcendental transformació, a causa de la instauració de l'estat d'Israel el 1948, el qual va quedar enclavat en el centre neuràlgic d'aquesta regió. A més, les ingents reserves de petroli descobertes principalment en els anomenats països del Golf, li van donar a aquesta regió un pes sense precedents a l'economia del planeta.

La Xina de Mao va viure en aquesta dècada l'anomenada "Revolució cultural", que va suposar una transformació de la mil·lenària societat d'aquest país. Mentrestant, Japó va continuar desenvolupant la seva reputació de potència tecnològica i els productes provinents d'aquest país van començar a aconseguir prestigi a tot el món, impulsant l'economia del país, mentre la societat era reestructurada radicalment però conservant les seves arrels culturals.

La dècada dels anys 60 va ser dels joves i de la dona en el Primer Món, dels drets dels negres als Estats Units; de la independència d'Àfrica, de la guerrilla d'alliberament a Amèrica Llatina i de la posada al dia de l'Església Catòlica Romana.

Divuit nacions africanes van aconseguir la seva independència en aquest decenni.

Entre 1960 i 1964 va esclatar la guerra al Congo; va ocórrer la massacre de Sharpeville, que va mostrar al món la crueltat de l'apartheid sud-africà. De 1949-1961 havien fugit d'Alemanya Oriental (especialment per Berlín) dos milions i mig de persones, ja sigui per raons econòmiques i / o polítiques. Al juny de 1961 el president soviètic Nikita Khrushchev va amenaçar amb utilitzar armes nuclears si no es resolía la qüestió de Berlín. 30.000 alemanys més van fugir en el mes següent. Les autoritats comunistes van decidir parar aquest flux: en la matinada del 13 d'agost van separar les dues ciutats de Berlín amb filats de pua i després amb una muralla, mallas electrificades, mines, gossos i talaies amb soldats fortament armats en una extensió de 48 Km El mur de Berlín va ser la línia limítrofa entre el món davant i darrere de la Cortina de Ferro.

El Concili Vaticà II va posar al dia a l'Església Catòlica, i la conferència de Bisbes Llatinoamericans, reunida el 1968 a Medellín, radicalitzaria aquesta posada al dia en proclamar l'opció preferencial pels pobres i en adoptar el

mètode marxista per l'anàlisi de la realitat econòmica llatinoamericana de l'època, més conegut com Teologia de l'Alliberament.

Jean-Paul Sartre va intentar vincular el marxisme i l'existencialisme en Crítica de la raó dialèctica (1960). L'etnòleg i sociòleg francès Claude Lévy-Strauss va publicar el 1962 El pensament salvatge. Argumentava que els humans pensen d'acord amb estructures mentals innates i que el progrés és una il·lusió. La ment del primitiu és tan racional com la del civilitzat, i la ment civilitzada és tan salvatge com la del primitiu. Només hi ha societats fredes, que valoren l'harmonia i la calma, i societats calents, que valoren el canvi i l'expansió.

L'Administració d'Aliments i Drogues dels EUA va aprovar el 1960 l'ús oral de la píndola anticonceptiva desenvolupada per l'endocrinòleg nord-americà Gregory Goodwin Pincus. **La píndola es convertiria en una rutina diària en la vida de milions de dones arreu del món, alliberant a la dona de l'esclavitud reproductiva que va afavorir la revolució sexual.**

El 1967 el cirurgià Christian Barnard va realitzar el primer trasplantament de cor. El pacient va morir 18 dies després però de pneumònia. L'operació va ocasionar un intens debat ètic sobre la definició de vida i mort. El 1960 a Florida es va construir el làser de rubí i va ser emprat més tard en cirurgia ocular i en talls que requereixin d'una suma precisió.

El soviètic Yuri Gagarin va donar una volta sencera a la Terra en la càpsula espacial Vostok 1 en una hora i 48 minuts el 12 d'abril de 1961, convertint-se així en el primer home en l'espai. Telstar, el primer satèl·lit de comunicacions va ser llançat per AT & T el 1962. El 1963 els soviètics enviaven a la primera dona a l'espai, Valentina Tereshkova. El 1964 Estats Units va posar en òrbita un altre satèl·lit de comunicacions, de disponibilitat constant, el Syncom.

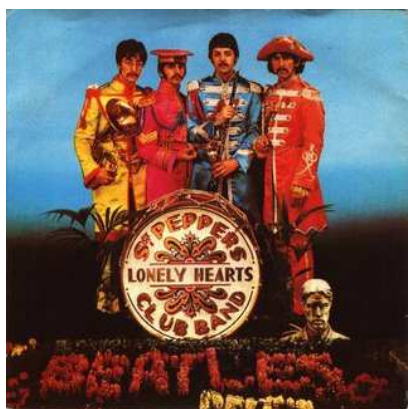
El 1965, Aleksei Leonov realitzava el primer passeig espacial. El Mariner IV nord-americà va enviar el 1965 fotos de Mart, les quals es convertirien en les primeres fotografies d'un altre planeta. Quan el 1965 dues càpsules espacials americanes es van acoblar a les altures, els EUA van començar a guanyar la Cursa Espacial. El vehicle espacial soviètic Lluna 9 es va posar suaument a la superfície lunar el 3 de febrer de 1966. L'home va arribar a la lluna un 21 de juliol de 1969, quan els astronautes nord-americans Neil Armstrong, Edwin Aldrin i Michael Collins van allunitzar. Collins es va quedar al vehicle de l'Apollo 11 denominat Eagle, com va dir Armstrong al posar les seves plantes en sòl lunar: **"Aquest és un petit pas per a l'home, però un gran salt per a la humanitat"**.

4.2 Història del rock.

Després de la decadència dels primers ídols del rock dels anys 50, comencen a destacar els artistes de color, qui al principi dels 60 posen a ballar a tothom amb el seu so Motown, una celebració del Rythm and Blues, soul i funk. Passat poc temps sorgeix un nou moviment amb enormes dimensions i repercussions: l'anomenada "Revolució Anglesa" amb la que la música britànica es fa present en el concert internacional gràcies a l'aparició de nous grups que ompliran les llistes d'èxits.

Fundada l'any 1959, la Motown Records és una discogràfica dedicada especialment a la música negra. Detroit, on resideixen les grans empreses automobilístiques, va ser la ciutat del seu naixement (MOT-motor i TOWN-ciutat). Aconsegueix el seu zenit en la dècada dels 60, arribant a abastar 45 segells discogràfics, i col·locant 110 cançons dins del Top10. Stevie Wonder, Diana Ross o Marvin Gaye van començar aquí les seves carreres. Continua en l'actualitat, comptant amb artistes com Lindsay Lohan en la seva nòmina.

La formació definitiva de The Beatles, amb John Lennon, Paul McCartney, George Harrison i Ringo Star no es produeix fins l'any 1962, en tornar d'una exitosa gira per Hamburg (Alemanya) que els dona a conèixer.

Des del seu primer disc editat, el 1963, fins a la seva dissolució el 1970, van publicar un total de 13 discos. La forma de vestir, l'estil i les seves declaracions **van tenir una immensa influència en la societat, revolucionant la cultura de la dècada dels 60**. Assoleixen el número 1 als EUA l'any 1964, país poc receptiu fins a aquest moment als grups britànics. Els veritables líders de la banda van ser John Lennon i Paul McCartney, compositors de la majoria de les cançons. La lluita d'egos, la mort per sobredosi el 1967 del mànager Brian Epstein i la intromissió en els assumptes de la banda de la dona de John Lennon, la japonesa Yoko Ono, són considerats per molts dels seus seguidors com els desencadenants de la ruptura a l'abril de 1970.

Els Rolling Stones editen el seu primer disc al 1964, recollint versions d'altres grups. Aconsegueixen el n° 1 de les llistes de vendes a Anglaterra amb aquest disc i, seguint el camí obert pels Beatles un any abans, es presenten en el famós programa dels EUA, "The Ed Sullivan Show".

D'aquesta època és el suposat enfrontament amb els Beatles, però més que res era una estratègia comercial, ja que en realitat no existia tal discrepància. La seva cançó més coneguda, "Satisfaction", surt al 1965. Durant aquests anys, els components tenen una relació molt estreta amb les drogues i amb el moviment psicodèlic dels 60. És en el disc "Sticky Fingers" (1971) quan apareix el famós logotip a la funda interior del disc. La formació definitiva no es produirà fins l'any 1975, quan entra a formar part de la banda Ronnie Wood, acompanyant des d'aquest moment a Mick Jagger, Keith Richards i Charlie Watts.

Els 60 són, sens dubte, la dècada on més va evolucionar la música. Qui pot oblidar a Bob Dylan, els Beatles, The Who, Els Rolling Stones, The Byrds, en fi, moltes persones que es van interessar per la música i la varen fer evolucionar. Tot aquest moviment, començat en els 50 per Chuck Berry, Elvis Presley, Little Richard, etc, va marcar a més d'una generació.

Els anys 50 van ser l'època daurada del rock and roll i els adolescents eren la nova invenció dels publicistes. La influència de la nova cultura juvenil es va fer palès en pel·lícules com Llabor de maldat (Blackboard Jungle, 1955), en la banda sonora es podia escoltar l'èxit Rock Around the Clock.

La dècada dels 60 va ser la de la gran explosió del rock: primer van triomfar els grups femenins -com The Ronettes-, la música surf-liderada per The Beach Boys- o el nomenat so Tamla Motown-una de les seves estrelles era Stevie Wonder-. Després, Liverpool es va convertir en el centre d'atenció gràcies a un grup anomenat The Beatles, al que aviat li va sortir un competidor salvatge i boig pel blues: The Rolling Stones.

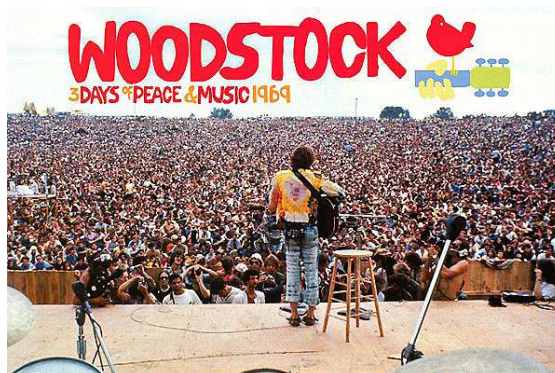
Durant els últims anys de la dècada va brollar el moviment hippie amb les seves proclames de "flower power i amor lliure", íntimament lligat a la música. Bob Dylan, Janis Joplin o Joan Baez es van convertir en ídols del folk-rock, mentre triomfaven Jimi Hendrix i The Doors. Al mateix temps es consolidaven el country rock -els màxims exponents van ser els Eagles-, el rock llatí- Carlos Santana- o el rock d'avantguarda. Aquesta última corrent va ser liderada per The Velvet Underground, la banda de Lou Reed, i altres poetes urbans neoyorquins, com Patti Smith.

Un dels més coneguts fets va ser el festival de Woodstock en què es va **anunciar "tres dies de pau i música" a l'estiu de 1969 i es va convertir en el festival per excel·lència** encara que entelat per desafortunades reedicions posteriors-. Allà van estar Joan Baez, Jimi Hendrix, The Who, Joe Cocker, The Grateful Dead o Creedence Clearwater Revival. Des d'aleshores, els festivals

s'han convertit en festes col·lectives consagrades a gaudir de la música i envoltats de diverses filosofies concentrades en un fi comú que molts cops han suposat una tendència molt respectuosa a tenir en compte pels polítics, governats i tot tipus de "mercaders". Entre els internacionals, un dels més destacats és el de Glastonbury, que es celebra cada estiu a Anglaterra.

La tendència marcada pels "Hippies", on l'alcohol, les drogues, l'esotèric, i l'amor a la naturalesa van ser part d'aquest corrent.

Van donar-se moltes barreges d'estils i d'ideologies que feien que el rock s'anés escampant i fins i tot a pocs anys d'haver nascut ja es parlava del rock clàssic al més pur, al dels inicis i la resta d'unions venien precedides per tendències vers altres estils.

La psicodèlia, barreja de Blues i Rock, dona una originalitat a aquest tipus de Rock dona un so especial, aquí és on per primera vegada s'ocupa un so estrident un rock més pesat, no clàssic com el dels anys 50', per això es va utilitzar un efecte de distorsió exuberant i extremat, el "Fuzz", i efectes com el "WHA - WHA", també existien les "reverberances", la inserció de l'òrgan "Hammon", amb la particularitat que tenia un parlant giratori, era l'òrgan de paret d'Església, però modificat per a ser utilitzat al Rock.

En aquesta dècada, **el rock va arribar a ser un dels principals signes d'identitat de nombrosos moviments que desitjaven un canvi radical en el concepte de civilització, com ara els moviments de protesta estudiantil, sorgits a França** arran de maig de 1968: hippies, pacifistes, moviments de solidaritat amb el tercer món, etc. Aquí comença un corrent de rock molt significatiu, neixen bandes famoses que van assentar un lloc en la música a nivell mundial. La música va aglutinar als joves al voltant d'unes idees que no tenien res a veure amb partits polítics sinó **amb una important corrent de canvi d'estructures caduques i nefastes: No es tractava de treure a uns per posar a altres, sinó de millorar el nostre espai vital: Imposar una educació més justa canviant la relació de poder entre alumnes / professors, eradicar les guerres, la fam, la pobresa, la desigualtat, etc ... i com no: Alliberar la reprimida sexualitat** de l'època on tot just hi havien escoles mixtes, i tot era tabú. Per sort, no havia aparegut encara la SIDA, per tant només les barreres morals impedièen el lliure exercici d'una sexualitat sense tabús.

Aquesta dècada està inexorablement marcada per la Guerra del Vietnam que generà un dels moviments pacifistes més potents de la història del Segle XX. L'impacte de la guerra crea una nova consciència social que es manifesta

en el musical en l'hedonisme i les cançons com a missatge. El moviment hippie influeix en totes les esferes de la societat i és en aquest context on s'entén l'impacte global d'un grup com The Beatles. Ells i especialment John Lennon seran la icona generacional dels 60. Amor lliure, fes l'amor i no la guerra, sons importats d'Àsia, de les filosofies orientals, la cultura de la pau, Gandhi, una nova espiritualitat.

4.3 Anàlisi Musical: *I want to hold your hand* de *The Beatles*

I Want To Hold Your Hand
Glee cast version
 (arranged by White Admin)

Moderately $\text{♩} = 80$ The Beatles

Piano

Page 1

Autor: Lennon, McCartney

Productor: George Martin

Publicat: Desembre, 1963, Capitol

Al 1963, els Beatles van plantejar un ultimàtum. -Li varem dir a Brian Epstein (el manager): “No anem a EEUU fins que tinguem un numero 1”, va contar McCartney. Així que ell i Lennon composaren, *I Want to Hold Your Hand*, una complexa sèrie de canvis d'acords i estats d'ànim amb forma de lluminós caprici. L'energia de la col·laboració entre els dos es va contagiar a la interpretació del grup. El 7 de febrer de 1964, els Beatles van aterrar a Nova York com volien : al lloc més alt de les llistes.

El tema que he escollit com influència del rock dels anys 60 ha estat el *I want to hold your hand*, de *The Beatles*. He escollit aquesta cançó perquè és amb la que els Beatles varen arribar als Estats Units i on varen triomfar estrepitosament, igual que en la resta del món. En aquest cas, veiem que el

rock ha passat de tenir el seu epicentre als EUA a tenir-lo a Anglaterra, amb grups com *The Rolling Stones* i *The Beatles* que varen sacsejar el món i són el primer exemple clar de “supergrup” i bàsicament de sentiment d’equip ja que en la cultura americana, era més important l’individualisme que a Anglaterra, on es formaven grups on tots els components tenien la mateixa importància.

El contingut de la cançó no se’n va molt del que profetitzaven les primeres icones del rock n’ roll, sinó que parla de l’amor (Que serà i segueix sent el tema principal en el món de la música), però amb una harmonització més complexa, ja que compta amb un pont modulant i un riff al principi de la cançó (Curta frase amb guitarra, generalment, que caracteritzava la cançó i sovint es repetia en aquesta). Pel que fa a la composició poètica de la cançó, també és més rica, ja que afegeixen més estrofes i, com he dit un pont. També hi ha una tonada més llarga que es fa latent.

I want to hold your hand* de *The Beatles

*Oh yeah, I'll tell you something
I think you'll understand
When I'll say that something
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand*

*Oh si, et diré una cosa,
Crec que ho entendràs,
Quan et digui aquesta cosa,
Et voldré agafar la mà,
Et voldré agafar la mà,
Et voldré agafar la mà,*

*Oh please, say to me
You'll let me be your man
And please, say to me
You'll let me hold your hand
I'll let me hold your hand
I wanna hold your hand*

*Oh sisplau, digues-m'ho
Em deixes ser el teu home,
I siusplau, digues-m'ho,
Em deixes agafar-te la mà
Em deixaré agafar la mà
Et vull agafar la mà*

*And when I touch you I feel happy
Inside
It's such a feeling that my love
I can't hide
I can't hide
I can't hide*

*I Quan et toqui jo seré feliç
És un sentiment que, amor meu,
No puc amagar,
No puc amagar,
No puc amagar,*

*Yeah, you've got that something
I think you'll understand
When I'll say that something
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand*

*Si, Tu tens aquella cosa,
Crec que ho entendràs,
Quan et digui aquella cosa,
Et voldré agafar al mà
Et voldré agafar la mà,
Et voldré agafar la mà,*

*And when I touch you I feel happy
Inside
It's such a feeling that my love*

*I Quan et toqui jo seré feliç
És un sentiment que, amor meu,*

*I can't hide
I can't hide
I can't hide*

*No puc amagar,
No puc amagar,
No puc amagar,*

*Yeah, you've got that something
I think you'll understand
When I'll feel that something
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand*

*Si, Tu tens aquella cosa,
Crec que ho entendràs,
Quan et digui aquella cosa,
Et voldré agafar al mà
Et voldré agafar la mà,
Et voldré agafar la mà,
Et voldré agafar la mà,*

La cançó en sí es basa en estrofes i ponts, tot i que al final de l'estrofa hi ha com una espècie de tornada i al final del pont igual, encara no és ben bé una tornada. Cada estrofa té sis versos amb sis síl·labes cadascun i una rima bastant poètica com és: A – B – A – B – B – B. Les estrofes són composicions molt simples que narren l'amor per una noia i acaben sempre amb la mateixa frase: *I wanna Hold Your Hand*, com el títol de la cançó.

Pel que fa al pont, consta de tres versos amb mètriques diverses a causa de la melodia que té, tal que la mètrica del pont és: 10 – 8 – 9. Pel que fa a la rima, és també bastant poètica ja que és: A – B – A. En el pont Lennon/McCartney manifesten les sensacions que tindran quan agafin la mà de la noia.

Pel que fa a l'harmonització de la cançó, està molt ben feta, ja que destaquen els coneixements harmònics clàssics que tenia McCartney. L'estructura harmònica de les estrofes és de: C – G7 – Am – Em – C – G7 – Am – Em – F – G7 – C – Am – F – G7 – C (I – V7 – VIIm – IIIIm - I – V7 – VIIm – IIIIm – IV – V7 I –VI – IV –V –I), progressió típica de cançons curtes clàssiques. El pont canvia de to a Gm (Sol menor) però apreciem que poc a poc va tornant a la tonalitat original de la cançó (Do major) i l'estructura harmònica és: Gm7 – C7 – F – Dm – Gm7 – C7 – F – G7 –F – G7 – F – G7 (I – IV – VII – V – I – IV – VII – V (tonalitat de Do major) – IV – V - IV – V .

4.4. Comentari i Conclusions.

Els canvis socials es van donar en aquesta dècada gràcies a múltiples factors: la joventut dels Kennedy; l'èxit dels Beatles (admirats no només pels joves sinó també pels adults refinats), la revolta dels universitaris contra la guerra del Vietnam, el qüestionament al sistema educatiu pels joves europeus, el pensament i la capacitat organitzativa de dones com Helen Gurley Brown,

editora de Cosmopolitan i autora de “Sexe i la noia soltera”, o com Betty Friedan que va imaginar una nova dona en el seu llibre “La mística femenina”, i els hippies amb la seva llibertat sexual, i el seu comunitarisme, rebug a l'estabert. En general, va sorgir una nova sensibilitat sobre l'amor, el sexe, la família i els valors.

La dona havia entrat de plé al mercat laboral, però les obligacions domèstiques requeien gairebé exclusivament sobre ella, i contra ella es dirigien els dards de prejudicis ancestrals. Es donava per fet que l'única via perquè la dona arribi a la felicitat i l'estabilitat era mitjançant el matrimoni.

El moviment gai va donar el seu crit d'independència després d'una intervenció de la policia neoyorquina en un bar de lesbianes i homosexuals. Ajuntar forces amb el Poder Negre i les Dones Alliberades, organitzant marxes de protesta. El ressò d'aquests reclams va ser escoltat a Europa Occidental, on l'homosexualitat va ser despenalitzada.

La música va inundar cada element que suposava un avenç i un trencament amb els valors ancestrals, convertint-se en banda sonora que acompanyava cada reivindicació. Això va fer que s'entrellacés cada moment amb grups que posaven notes i harmonia a les veus de la gent.

Quin millor exemple d'això que estem dient que el propi Bob Dylan i la seva cançó protesta amb el seu “*Blowing In The Wind*”, convertint-se en un himne tant del moviment dels Drets Humans com el moviment de la Pau. S'esperava que una cançó fos una concentració política en miniatura, el seu títol un eslògan de crida, les seves lletres un discurs polític. L'epicentre d'aquest fenomen va ser el moviment de cantautors nomenat Greenwich.

Als seixanta no podem oblidar del gran fenomen mediàtic, i altaveu de modes i valors, amb la irrupció de The Beatles, no sol al panorama anglès sinó mundial. The Beatles publiquen l'àlbum Sgt Pepper 's Lonely Hearts Club Band, considerat el millor àlbum de tots els temps. Fent apologia del moviment Hippie amb el manifest “ cal sentir a la panxa que tots els valors de la classe mitjana estan malament”. Davant la Guerra Freda i l'anticomunisme la seva consigna “**PAU I AMOR**”. No volen estatus ni prosperitat i reneguen de l'ètica protestant, viuen l'amor lliure. **La seva forma de vestir, l'estil i les seves declaracions van tenir una immensa influència a la societat.**

La música Rock mai més seria la mateixa després dels **Rolling Stones**, amb els seu *The Last time* i *Satisfaction*. La revolució va estar diligent i radical. Ells varen inventar l'eix fonamental del rock n' roll: el cantant sexy, objecte sexual i xamà (Mick Jagger), el guitarrista carismàtic (Keith Richards).

Als anys 60 també va aparèixer **el fenomen “fan” identificant als ídols com a estrelles**. L'artista era un heroi, a voltes negre cantant sobre nois blancs, a voltes un adult cantant sobre la vida dels adolescents, però sempre cantant sobre la seva pròpia vida.

Es realitza el festival Estiu de l'amor (Summer of love) Our World, primera transmissió global de televisió via satèl·lit rebuda en 26 països i vista per més de 400 milions de persones el 25 juny 1967 .

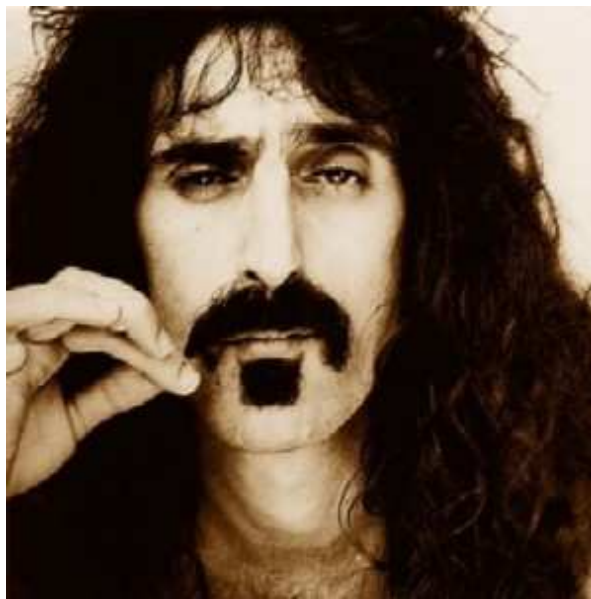
Té lloc el Festival de **Woodstock, considerat el festival de rock més gran de la Història**. Del 15 al 17 d'agost, **500.000 joves es van reunir a Nova York . L'anomenada generació “Peace and Love” vivia el seu moment àlgid** amb un munt de musics Jimi Hendrix (el millor guitarrista del rock), Janis Joplin, The Doors, The Jefferson Airplane, The Byrds.

Una clara diferència entre el rock n' roll Americà i el rock n' roll britànic era que el primer tenia un origen relativament rural, mentre que el britànic va ser urbà i industrial des del començament. Una diferència crucial que va canviar la forma de percebre el rock n' roll, pel públic era que els britànics tenien un concepte més fort de grup, oposat al individualisme. L'estadounidenc havia traslladat el sentit de frustració individual cap al culte de la personalitat i aquestes diferències s'apreciaven alhora de fer música.

Un resum ràpid de la dècada pel que feia a l'evolució que el rock estava experimentant el podríem expressar en que **Bob Dylan utilitzava la música com a arma, els Rolling Stones i els Who la usaven com a insult, mentre que els Beach Boys i els Beatles estaven en gran part indiferents a la turbulència ideològica**. La convergència dels tres fils va produir la gestació de la música psicodèlica, essent un reflex del so d'estudi que personificava la frustració de la joventut. Un eix que estava en tots eren els estupefaents que estaven disponibles i simbolitzaven allò oposat al que les institucions representaven (guerra, vida burgesa, disciplina, avarícia, religió organitzada i valors morals antiquats).

Als Estats units, la música rock havia estat percebuda com un event revolucionari, bastant relacionat amb el pas generacional (entre la generació “gran” i la generació “hippie”) i al pas ideològic (entre les institucions i allò subterrani). A la Gran Bretanya, la música Rock, mentre que no renegava amb aquestes premisses, les havia transformat de manera que es van tornar icones populars, comparables a la minifaldilla i als cabells llargs, icones que no sols s’oferien als “delinqüents” juvenils sinó també a les masses burgeses. En altres paraules, la música rock dels EUA era antagonista, hostil, en conflicte, mentre que a la Gran Bretanya, la música rock va fer les paus amb tota la societat. **D’aquesta manera es va convertir en una mercaderia, destinada a convertir-se, com les pel·lícules, en una de les arts que van exercir la més forta influència en els costums de finals de segle.**

Els anys 70. –Sexe, Drogues i Rock and Roll -

“Si tens una vida avorrida i mediocre es per haver escoltat a la teva mami, al teu papi, als teus professors, als capellans o algun personatge a la televisió dient-te com cal fer les coses. ¡ Per tant t’ho mereixes!

5. Els anys 70. —Sexe, Drogues i Rock and Roll —

5.1 Context històric.

Podem considerar els 70 com a un "temps de pas" cap a l'estructura social global actual. La interdependència de les economies i el gran impacte que va tenir en la resta del món, el que li va succeir a la primera potència econòmica, els Estats Units, va orientar les properes dècades en quant al desenvolupament socioeconòmic, polític i social.

Podríem fer un resum de fets més importants i quedaria una llista d'esdeveniments semblants arreu del món, malgrat les característiques pròpies de cada zona en funció de la seva economia i situació geogràfica. Podríem destacar els següents fets:

- La crisi del petroli del 1973.
- L'abandonament massiu del camp per anar a viure a les ciutats.
- El canvi de rol de la dona davant la societat i el món laboral.
- El conflicte arab-israeli i el final de la guerra del Vietnam.

Caricatura sobre el impacto de la crisis del petróleo en diferentes países.

El fet que el mercat del petroli estigués dominat per les disposicions que imposaven l'Organització de Països Exportadors de Petroli (OPEP), va portar als països industrialitzats a una crisi del sector energètic i com a conseqüència a una crisi industrial i social. Van fer un bloqueig del subministrament del petroli,

ahora que es van fer forts els països productors i des de llavors van marcar el preu dels combustibles.

També va succeir en aquesta dècada un gran escàndol a la Casa Blanca amb el denominat cas Watergate, aquest afer va obligar al president Nixon a ser l'únic president a renunciar al seu càrrec en aquest segle als Estats Units. Al temps, l'intervencionisme del govern d'aquest país, va ajudar a instaurar dictadures militars a varis països sud-americans sempre a l'auspici de Washington.

El Bloc comunista, que es va anar construint durant dècades des de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques van començar a donar senyals de desintegració i els soviètics es van anar distanciant de la Xina comunista, fet que va suposar el debilitament de la influència comunista a nivell mundial.

A Europa, malgrat la crisi energètica, aconseguen arribar a igualar el nivell de vida dels Estats Units d'Amèrica, alhora que els països escandinaus aconseguen el més alt equilibri social del món.

Cap a finals dels anys 70, els fonamentalistes musulmans, prenen el control de l'Iran, sota el lideratge de Ayatolá Ruholá Jomeini, el que va suposar la pèrdua de suport d'occident es va tancar molt més en estats marcats per la Llei Islàmica.

Altres fets de gran transcendència mundial van ser:

El Japó es va atansar al segon lloc en la llista d'economies mundials en detriment d'Europa.

Els règims comunistes van mostrar els primers signes d'estancament, llevat el cas de la Xina.

Moltes democràcies de l'Orient Mitjà van esdevenir règims caòtics amb governs pseudo-democràtics o directament dictadures militars, cosa que també va ocórrer a molts països de l'Amèrica Llatina.

El 20 de novembre de 1975, mor el dictador Francisco Franco, i el príncep Juan Carlos - nomenat successor a la prefectura de l'Estat pel mateix general - esdevé el Rei Joan Carles I tres dies més tard de la celebració de les primeres eleccions democràtiques després de la dictadura. Són moments molt importants per Espanya, amb la denominada "Transició" amb la pressió internacional en contra del règim van ser trets característics de la primera meitat de la dècada. El 6 de desembre de 1978 s'aprova en referèndum la nova Constitució Espanyola.

L'economia del Japó, a diferència de la dels EUA va créixer fins assolir el segon lloc de les economies mundials per importància.

Al tercer món la revolució verda va fer creure que aquestes economies podrien sortir del pou, tal i com va passar a Europa amb el pla Marshall, però la crisi del petroli va truncar el somni. El somni d'una societat més igualitària es va esvaïr.

Al 1973, es va acabar la **Guerra del Vietnam amb els acords de pau de París, deixant via lliure al comunisme al sud-est asiàtic.**

Els sud-africans negres, majoria al seu país, van haver de patir encara anys d'apartheid després de la mort de l'activista Steve Biko.

El període de postguerra comprès entre 1945 i 1969 foren una època de prosperitat. La robusta economia nord-americana i el pla Marshall van mantenir la línia de flotació de l'economia mundial. Però la crisi del petroli de 1973 va significar retrocés, atur i inflació per a la resta de la dècada.

Econòmicament, els 70 van venir marcats per la crisi energètica, amb pics al 1973 i 1979. Després de la crisi del 73, la benzina va ser racionada a molts països. Europa depenia del petroli de l'Orient Mitjà i els EUA, malgrat tenir les seves pròpies reserves, van patir igualment. Molts països europeus van establir els "dies sense cotxes". L'amarga experiència de que les reserves de cru no eren inesgotables i que el desenvolupament tecnològic no era sostenible sense malmetre l'entorn va acabar amb l'era del modernisme. **Com a resultat l'ecologisme va sorgir com a moviment social.**

5.2 Història del Rock.

Els anys 70 van ser una època de conflictes polítics, d'evolució musical, d'esdeveniments esportius, de moviments socials i de canvis en la moda.

Els 70 van ser una època de canvi, d'ideals, de concerts de Punk, de revolucions polítiques i socials, de competicions esportives, de pantalons amples.

Després dels bojos anys 60, on la gent va creure en un esperit de llibertat basat en ocasions en l'excés i que va crear una dècada marcant culturalment a l'home.

Els anys 70 neixen en plena Guerra Freda i amb la ressaca de la dècada anterior. La guerra del Vietnam, que havia marcat molt de temps, arribava al final. Els escàndols polítics i els canvis socials de tot el món retocaven els detalls d'una societat que cada vegada més s'acostava al model de benestar.

Cal destacar també el festival de Woodstock, que encara que pertany al final de la dècada dels 60 va tenir gran rellevància en aquests moments. És en aquesta època quan es pren consciència sobre el moviment gai, tant per bé com per mal, sent la ciutat de San Francisco un dels centres més importants. Els gustos de l'home evolucionen, i per tant Hollywood també. S'estrenen pel·lícules considerades models del cinema modern. Però tota societat també té el seu costat fosc, en aquest cas serien les drogues.

En l'àmbit musical dels 70 van començar amb la mort de Jimmy Hendrix i Janis Joplin, dos símbols de l'anterior dècada, que van morir de sobredosi.

Musicalment parlant, l'experimentació hippie i els antics estils van donar pas al naixement de nous moviments musicals com són el rock simfònic, el glam rock, el hard rock o el punk i a la consolidació d'influents grups com The Ramones o Led Zeppelin entre d'altres. Al seu torn, altres bandes com The

Rolling Stones que havien començat la seva carrera musical en els 60 van mantenir la seva fama durant els 70 arribant fins als nostres dies.

La música dels 70 ha estat sens dubte una de les més influents en dècades posteriors i fins als nostres dies. Podem trobar a adolescents que escolten "Bilzkrieg Bop" dels Ramones o "Crazy" de Aerosmith en el seu iPod i multituds de marques i jovent que duen samarretes amb el logotip dels Rolling Stones. Sens dubte, aquesta va ser una de les èpoques més productives per a la música.

L'esdeveniment que marca els 70 és la crisi del petroli que crea una greu crisi econòmica i energètica. Els preus no paren d'augmentar i a Europa i Estats Units augmenta el nombre d'aturats. Amb aquest panorama els amants del Rock són cada vegada més nombrosos i els discs es venen bé, al mateix temps que apareixen al mercat una multitud d'estils musicals nous. Molts dels músics i bandes dels 60 continuaran el seu camí amb grans èxits, altres desapareixeran i altres nous sorgiran sota la influència dels grans dels seixanta, d'aquesta forma emergeixen nous autors-compositors americans "al Folk-Rock de Dylan" (Crosby, Stills & Nash (1968), Neil Young (1969), Joni Mitchell (1967) ...) En els seus textos es qüestionen les seves il·lusions perdudes i aborden temes com l'amor, l'amistat o la soledat. A Califòrnia, el Country Rock estarà representat pel grup Eagles (1971) i el seu Hotel Califòrnia.

Molts crítics en tendències musicals diuen que la dècada dels 70 va ser una dècada pobre, que va aportar poc a la història de la música, i que comparant-la sempre amb la riquíssima Dècada Prodigiosa (nom amb què es coneix als 60) i els Meravellosos 80, sempre surt perdent. Però haurien de ser capaços de recordar que durant els 70: Deep Purple va desenvolupar el seu millor moment, Led Zeppelin va crear les seves obres mestres, és la dècada del millor de Jethro Tull, dels primers discs de Police, del naixement i consolidació de Dire Straits, va ser la dècada de Eagles, del Glam, de Blondie, de l'Electric

Light Orchestra, d'un públic rendit a la millor música de Pink Floyd, de Kiss, AC / DC, Queen i Springsteen, de tot el bé que va ser Supertramp, de quan Jean Michel Jarre va treure els seus dos primers discs, d'Emerson Lake & Palmer i de quan Eric Clapton es va guanyar el seu sobrenom de slowhand (mà lenta),

de la Creedence Clearwater Revival, de Crosby Stills Nash & Young, de Black Sabbath, de Judes Priest, de Sex Pistols, Ramones, The Clash, per no parlar dels grans mites de la música funk i disc, dels 70: Funkadelic, Bar Kays, Isaac Hayes, Donna Summer, Gloria Gaynor, Abba, Bee Gees, Village People, Kool and the Gang ... va ser la dècada de la "Febre del Dissabte Nit" i de Wattstax.

La dècada dels setanta van ser un brusc despertar del somni hippie i una volta crua a la realitat dels fets i la Guerra Freda. Les grans guerres s'havien acabat, però el creixement de la població desbocat, la crisi econòmica, els necessaris canvis en les estructures de producció i l'enfrontament dels blocs polítics van crear molta frustració a Europa.

Els i les joves dels anys 60 havien crescut i ara dirigien el món, però no canviava res: la joventut es va sentir enganyada i la música es va convertir en un vehicle d'expressió i protesta. **L'idealisme i la utopia s'esvaeixen i neix el PUNK, un dels moviments musicals més contestatari del segle XX.** Els grups que millor representen aquest esperit són Sex Pistols i la droga que marca la dècada és la Heroïna. S'hi refugien molts creadors que s'identifiquen així amb l'esdevenir del moment, autodestructiu i radical.

A causa del gran volum d'estils que apareixen en la dècada de 1970 m'he vist obligat a fer una selecció i posteriorment, una explicació de cadascun d'aquests.

- EL HARD ROCK DELS SEIXANTA.

Recordem que apareix a Gran Bretanya el 1968 amb grups com Led Zeppelin i Deep Purple, encara que es considera a alguns grups dels 60 com els pioners d'aquest estil: Els Yardbirds, Cream (amb Eric Clapton a la guitarra), The Kinks (You really got me now, 1964), Els Troggs (Wild Thing, 1966) i Stephen Wolf (Born to be wild, 1968).

El Hard Rock neix del Blues i del Rhythm and Blues però es toca a un volum extrem. El so de guitarra es distorsiona, els cantants criden textos revolucionaris, es repeteixen els Riffs (motius de guitarra simples) seguits d'una explosió sonora amb solos de guitarra o bateria. El públic al·lucina amb els "guitar heroes" i les seves extraordinàries posades en escena amb tot tipus d'efectes especials, encara que seran criticats per aconseguir un gran èxit comercial durant tota la primera meitat dels setanta.

Als Estats Units ens trobem amb els grups Aerosmith (1973) i Kiss (1970) **els músics estaven acostumats a maquillar-se i portar vestits ajustats inspirats en els dels superherois.** Altres grups que sorgeixen són els alemanys Scorpions (1976) i els australians AC / DC (1975). Amb l'arribada

del Punk el 1976, el Hard Rock serà cada vegada menys popular, encara que renaixerà a principis dels 80 amb grups com Deff Leppard (1980).

- EI HEAVY METAL.

El Heavy Metal (literalment en català metall pesat o metall dur) **és un estil derivat del Hard Rock** (Led Zeppelin i Deep Purple) i **al qual alguns l'anomenen com la música del diable. Està caracteritzat per ritmes potents aconseguits mitjançant la utilització de guitarres distorsionades, bateries amb doble bombo o doble pedal, i baixos pronunciats. Els guitarristes afinen sovint el seu instrument més greu del normal i toquen amb una rapidesa i precisió mecànica, gairebé freda, sobre ritmes pesats.**

La publicació dels àlbums Paranoid de Black Sabbath i el Deep Purple in Rock de Deep Purple van ser crucials per acabar de definir la música heavy

metal. Black Sabbath, liderat per Ozzy Osbourne és considerada avui dia com un dels pioners del heavy metal per tenir una forma més agressiva i fosca a tot l'escoltat en aquests temps. En part, es deu a un accident laboral del guitarrista Tony Iommi (sofert abans de la fundació del grup) amb una de les màquines d'una fàbrica de metall, que li va tallar la punta dels dits de la mà dreta. Incapaç de tocar de forma normal, va haver de ajustar la seva guitarra més baix per poder tocar més fàcilment i confiar en fer els acords amb la seva relativa senzilla digitació.

Altres grups que van sorgir van ser Uriah Heep, UFO i Black Widow a Anglaterra, així com Grand Funk Railroad, V8 i Dust a Amèrica. Després apareixeran Judes Priest, Iron Maiden (encara que no van gravar el seu primer Lp fins 1980), Motörhead, Venom ... Encara haurem d'esperar fins als 80 per trobar-nos amb Metallica.

- LA MÚSICA PROGRESSIVA.

Els crítics musicals afirmen que neix a Anglaterra el 1967 amb el concepte àlbum dels Beatles "Sgt Pepper". Per a molts artistes és una necessitat de provar coses noves i allunyar-se del rock and roll dels inicis utilitzant les noves tecnologies a l'escenari i a l'estudi de gravació. Relacionat amb la Psicodèlia, **barreja de forma inesperada la música clàssica, el jazz, els sintetitzadors, els bucles repetitius, els pedals amb efectes especials a les guitarres (eco), la música índia, el hard rock, el blues, la música contemporània, el folk ... és a dir, ho proven tot!**

La música progressiva es caracteritza per l'ús de moviments (com en les obres de música clàssica), introduir nous instruments que desenvolupen els temes musicals (el melotrón i altres sintetitzadors), la improvisació i un component experimental heretat de la música electrònica. **Solen ser cançons llargues amb lletres ambicioses que mostren el virtuosisme dels músics.** Els concerts en directe són generalment grandiloqüents i espectaculars, especialment en els grups populars de la dècada de 1970.

Els caps d'aquesta llista de música progressiva (o també anomenada Rock Simfònic) són Pink Floyd, que van començar la seva carrera a la dècada dels 60, però marquen història amb els seus àlbums *Dark side of the moon* (1973) i *The Wall* (1979) . Altres que destaquen són *Gènesi* (1970), grup molt teatral amb el seu cantant Peter Gabriel, *King Crimson* (1972), *Soft Machine* (1968), *Jethro Tull* (1969) i *Yes* (1969).

-GLAM ROCK (*Glitter Rock*).

És un gènere musical nascut a Gran Bretanya, el seu moment més àlgid va tenir lloc entre 1971-1974 i que literalment és un abreuament de glamurós i significa enlluernador. Va néixer en una època en que el rock psicodèlic va derivar cap a uns estils que abusaven del virtuosisme, en perjudici de la frescor que es podia trobar al vell rock and roll. Per això, molts artistes, amb Marc Bolan de T.Rex al capdavant, van començar a buscar aquesta espontaneïtat en un rock bàsic com el dels 50, a qui li van afegir més decibels i el van combinar amb el millor pop sorgit en els 60. Però si per alguna cosa es caracteritza és per donar tanta importància a la seva música com a la seva estètica. Així que davant la imatge de mascle-rocker, **ells es van rebel·lar jugant amb l'ambigüitat sexual i exhibint una actitud descarada i provocativa.**

El pioner va ser Marc Bolan, entre els "troballes" estètics es troben els vestits de lleopard, les barrets de copa i les botes. Al mateix temps que anava creixent el gènere es van anar popularitzant els vestits futuristes brillants, les

botes amb plataforma, els pentinats impossibles i els quilos de maquillatge i purpurina que utilitzaven. **David Bowie també va contribuir en inspirar en les travestis novaiorqueses de l'entorn d'Andy Warhol, per la estètica sentia predilecció. I així va néixer l'extravagant imatge Glam.**

Bowie es va esdevenir la major estrella del moviment quan es va convertir en Ziggy Stardust, un personatge que es va inventar i protagonitza el seu àlbum *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* (àlbum clau del Glam). D'altra banda, Roxy Music (Bryan Ferry i Brian Eno) feien un Rock Arty on cabien les balades avantgardistes i l'experimentació electrònica. Fins i tot Lou Reed va

sucumbir davant els lluentons i el rímel, després que el seu grup (The Velvet Underground) es dissolgués. Lou va gravar Transformer (produït per Bowie) i Berlin, àlbum conceptual a l'estil de Bowie i en el qual planteja la història d'una prostituta d'aquesta ciutat alemanya.

-EL PUNK – ROCK.

Durant la segona meitat dels seixanta, grups americans com els Stooges (1967), Iggy Pop o els Flamin'Groovies (1966) van inventar un rock and roll cru i salvatge al que van cridar el Rock Garatge: música tocada en garatges per grups amateurs, fans dels Stones i els Kinks, que imiten el seu estil amb una energia i agressivitat desbordants encara que musicalment no són molt bons. El Rock Garage està molt present a principis dels 70 i a Nova York sorgeixen clubs freqüentats per la Velvet Underground: el Max'sy el CBCG. Aquests acullen regularment a grups com New York Dolls (1971) i a partir de 1975 a Television, Suïcidi, Els Ramones o Patti Smith. És l'inici del Punk - Rock.

A partir de 1971, l'ona del punk - rock s'instal·la a Anglaterra, i estan en contra de la sofisticada i enrevessada música progressiva i del hard-rock. Hi ha joves grups amateurs que actuen en els pubs de Londres amb un repertori semblant al rock and roll original, però interpretat de manera ràpida i brusca. El 1976, Malcom Mc Laren (manager dels New York Dolls i dels Sex Pistols) regenta una botiga de moda (Sex) amb la seva companya Vivienne Westwood, i inspirat pel Punk de Nova York, llança als Sex Pistols amb Anarchy in the UK el que provocarà l'explosió del moviment Punk (literalment, persona fàcil d'enganyar o incoherent, deplorable).

Ens trobem amb un rock violent, cínic, tocat en petits clubs per músics amateurs amb pelleriques, crestes i imperdibles, que encara que va ser boicotejat per ràdios i televisions, va tenir un gran impacte en la història del rock: The Clash (1977), Strangles (1977) o Generation X amb Billy Idol (1977). El 1978, els Sex Pistols es separen i ja res és com abans, el retorn a una música més simple permet ressorgir a les discogràfiques independents davant les grans companyies que tenien els diners per les costoses noves tecnologies de gravació.

-NEW WAVE.

Després del moviment Punk, el terme New Wave (literalment nova ona) fa la seva aparició el 1978 com derivat del punk rock i va evolucionar durant els 80 com un moviment musical i estètic que englobava a tot el que no fos Heavy Metal, Música Progressiva i Pop . És la tornada de les cançons curtes, ben construïdes amb melodies eficaçes, però sempre amb un to una mica estrident: Blondie (1976) amb la sex-symbol Debbie Harry, Elvis Costello (1977), Devo (1977), XTC (1977) . Tot era New Wave i englobava a projectes molt diferents entre ells. D'aquesta manera, apareixen dins d'aquest estil altres grups més

tristos i torturats (Dark Wave) com Pere Ubu (1977), Magazine (1978), les Raincoats (grup femení 1977) o Wire (1976). Encara que no siguin molt difosos pels mitjans de comunicació, la influència d'aquests grups és essencial en el Rock dels anys 80 i 90. També apareixen altres grups com Siouxsie, The Cure amb el seu líder i cantant Robert Smith, i Joy Division que va arribar a ser mític després del suïcidi del seu cantant Ian Curtis el 1980.

Dins d'aquest estil també podem incloure a The Police, que liderat per Sting sorgeix el 1976 i es relacionen amb el Punk, gènere que abandonaran per la seva falta de qualitat i comencen a treballar en un estil més elaborat, barrejant diversos gèneres: reggae, jazz, rock, ska.

El 1978 van publicar el senzill "Roxanne" (dedicat a una prostituta del Barri Vermell d'Amsterdam), tema escrit per Sting i que en la primera edició no va aconseguir cridar l'atenció. La cançó es va incloure en el seu primer àlbum, "Outlandos D'Amour", sens dubte un dels seus millors treballs i el més enèrgic i immediat, on sonaven clàssics com el citat "Roxanne", "So lonely" o "Can't stand losing you". El 1979 publicaran "Regatta de Blanc" un LP amb temes excel·lents com "Message in a bottle" o "Walking on the moon".

També sorgeix en aquest moment la Música Industrial, on ja no s'utilitzen melodies i ritmes habituals, sinó un caos format per sorolls violents semblants als de les màquines industrials. Throbbing Gristle (1976) és el primer grup de música industrial.

La indústria del disc i de l'espectacle havia crescut a passos de gegant, apareix una burgesia negra a Estats Units i es fa quotidià convertir a l'Islam (Black Muslims). Amb la primera crisi del petroli era necessari divertir, el que va ajudar a l'èxit de la música Disco amb artistes que la s'acostaven al funk i al rock. A més sorgeix la cultura del Hip Hop i els primers Rapers són de 1979.

"El somni ha acabat". Amb aquesta frase que s'inclou en la cançó God, de John Lennon, s'inicia la dècada dels anys 70 al rock. Després del festí experimentat en el decenni anterior, el nou no pintava gens bé i des de l'inici mateix es donaven mostres d'això.

Jimi Hendrix i Janis Joplin, dos símbols de la generació dels 60, moren el 1970 a causa d'una sobredosi. En aquest mateix anys, Paul McCartney anuncia oficialment la separació de The Beatles, el grup que, com alguna vegada digués Lennon, era gairebé tan popular com Jesucrist. Un any més tard, el 1971, Jim Morrison, cantant de The Doors i un dels principals icones visuals i sex symbols de la història del rock, mor també de sobredosi.

Amb aquests mals auguris, la primera meitat de la dècada el rock experimenta la seva massificació i l'establiment de la parafernàlia visual en grans escales en els concerts. Led Zeppelin regnarà al llarg de la dècada, i després d'ells

vindran The Rolling Stones i Pink Floyd, amb espectacles realment impressionants.

El heavy metall, el hard rock i el glam rock s'apoderen del gust de les masses al llarg de la primera meitat de la dècada, de manera que grups com Deep Purple, Black Sabbath, Queen, Kiss, Bad Company viuen els seus moments de glòria.

5.3 Anàlisi Musical: *God Save the Queen* de *Sex Pistols*

Apareix a : Never Mind the Bollocks... (Warner)

Autor: Johnny Rotten, Steve Jones, Glen Matlock, Paul Cook

Productor: Chris Thomas

Publicat: Maig, 1977, Virgin

Prohibida por la BBC, aquesta explosió de nihilisme (negació de tota creença) es va editar amb una foto de la reina Isabel amb una agulla imperdible a la boca a la portada. “Per a mi no és un ser humà”, va dir el cantant Johnny Rotten, “ És una figura de cartró que passen per tot arreu amb un carret”.

God Save the Queen - Sex Pistols

*GOD SAVE THE QUEEN
THE FASCIST REGIME
THEY MADE YOU A MORON
POTENTIAL H-BOMB*

DÉU SALVI A LA REINA
EL RÈGIM FEIXISTA
T'HAN CONVERTIT EN UN IDIOTA
UNA BOMBA EN POTÈNCIA

*GOD SAVE THE QUEEN
SHE AIN'T NO HUMAN BEING
THERE IS NO FUTURE*

DÉU SALVI A LA REINA
ELLA NO ÉS UN ÉSSER HUMÀ
NO HI HA FUTUR

IN ENGLAND'S DREAMING

DON'T BE TOLD WHAT YOU WANT
DON'T BE TOLD WHAT YOU NEED
THERE'S NO FUTURE, NO FUTURE
NO FUTURE FOR YOU

GOD SAVE THE QUEEN
WE MEAN IT MAN
WE LOVE OUR QUEEN
GOD SAVES

GOD SAVE THE QUEEN
'COS TOURISTS ARE MONEY
OUR FIGURE'S HEAD
IS NOT WHAT SHE SEEMS

OH GOD SAVE HISTORY
GOD SAVE YOUR MAD PARADE
Letras4U.com » letras traducidas al español
OH LORD GOD HAVE MERCY
ALL CRIMES ARE PAID

WHEN THERE'S NO FUTURE
HOW CAN THERE BE SIN
WE'RE THE FLOWERS IN THE DUSTBIN
WE'RE THE POISON IN YOUR HUMAN
MACHINE
WE'RE THE FUTURE, YOUR FUTURE

GOD SAVE THE QUEEN
WE MEAN IT MAN
WE LOVE OUR QUEEN
GOD SAVES

GOD SAVE THE QUEEN
WE MEAN IT MAN
AND THERE IS NO FUTURE
IN ENGLAND'S DREAMING

NO FUTURE NO FUTURE
NO FUTURE FOR YOU
NO FUTURE NO FUTURE
NO FUTURE FOR ME

NO FUTURE NO FUTURE
NO FUTURE FOR YOU
NO FUTURE NO FUTURE
NO FUTURE FOR YOU
NO FUTURE NO FUTURE FOR YOU

AL SOMNI D'ANGLATERRA

QUE NO ET DIGUIN EL QUE VOLS
QUE NO ET DIGUIN EL QUE NECESSITES
NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR
NO HI HA FUTUR PER TU

DÉU SALVI A LA REINA
SABEM EL QUE DIEM, TIO
ADOREM NOSTRA REINA
QUE DÉU LA SALVI

DÉU SALVI A LA REINA
PERQUÈ ELS TURISTES SÓN DINERS
EL CAP DE LA NOSTRA PERSONATGE
NO ÉS EL QUE SEMBLA

OH, DÉU SALVI LA HISTÒRIA
DÉU SALVI TEU BOIG DESFILADA
OH, SENYOR TINGUEU PIETAT
TOTS ELS CRIMS ES PAGUEN

QUAN NO HI HA FUTUR
COM POT HAVER PECAT?
SOM LES FLORS AL CUB DE LES
ESCOMBRARIES
SOM EL VERÍ DE LA TEVA MAQUINÀRIA
HUMANA
SOM EL FUTUR, TEU FUTUR

DÉU SALVI A LA REINA
SABEM EL QUE DIEM, TIO
ADOREM NOSTRA REINA
QUE DÉU LA SALVI

DÉU SALVI A LA REINA
SABEM EL QUE DIEM, TIO
I NO HI HA FUTUR
AL SOMNI D'ANGLATERRA

NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR
NO HI HA FUTUR PER TU
NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR
NO HI HA FUTUR PER MI

NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR
NO HI HA FUTUR PER TU
NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR
NO HI HA FUTUR PER TU
NO HI HA FUTUR, NO HI HA FUTUR PER TU

La cançó esta composada per una introducció, merament musical que és el *riff* que acompanyarà les estrofes. Trobem set estrofes en total, en les que The Sex Pistols plasmen el descontent social a partir de la ridiculització de la

reina d'Anglaterra, a qui atribuïen la crisi i el fet que no hi haguessin llocs de treball.

El *God Save The Queen* consta també d'una tornada també molt reivindicativa, ells mateixos s'autoanomenen *les flors a la paperera* ja que es veuen com una generació perduda sense futur, una de les idees principals de la cançó en si i de la ideologia punk de l'època.

El final de la cançó es basa en una frase, *No Future*, que es repeteix vuit vegades, la tercera vegada, la sisena i la vuitena van acompanyades per pronoms que fan referència a la joventut que no podia avançar en les seves vides a causa de l'atur i la crisi.

L'anàlisi poètic d'aquesta cançó es molt complicat ja que no respon a cap patró pel fet que era una cançó que no buscava ser bonica sinó que buscava ser reivindicativa, buscava arribar als cors de la gent que els escoltaven, per això, no es pot analitzar, ja que cada vers compta amb una mètrica diferent.

Pel que fa a l'harmonització de la cançó, està feta a partir de *riffs*, frases de guitarra (tant amb acords com amb simples notes) que es repeteixen en un determinat lloc de la cançó, en el cas de *God Save The Queen*, és una cançó que té de tot, té una introducció, diverses estrofes, una tornada, un solo i un final molt característic. Per cadascuna d'aquestes parts, hi ha un *riff* que la caracteritza amb la seva tonalitat corresponent:

Introducció: **Ab – A i A - D - C# - D** (Ib- I, i I – IV – III# - IV en tonalitat de La Major)

Estrofa: **A - D - C# - D i Ab – A** (Els mateixos *riffs* que en la introducció)

Tornada: **E- B – D# - E – D# - E – B – E** (I – V – VII# - I – VII# - I – V - I , en tonalitat de Mi major)

Solo: **F# - B – F# - E** (II# - V – II# - V , també en tonalitat de Mi major, tot i que és el riff amb menys característiques harmòniques.)

Final: **D – C#m – B** (IV – III#m – II , en la tonalitat de La, com la majoria de la cançó. La melodia bàsicament fa la mateixa progressió melòdica.

He escollit aquesta cançó perquè crec que és la que més ha pogut influir o ha intentat influir en la societat de la dècada, tot i aparèixer més cap al final d'aquesta, és una explosió explícita del que la joventut sentia per la situació del país i per la reina i m'ha semblat que era la fusió perfecta entre el rock i la societat, entre la música i el que la gent sentia.

5.4 Comentari i Conclusions.

Si la dècada del 60 va veure créixer l'activisme social, els 70 van significar un pas enrere en aquest sentit. Això es va evidenciar fins i tot en la música, on la música Disco va guanyar la partida als cantautors i la cançó protesta. La pobresa urbana va créixer i les taxes de crim urbà amb ell.

Els anys 70, amb grans avenços tecnològics i progressives especialitzacions a tots els camps. El Rock es va perfilar d'una manera sorprenent i d'alt grau de personalisme (moltes figures van aparèixer de forma individual), amb un component molt purificat en termes musicals (l'anomena't rock sífònic). Però sense oblidar l'anomena't Rock Dur o el "Heavy Metal" amb Led Zeppelin, Deep Purple , i passant pel Glam Rock (amb una clara influència representativa a l'escenari i un sentiment reivindicatiu de les minories sexuals).

A mitjans de la dècada sorgeix a Londres el Punk, mostrant uns contravalors **com l'odi als adults, al passat, a la classe alta , mitjana i baixa, a la bellesa i fins i tot al mateix rock n'roll**. Una altra característica d'aquesta branca era el baix coneixement musical dels seus intèrprets, amb una música menys pulcra que els antecessors però a l'hora més natural i espontània, **arribant a ser més propera al públic frenètic i rebel**.

El fet de restaurar de manera intel·ligent formes tradicionals (blues, folk i country) va ajudar a expandir el nou producte i així transformar la música rock en un dels fenòmens amb més èxit del consumisme. L'àlbum, nascut com alternativa als 45 RPM, es va convertir en un negoci més lucratiu per a les companyies, que podien carregar un preu més alt per una petita inversió més.

Els anys 70 van ser, en molts fets, una "edat fosca" per a la música rock, però aquest cop **les institucions i el capital no van intentar enfonsar-lo, sinó que el van absorbir**. La música rock es va convertir en **música**

"comercial". Al 1971 el musical Jesus Christ Superstar es va presentar a Broadway, utilitzant arranjaments, ritmes i melodies inspirades en el rock alternatiu. Un concert per Bangla Desh, on van participar estrelles de la contracultura com Bob Dylan, es va convertir en el festival benèfic amb més èxit després de la guerra, iniciant a la vegada una tradició d'estrelles de Rock actuant amb personalitats polítiques prominents. Al 73, el festival de Watkins Glen va rebre 500.000

persones. **Les cadenes de televisió dedicaven més temps a la música rock que a qualsevol altre gènere.**

Si als 60 Dylan va ser la icona de lluita pels drets i reivindicacions de les persones, als 70 va sorgir una nova icona que va ser capaç de transformar el sentiment d'una generació americana i mundial sencera en un "so". I que a la vegada es podria definir amb les següents definicions segons Scaruffi:

- a) Que sigui indiferent a les modes i a les tendències,
- b) Que les lletres furguin profundament a la seva època i tinguin ressó a les ànimes de milions de persones,
- c) Que cada disc sigui, de fet, un àlbum conceptual,
- d) Que la cançó remogui sentiments i faci vibrar a la gent tot i no ser una melodia "enganxosa" ; **llavors Springsteen és un dels més grans de tots els temps.**

Ell va cantar sobre els somnis i les pors del "blanc ordinari" americà, però també va donar cabuda al blues, en un moment en que la població negra deixava el rock pel ball. Els somnis es van convertir en records, i l'exuberància es va transformar en frustració. Com la terra promesa s'esvaïa, Springsteen portava l'èxode des de les utopies internacionals vers les virtuts de la gent ordinària, alhora que posava en escac als poders fàctics.

Tot i que la lluita per l'alliberació gai ja venia d'abans, al juny del 69 es van produir unes càrreges policials contra un bar d'ambient "Stonewall Inn" a Nova York, durant tres dies. Unes setmanes més tard es va fundar el Front d'Alliberació Gai (GLF). El seu nom tenia força proximitat als moviments de lluita antiimperialista de Vietnam i Argèlia. L'èxit va venir pel canvi de mentalitat de la societat dels anys 60, promoguda per la revolució sexual, el moviment feminista i la lluita pels drets civils de les minories racials.

Al igual que els negres solien organitzar festes per a ballar. I eren perseguits per l'opinió pública i per sectes puritanes, **els homosexuals havien creat clubs privats amb la mateixa idea que posteriorment es van convertir en discoteques.** Les discoteques van tenir tant èxit que **es van transformar ràpidament de ser un fenomen marginal, discriminat i subterrani en una bogeria "chic" per als yupies.** Els homosexuals van adoptar molts elements de la cultura hippie (ballar de manera lliure, llums psicodèliques, disfresses acolorides, us d'al·lucinògens).

Una pel·lícula que va ajudar a expandir el fenomen de la música disco va ser al 1977 "Saturday Night Fever", al promoure la música més enllà dels homosexuals i negres, portant "la febre" al voltant del món. **Milions de nois van deixar el somni de convertir-se en guitarristes i voler ser ballarins acrobàtics.** Eren addictes a les discoteques, i aquestes es van convertir en un

fenomen de mercat de masses. Molts músics es van solidaritzar amb aquest alliberament sexual i van fer moltes cançons, carregades de representació ambiental i de vestimenta mostrant una ambivalència i permissivitat no conegudes fins llavors.

El Club de Roma que agrupava a científics i universitaris preocupats pel futur de la humanitat. Van determinar molts **aspectes que afectaven greument: destrucció de recursos naturals**, tala de la selva amazònica, contaminació...Tot el Planeta estava en perill. Els grups ecologistes sorgits a Califòrnia exhibien la consigna “**Sols tenim una terra**” i els seus arguments sensibilitzaven a l'opinió pública.

Va nèixer l'ONG ecologista **Greenpeace** al 71 a Vancouver (Canadà), per protegir i defensar el medi ambient, intervenint en diferents punts del planeta quant es produeixen atemptats contra la natura. També ha portat i encara porta campanyes per detenir el canvi climàtic, protegir la biodiversitat, la no utilització de transgènics, disminuir la contaminació, acabar amb l'ús de l'energia nuclear i el de les armes. Aquestes causes han estat motiu de molts concerts benèfics protagonitzats per molts músics i en especial del Rock, com a demostració de suport a les diferents lluites a favor del medi ambient.

La dècada va començar amb la mort de dos símbols de la generació dels 60, **Jimi Hendrix** i Janis Joplin. **Les drogues van ser el punt d'unió de les diferents branques del rock**, i aquestes estaven disponibles i **simbolitzaven allò oposat als valors morals antiquats** (guerra, vida burgesa, disciplina, avarícia, religió...).

Aquesta dècada es va donar el nom de la “**Generació Buida**”, amb l'aparició d'un vuit moral. Mentre el punks es movien pel panorama suburbà, els obrers van sentir l'amenaça d'una revolució econòmica: la societat humana havia deixat l'era industrial i entrava en l'era post industrial, una era en la que els serveis (com el software) prevalien sobre allò manufacturat.

Les persones en aquest tipus de societat perden pes com a persones i **passen a ser una dent del gran engranatge al que pertanyen, i on l'individu es transforma en un número.** L'objectiu no era crear un robot que es comportés com un ésser humà, sinó crear un ésser humà que es comportés com un robot. Als seixanta, el temor a l'holocaust nuclear feia tremolar a tothom. Un cop passada aquesta por, als setanta la por es centra en una **transformació de la natura del ésser humà. No serem exterminats: ens convertirem en monstres.** La generació buida agonitzava en aquesta visió. Hi havia un món alienat on els éssers sense rostre, estudien, treballen i moren. Hi ha un futur de màquines i d'apocalipsis moral. Amb moltes neurosis i pors. **Per tant la banda sonora per aquesta generació va ser depressiva, desconnectada, sense plaers, i plena de sons sorollosos.**

Els anys 80. – La posada en escena -

“La gent creu que la mort és més forta que la vida, però nosaltres sabem que la vida és més forta que la mort. Per això la vida és el camí”.

6. Els anys 80. – La posada en escena -

6.1 Context Històric.

En el camp de la política moltes dictadures van caure una darrere l'altra, entre elles les del Perú (1980), Bolívia (1982), Argentina (1983), Uruguai (1984), Brasil (1985), la de Ferdinand Marcos a Filipines (1986) , la de Jean-Claude Duvalier a Haití (1986), la de Stroessner a Paraguai (1989) i la de Pinochet a Xile (1989).

Mikhail Gorbatxov va arribar al Kremlin el 1985 i va iniciar amb la perestroika i la glasnot una revolució que havia de commoure els fonaments de

l'URSS i del comunisme europeu. Un per un van anar caient els governs comunistes d'Europa Oriental. **La caiguda del mur de Berlín el 1989 va ser el símbol de l'ensorrament del comunisme.** Una altra ideologia que **va caure a finals d'aquesta dècada va ser la de l'apartheid (segregació racial) a Sud-àfrica.**

Al Pakistan Benazir Bhutto es va constituir en la primera dona musulmana a arribar a la direcció d'un govern.

Pel que fa a conflictes bèl·lics, mentre les relacions entre Israel i Egipte es normalitzaven amb la devolució del Sinaí a Egipte el 1982, es donava la victòria britànica en la Guerra de les Malvines. **Per vèncer la síndrome derrotista del Vietnam, Washington es va embarcar en aventures agressives** a Granada, Líban, Líbia, Nicaragua i Panamà. Tropes soviètiques van envair l'Afganistan el 1980.

El 1988 acaba una sagnant guerra entre l'Iraq i l'Iran, guerra que va durar 8 anys i va donar compte d' almenys un milió de morts. **Els disturbis socials van estar a l'ordre del dia**, es van donar veritables massacres a Amèrica Central, Orient Mitjà i la Xina.

Aprofitant la distància tecnològica que separava als Estats Units de l'URSS, el president Ronald Reagan va anunciar el desenvolupament d'un nou sistema de defensa contra un hipotètic atac nuclear soviètic, que consistia en una mena d'escut protector basat en la Terra i en l'espai , i que feia un ampli ús dels satèl·lits. A aquesta **aplicació de la tecnologia per a la defensa militar la va denominar la "Guerra de les Galàxies"**.

Aquesta dècada va deixar moltes morts i assassinats, cal ressaltar els assassinats de: l'ex-Beatle John Lennon (1980), l'opositor de la dictadura a Filipines Benigne Aquino (1983), la primera ministra hindú Indira Gandhi.

També cal destacar la tragèdia a Bhopal (Índia - 1984) quan un núvol de gas tòxic es va escapar d'un tanc de pesticides, **matant a 4.000 persones i afectant més de 200.000**, en l'accident industrial més gran de la història.

L'explosió d'un reactor nuclear a la planta de Txernòbil (1986), anys després els experts van calcular en 40.000 els casos de càncer i en 6.500 les morts produïdes al llarg del temps pels efectes de la contaminació.

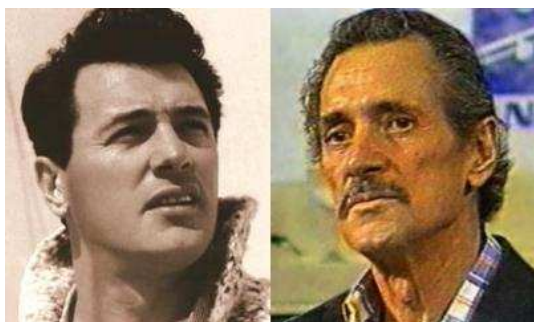
En l'aspecte de l'economia, els països industrialitzats rebutjaven el model Keynesià que es recolzava en les despeses de l'Estat per estimular el consum, i van escollir l'economia lliberal fonamentada en **deslligar el sector privat de constriccions burocràtiques i impostos excessius**.

Per Amèrica Llatina aquesta va ser la "**dècada perduda**", es van ajuntar la desocupació, hiperinflacions, deute extern pels núvols, la insalubritat, la violència social, el narcotràfic i la contaminació ambiental, malgrat tot això, a Sud-amèrica els grans moviments guerrillers es van preparar per signar la pau.

El novembre de 1980 el Voyager 1 va enviar fotografies de Saturn, d'elles es va extraure que els tres anells del planeta estaven formats per milers d'anells més petits. El Voyager 2 va arribar a Saturn el 1981 i va descobrir vuit llunes massa petites per ser vistes des de la Terra. En el mateix any es va donar el llançament i retorn del transbordador espacial Columbia.

El transbordador Challenger es va fer tristament cèlebre després d'un accident el 1986: la nau va explotar pocs segons després de l'enlairament, tota la tripulació va morir. Aquest incident va aturar el programa de transbordadors per un temps, mentre s'investigava la seva causa, però el 1988 es van reprendre els llançaments.

El 1980 es va dur a terme la reconstrucció de l'ADN i el 1983 es va donar la demostració experimental de noves partícules, els bosons.

Per a 1981 alguns homosexuals dels Estats Units van començar a presentar malalties rares i infeccions indicatives de que els seus sistemes d'immunitat biològica no funcionaven. Les proves de laboratori mostraven que les cèl·lules blanques d'aquests pacients estaven malaltes i per aquest motiu no complien el seu paper d'anul·lar les infeccions. Un any després la malaltia va aparèixer en els heterossexuals, la malaltia va ser batejada com a **Síndrome de**

Immuno Deficiència Adquirida, SIDA. La malaltia era un misteri, ja que només es va arribar a descobrir que es transmetia per la sang i pel semen. El descobriment del virus HIV causant de la SIDA va ser anunciat a principis de 1984 per un equip de metges nord-americans.

La dècada dels 80 va ser la de la revolució electrònica. El 1981 la IBM va introduir al mercat l'ordinador personal (PC), El 1981 va vendre 25.000 unitats i el 1984, tres milions. Al 1980 gairebé tot artefacte va començar a convertir-se en electrònic: rentadores, telèfons, lectors de preu en els supermercats, etc ..

Jaron Lanier va formar el 1984 una companyia productora de cascs, guants i programes d'ordinador per permetre als usuaris interactuar en un món tridimensional simulat, aquesta tecnologia va ser anomenada realitat virtual. La realitat virtual es fondria en els 90 amb la Internet per formar el ciberespai, i dins d'aquest els cibernetes.

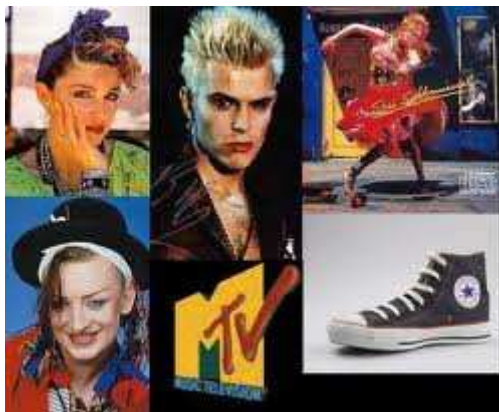
6.2 Història del Rock.

Parlar de la dècada dels 80 al món de la música, és fer-ho d'un dels moments més importants en la història de la mateixa i, fonamentalment, d'una sèrie d'artistes, estils i conceptes que encara avui en dia perviuen d'una manera clara i evident.

Qualsevol recorregut que pogués fer-se pels 80 podria i s'hauria d'abordar des de centenars de perspectives diferents i, sobretot, des de centenars de llocs diferents. En un món que començava a convertir-se en global però que encara conservava certa independència (a causa, en gran mesura, a la menor presència dels mitjans de comunicació "universals" com Internet), podria analitzar aquests anys des d'Espanya, Estats Units, Anglaterra. .. i un llarguíssim etcètera. No obstant això, sent aquest recorregut una mera introducció al que van suposar els 80, és molt més interessant centrar-nos en alguns dels noms i fets fonamentals que van tenir lloc durant aquells anys.

Una simple llista d'artistes i grups podria servir per resumir el que van suposar aquells 10 anys màgics. Citar noms com Duran Duran, Madonna, Prince, Michael Jackson, Bruce Springsteen, George Michael, Whitney Houston, U2, The Cure, Gènesis .. hauria de servir perquè qualsevol aficionat al món de la música compregués, immediatament, la importància fonamental que l'aparició i consolidació d'aquests noms ha tingut dins de la història d'aquest art. Mai més el Pop, el College Rock, el Hair Metall i centenars i centenars de variacions sobre gèneres ja coneguts, van tenir tant ressò i tanta importància ... multitud d'estils, multitud de propostes i, fonamentalment, un major "altaveu" possibilitar el naixement o la innovació dins el món de la música.

"Altaveu" ... àlies, **MTV. 1981 va significar el naixement de la cadena americana de música, i amb ella, tota una nova manera d'entendre la indústria. Videoclips, programes dedicats, o la ja inevitable associació**

entre música i publicitat, van començar a transformar la indústria de la música donant els primers cops de cua del que és avui en dia. El paper predominant dels joves, ja tradicional en aquest món, es va veure reforçat, i amb ell, tota una nova generació d'aficionats a la música no només des d'un punt de vista sonor sinó visual.

MTV, el primer canal musical de televisió amb una programació de 24 hores, basada en l'emissió de videoclips, en necessita 200 mensuals per renovar la programació i això donarà ales a la creació d'aquests espots de tres minuts que substituiran el single radiofònic.

Això va potenciar, d'una manera evident, el fenomen tradicional de la indústria dels "One Hit Wonder" és a dir, els grups d'un sol èxit i va afavorir la consolidació d'una sèrie de grups i artistes de manera que encara avui en dia no costa res comprendre.

De fet, n'hi ha prou amb fer una simple ullada a la llista breu d'artistes abans esmentada, per descobrir molts dels reis del panorama musical actual, destacant Madonna, U2, Bruce Springsteen i un llarg etcètera ... per no parlar de Michael Jackson, un dels majors èxits de la música mai coneguts, que amb el seu videoclip "Thriller" va descobrir al món una nova forma d'entendre el màrqueting i la presentació visual d'un disc.

Els 80 van ser, per tant, una de les pedres de toc per al naixement de la música tal i com la coneixem avui, amb el seu component "multimèdia", el seu àmbit global i el seu enfocament comercial actual.

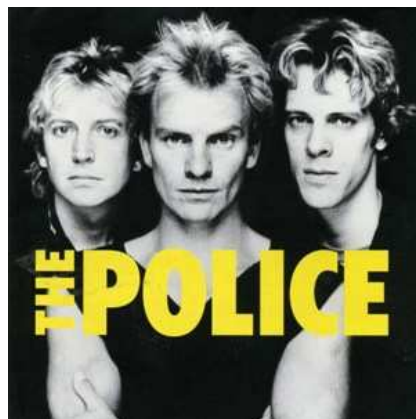
Els vuitanta es van carregar d'un llenguatge religiós i fonamentalista que culpava a la tecnologia i a la modernitat en general de les pèrdues contemporànies. L' Islamisme va prendre protagonisme universal, el 1989 el aiatol·là - Homeini va condemnar a mort a Salman Rushdie, autor del llibre "Els versos satànics", i va prometre el paradís als que morissin en l' intent d'eliminar-lo. Aquest fonamentalisme religiós no va ser només entre els musulmans sinó també entre els evangelistes, que van boicotejar la projecció del film L'última temptació de Crist.

Igual que la seva antecessora, la dècada dels 80 s'inicia amb morts i separacions. John Lennon, líder i fundador dels Beatles, activista polític i social és assassinat fora del seu apartament a Nova York el 8 de desembre de 1980. El món sencer el plora, la cançó "Imagine" sona per tot el globus terraquí i **el rock i la cultura popular occidental estan de dol.**

John Bonham, bateria de Led Zeppelin, mor per una congestió alcohòlica el 25 de setembre 1980, mesos més tard, Jimmy Page anuncia la separació del grup. Bob Marley, màxima figura de la música reggae, mor el 11 maig 1981 víctima del càncer. The Eagles, un dels grans grups de country-rock dels anys 70 anuncien la seva separació el maig de 1982, diuen que no es reuniran "fins que l'infern es congeli" (cosa que "succeiria" a la primavera de 1994, quan es van ajuntar novament).

La dècada dels **80 es va caracteritzar per l'àmplia diversitat de música en estils, propostes, formes i estètica, gràcies al naixement de diversos subgèneres del rock (new wave, post-punk, techno, dark, electrònic, rap, breakdance, dark metall , new romantic ...)**, que es van anar incorporant a l'escena al llarg del decenni, alguns amb característiques massives, quant a la seva exposició, altres més aviat subterranis o alternatius.

Dins de la primera meitat de la dècada destacaria un trio britànic nascut del punk però que havia evolucionat i transformat el seu so: **The Police, que amb la seva barreja de rock, reggae i jazz es va convertir en la millor banda del món**, fins que es van separar el 1985, just quan experimentaven el seu punt més alt, artística i comercialment parlant.

Davant la desintegració de The Police els que prenen l'estafeta són els irlandesos d'U2, que a finals dels 80 ja s'havien convertit en el grup més important de rock del món, a nivells dels grans com The Beatles, The Rolling Stones, Led Zeppelin, entre d'altres.

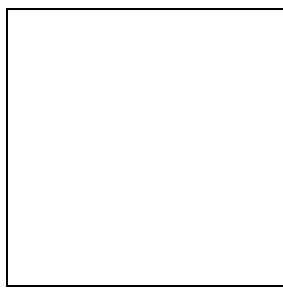
Talking Heads, Simple Minds, The Pretenders, XTC, Men an Work, Madness, The Cars, The Cure, The Smiths, Bauhaus, Depeche Mode, Tears For Fears, OMD, Pet Shop Boys, Ultravox, Duren Duren són tan sols alguns dels molts protagonistes de la dècada.

Un parell d'anys abans que s'extingissin els 80, una banda de Los Angeles arribaria a donar-li una nova injecció de vitalitat al rock: **Guns N 'Roses, que amb el seu hard rock, la seva aparença entre glam i desalinyada**, la personalitat del seu cantant Axl Rose i el seu disc debut, "Appetite for destruction", **van conquerir el món sencer.**

El final de la dècada és semblant a la situació anterior al moviment punk. Bandes estancades, manca de creativitat i les llistes copades per dinosaures i grups prefabricats. No obstant això, a les discoteques dels Estats Units s'estava gestant la música electrònica de ball. A mitjans de la dècada de 1980, el disc-jockey Franckie Knuckles del club Warehouse posa les bases del house, que desembarcaria a Gran Bretanya, via Eivissa, donant lloc al acid house. Són els clubs els nous centres d'agitació d'una escena que rebentaria en la dècada de 1990.

La música dels "80" o dels anys 80, com també se l'anomena, es caracteritza per l'aparició en els seus continguts (especialment a principis d'aquesta dècada) de tot un bagatge d'elements sonors provinents de nous instruments electrònics amb sons relativament " nous ". És imperiós recordar que per aquesta època molts d'aquests instruments musicals, especialment els teclats, començaven a fer-se populars pels seus preus cada vegada més accessibles.

Un dels gèneres que més preponderància ha tingut als anys 80 va ser la música disco o música dance, completament contraposada a la música clàssica. De rítmiques que convidaven al ball a les discoteques, els vuitanta es van caracteritzar per tota una moguda de danses especialment fetes per ballar i moure. Aquest fet **afavoria la interacció de les persones i les parelles en les discoteques raó per la qual les discoteques que s'especialitzaven en aquest tipus de música causaven furor i estaven de moda.**

Una gran varietat i diversitat de grups musicals van aparèixer al llarg de la dècada esmentada. Entre els més destacats podem esmentar a Duran Duran, A-ha, aquesta última una mica més orientat al pop, The Clash, REM, entre altres. Entre els solistes trobem a Cyndi Lauper i Siouxsie and the Banshees, entre altres. No es pot discutir que aquesta època ens va brindar un caràcter nou en la seva oferta musical al mateix temps que ens va deixar per als anys per venir nombrosos i valuosos ensenyaments.

6.3 Anàlisi musical: Livin' On a Prayer de Bon Jovi

Livin 'On A Prayer (en anglès: "Vivint en una oració") és una cançó de Bon Jovi, és el nom del segon senzill de la seva tercera producció discogràfica, titulada *Slippery When Wet*, va ser llançada a l'estiu de 1986, encara que va ser nomenada com la producció més venuda de 1987 (any en que Livin 'On a Prayer va ser llançat com a senzill). És el segon tema de la banda en ocupar el lloc N° 1 en diversos llistats de tot el món (el primer va ser You Give Love A Bad Name, primer senzill de "Slippery When Wet") i també aquesta It 's My Life.

És, probablement, la seva cançó més popular, i és generalment considerada com un himne i clàssic de la música de la dècada dels 80. A més, va ser catalogada com la millor cançó dels 80 per la cadena nord-americana VH1.

*Once upon a time
Not so long ago*

*Hi havia una vegada
No fa molt de temps*

*Tommy used to work on the docks
Unions been on strike
He's down on his luck... it's tough, so
tough
Gina works the diner all day
Working for her man, she brings home*

*En Tommy treballava en els molls
Els sindicats en vaga
Té tant mala sort... és dur, tan
dur
La Gina treballa tot el dia al bar
Treballant pels seus homes, ella porta*

*her pay
For love - for love*

*She says we've got to hold on to what
we've got
Cause it doesn't make a difference
If we make it or not
We've got each other and that's a lot
For love - well give it a shot*

*Whoohah, we're half way there
Livin on a prayer
Take my hand and we'll make it - I
swear
Livin on a prayer*

*Tommy's got his six string in hock
Now he's holding in what he used
To make it talk - so tough, it's tough
Gina dreams of running away
When she cries in the night
Tommy whispers baby it's okay,
someday*

*We've got to hold on to what we've
got
Cause it doesn't make a difference
If we make it or not
We've got each other and that's a lot
For love - well give it a shot*

*Whoohah, we're half way there
Livin on a prayer
Take my hand and we'll make it - I
swear
Livin on a prayer*

*We've got to hold on ready or not
You live for the fight when it's all that
you've got*

*Whoohah, we're half way there
Livin on a prayer
Take my hand and we'll make it - I*

*a casa seva paga
Per amor - per amor*

*Ella diu que hem d'aguantar amb el
que tenim
Perquè no es fa la diferència
Si ho fem o no
Ens tenim l'un a l'altre i això és molt
Per amor - i disparar-lo*

*Whoohah, estem a mig camí
Livin On A Prayer
Pren la meva mà i ho aconseguirem -
Ho juro
Livin On A Prayer*

*En Tommy té la seva guitarra en
deute,
Ara sosté en el que solia
Per fer-ho parlar - tan dura, és difícil
La Gina somia amb escapar
Quan plora en la nit
En Tommy xiuxiueja nena està bé,
algun dia*

*Hem d'aguantar amb el que tenim
Perquè no es fa la diferència
Si ho fem o no
Ens tenim l'un a l'altre i això és molt
Per amor - i donar-li un tret*

*Whoohah, estem a mig camí
Livin On A Prayer
Pren la meva mà i ho aconseguirem -
Ho juro
Livin On A Prayer*

*Hem d'aguantar llestos o no
Vius per a la lluita quan és tot el que
tens
Whoohah, estem a mig camí
Livin On A Prayer
Pren la meva mà i ho aconseguirem -
Ho juro*

<i>Take my hand and we'll make it - I swear</i>	<i>Livin On A Prayer</i>
<i>Livin on a prayer</i>	<i>Whooah, estem a mig camí</i>
<i>Whooah, we're half way there</i>	<i>Livin On A Prayer</i>
<i>Livin on a prayer</i>	<i>Pren la meva mà i ho aconseguirem -</i>
<i>Take my hand and we'll make it - I swear</i>	<i>Ho juro</i>
<i>Livin on a prayer</i>	<i>Livin On A Prayer</i>
<i>Whooah, we're half way there</i>	<i>Whooah, estem a mig camí</i>
<i>Livin on a prayer</i>	<i>Livin On A Prayer</i>
<i>Take my hand and we'll make it - I swear</i>	<i>Pren la meva mà i ho aconseguirem -</i>
<i>Livin on a prayer</i>	<i>Ho juro</i>
<i>Whooah, we're half way there</i>	<i>Livin On A Prayer</i>
<i>Livin on a prayer</i>	
<i>Take my hand and we'll make it - I swear</i>	
<i>Livin on a prayer</i>	

Living on a prayer és una cançó que destaca més per la seva complexa harmonització i virtuosisme musical que per la lletra, tot i que és també un reflexe de la societat americana real, com realment es vivia al “paradís” que es venia per la televisió i al cinema.

Les estrofes estan composades per vuit versos de diverses síl·labes (8 - 5 - 5 - 4), pel que fa a la rima de les estrofes, cadascuna té la seva, la primera és a-b-b-a, la segona és a-b-a-c, la tercera és a-b-a-c i finalment, la última és a-b-b-a (Cada estrofa, com he dit, té la seva rima, per tant, els ordres especificats no concorden). Pel que fa al pont, té sis versos variables pel que fa a la mètrica també: 6 - 4 – 8 – 6 – 8 – 7 (Al ser una cançó no es busca la rima perfecta, sinó que encaixi amb la melodia) pel que fa a la rima és: a – b – c – b – b – b. La tornada és el summum de la cançó (Avanç de la modulació) la tornada té quatre versos de vuit síl·labes cadascun totes amb la mateixa rima, per tant: a-a-a-a. Finalment, trobem el pont modulant, que té dos versos que rimen entre si (a –a) però amb mètriques diferents: El primer vers és de 9 i 11 síl·labes cadascun. Per tant, és una cançó, com he dit més destacable per la part musical que per la part poètica, tot i que la història que hi ha dins sigui un reflex de la societat, la gent la canta perquè és una gran cançó i la gent la entona moltes vegades sense saber el que diu.

La cançó està dividida en set parts, La introducció, les estrofes(cuatre), El pont previ a la tornada, la tornada, el solo, el pont modulant i la modulació final:

La introducció és bàsicament un sintetitzador emetent els acords i en la segona volta apareix un baix trencador fent la seva frase acabant amb les quatre rodes de la introducció, seguidament entra el riff característic de talk box (un efecte

que modificava la veu) quatre vegades més. Seguidament el teclat marca més els acords i esclata la primera frase, com un sospir, quatre vegades més. Acaba amb un detall del teclat. La roda d'acords que s'ha seguit ha estat: Em – Em – C – D- Em – Em (I - I - VI – VII – I – I)

Les estrofes comencen després de la introducció i de la primera de les tonades. Són els moments més tranquils de la cançó, on la guitarra fa el seu acompanyament, el baix queda molt pronunciat, juntament amb la bateria i es marca més el teclat. Els acords que segueix són: Em – Am – Em (I – IV – VII) , que es van repetint tot allargant el Em durant la majoria de l'estrofa.

Just després de les estrofes trobem el pont cap a la tornada. És un moment en que la cançó guanya amb força ja que tots els instruments es pronuncien més. El patró dels acords que es segueix és C – G – D – Em (IV – III – VII – I).

La tornada és la màxima expressió de força dins de la cançó, tots els instruments fan més detalls, sobretot el baix, que fa un riff molt marcat. També destaquen els coros i les veus agudes de fons que cobreixen la del mateix Bon Jovi. La progressió d'acords guanya molt en sentit, ja que és una progressió típica: Em – C – D – G – C – D (I – VI – VII – III – VI – VII).

Després d'una progressió de dues estrofes un pont i una tornada, després de la segona tornada hi ha un solo construït sobre els acords de la mateixa tornada, on Ritchie Sambora descarrega tot el seu potencial per arribar al pont modulant.

El final del solo enllaça amb el pont modulant que segueix l'estructura harmònica de la tornada, tot i que la melodia és diferent, és semblant al pont. En aquesta part de la cançó es veu que explotarà en una part enèrgica.

El canvi de to és una tornada augmentada en tres tons, és a dir, si la cançó està tota en Em, la tornada està en Gm. És el moment més espectacular de la cançó que rebufo energia per tot arreu. Jon Bon Jovi no canta les notes agudes d'aquesta part des de 1988, ja que va tenir problemes de veu a la gira del disc que conté la cançó. El procés harmònic és Gm – Eb – F – Bb – Eb – F (I – VI – VII – III – VI – VII).

He escollit aquesta cançó perquè crec que Bon Jovi és el màxim exponent de grup que sap reinventar-se per a vendre, i és l'esperit de la música als 80, vendre una imatge i que la gent la compri. A més, Livin on a Prayer és , segons la cadena VH1 americana la millor cançó dels anys 80.

6.4 Comentari i Conclusions.

Als anys 80, apareix la **new wave (nova ona)**, que va afegir allò més característic del so Punk un autèntic so melòdic, incorporant al mateix temps a les seves creacions la més avançada tecnologia electrònica i informàtica. Elements que van caracteritzar la dècada juntament amb una barreja d'estils multiètnics. Fets que van donar estils com la música tecno, o bé el rap.

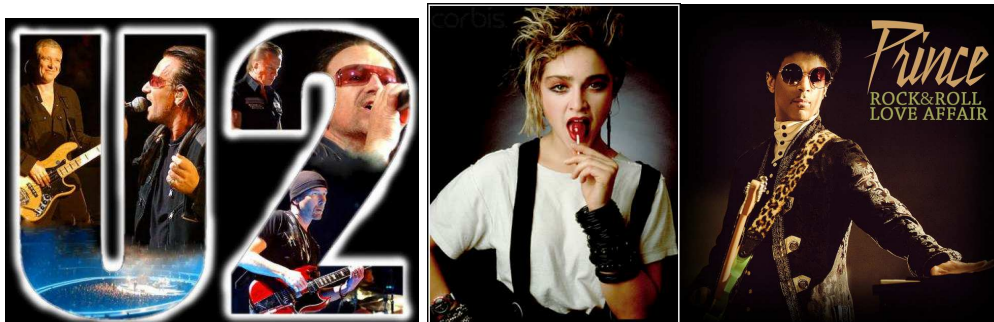
La new wave i el tecno poden ser representats respectivament per grups com The Police i Depeche Mode. Aquests estils van conviure amb grans estrelles de la indústria discogràfica, que van introduir **el vídeo clip com a fórmula habitual de presentació de cançons**, com van ser Madonna o bé Queen, el primer grup en realitzar un vídeo musical a l'any 1975.

Com dèiem la influència multiètnica va donar per potenciar la difusió del rap, que és la manifestació de la música negra en la que es prescindeix de la melodia cantada per un recitat rítmic, amb lletres plenes de continguts molt actuals i reivindicatius. Tant el rap com els ritmes més comercials soul, o funky dels anys anteriors, podrien definir-se com a intents de la música negra per recuperar el lideratge de la música popular, en el que destacarien artistes com Michael Jackson o Prince.

Moltes de les cançons del començament de la dècada es podria dir que eren **mini drames, que reflectien el sentiment de la desesperació silenciosa de la classe treballadora emanant pessimisme sincer**. Springsteen, Petty, etc.. eren cronistes dels problemes de les derrotes internes, i emblemes de rendició.

L'estat d'ànim era el que posava a aquests músics allunyats dels músics de les dècades anteriors. **L'estat d'ànim era en una paraula, depressiu. La seva música no mostrava entusiasme, sense excitació, sense exuberància**. Qualsevol cosa que tocaven, la tocaven perquè els ajudava a ventilar la seva fúria, frustració, soledat, etc.. Era la conseqüència definitiva d'una dècada de realineació, quan els "yuppies" (professionals urbans joves) dominaven sobre els "hippies", quant els "baby boomers" renegaven de l'idealisme a favor del realisme. Les drogues havien estat una "bandera" per als hippies, però es van convertir simplement en drogues, simplement una manera d'escapar de la realitat, per aquesta generació. Una altra bandera dels setantes, sexe lliure, s'estava convertint en la tragèdia del segle, con a conseqüència de la SIDA. **Era com si aquesta generació estigués sent castigada pels "pecats" de la generació dels seus pares.**

Un altre exemple del que estava passant en aquesta dècada van ser els U2, capitanejats per Bono (Paul Hewson), que havien emergit de l'ambient punk-rock, disminuint el to fonamentalista de la revolució punk i arribant amb encant a les masses mitjançant el pop i la música disco. **La seva música era visceral però no violenta.** Els ritmes tribals o de blues, ajuntaven la melancolia de la música folk, els laments de la música negra, el fervor de la música gòspel i la grandiloqüència de les àries operístiques. Van ser capaços de fusionar el pessimisme històric i la frustració adolescent. Van ser un fenomen més social que musical, on van ser una referència de la cançó pop, ja que al voltant de temes immortals de martiri i salvació, U2 van saber donar un element moral de gust universal. Aquesta banda irlandesa va sorgir com una de les primeres superestrelles de la música alternativa d'aquesta dècada. Amb el pas dels anys van anar passant d'un rock amb tints de punk a un pop electrònic energic carregat de missatges polítics. El talent emanat de l'agrupació en si i de les seves individualitats, els van portar a ser una de les bandes més importants de tots els temps.

L'anomenada reina del pop Madonna va tenir una influència molt important a molts nivells, però la vessant social potser seria la de més èmfasi. Va representar **una semblança gairebé ninfòmana**, una mena d'enamorament de la seva personalitat sexual, un seguiment que es manté com l'equivalent femení de l'hedonisme de Mick Jagger i Jim Morrison més que les insinuacions sensuais de les reines de la disco, **promovent la promiscuïtat** com cap altra artista femenina ho havia fet abans. Culturalment, va entendre la importància del valor de la comunicació multimèdia en l'era dels videoclips.

La cadena MTV, va ser un altre dels fenòmens que van causar impacte i evidentment influència a la societat, un element florescent dels molts que suportava la indústria de la música. Sony va llençar el lector de cintes magnètiques portàtils "el Walkman", que va tenir una gran importància fins a finals dels anys 80. **El 67 % dels joves dels països desenvolupats de entre 15 i 19 anys tenien un aparell.** Alhora que les estadístiques deien que aquests joves estaven escoltant música més de 5 hores diàries a una potencia de 100 decibels.

No podem oblidar que al 83 és presentat un altre suport digital òptic, per a emmagatzemar informació, i especialment música. Podien dir que la tecnologia anava ajudant a la indústria musical que a la vegada anava evolucionant per tal de tenir més mercat cada cop. **La quantitat anual de vendes de discs de tots els generes en el món va augmentar** en la decada dels 80 de 700 milions de còpies (anys 70) a prop de **2000 milions de còpies**. Això vol dir el volum i la importància de la indústria, així com l'influència als joves que estadísticament eren qui més música escoltava. Però ja no sols suportava el mercat del disc, sino que les grans companyies i el propi mercat de consum es van adonar d'aquesta influència per tal de comercialitzar tot allò vendible al voltant de la música.

La música, que tradicionalment era un art de caràcter social, va canviar, amb el consum discogràfic, **la seva socialitat de l'aspecte interpersonal a la pertanyença abstracta a una determinada categoria de consum, definida pel mercat**. És a dir, escoltem allò que el mercat ens suggereix i per tant som perceptors d'allò que ens agrada en funció del mercat no del que la nostra percepció ens dicta. Escoltem i escollim allò que ens presenten en safata i ens agrada el que "la moda = mercat" ens suggereix.

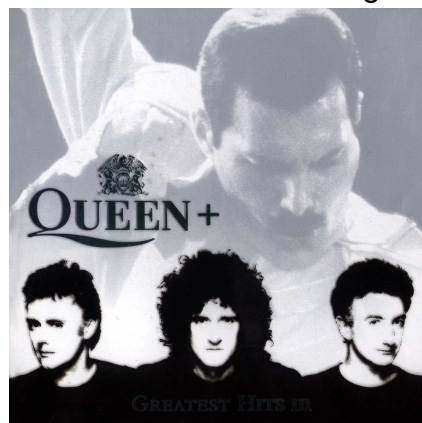
A la vegada que així com les interpretacions excepcionals han fet inacceptables les interpretacions mediocres. De la mateixa manera la perfecció interpretativa aconseguida per la reproducció tècnica cada cop era molt superior a la que es podia obtenir en una execució en viu. El compacte verificava la hipòtesi que **la còpia era més perfecta que els originals i per tant s'imposava aquest model**. La possibilitat de muntar en un laboratori un producte musical, permet arribar a fer uns productes amb uns nivells de precisió impensables en una sala de concerts.

Parlant d'estrelles i del cosmos, no podem deixar d'anomenar al nostre amic de la galàxia veïna **Michael Jackson**, que sense cap dubte, va ser un "fenomen a part" en la música d'aquells temps. La seva popularitat va ser una cosa inimaginable i per moments un sentia que el rei del pop tenia fans fins a altres galàxies. Com galàctiques eren les xifres que va aconseguir de 125 milions de dòlars a l'any. I com deia la revista Forbees de 1989 **el cantant millor pagat de tots els temps. El seu videoclip Thriller amb un milió de còpies venudes**.

Si anomenem a Michael Jackson, caiem indefectiblement en un altre gran personatge de la dècada que porta el glamurós nom de "Prince". Un artista amb un gran carisma i versatilitat musical. Prince hagués estat l'estrella absoluta de qualsevol dècada, és clar si Michael Jackson no hagués existit. Ha gravat i produït discs meravellosos que "rockejaven" al ritme de la seva sensibilitat pròpia.

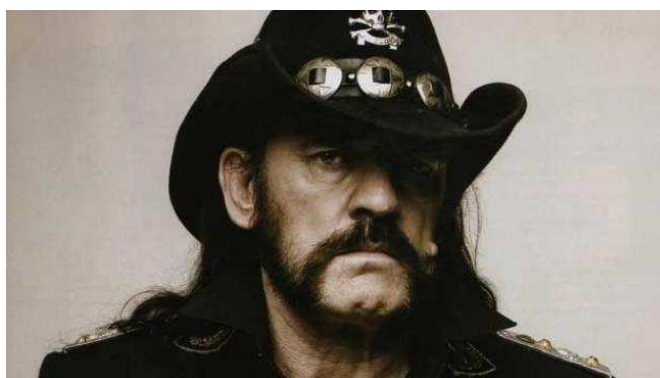
Entre les dones superestrelles de la música dels 80 en podem nomenar moltes, però la més brillant, bella i popular era sense dubte Whitney Houston. Simplement la millor cantant pop de la dècada. Els seus discos de platí no menteixen i la seva tècnica vocal acompanyada d'una dolça imatge que es va potenciar durant l'era MTV, van ajudar a donar "el gran cop". Si volem girar la nostra vista cap a altres cultures importantíssimes en el desenvolupament de la música dels 80, sense dubte ho hem de fer cap a l'anglesa. En aquest moment ens creuarem mirades amb Sting i els seus companys de banda que van formar "The Police". Artísticament i comercialment van ser una de les bandes més importants de la dècada. Un trio summament homogeni i potent que van saber barrejar el Rock, Punk, Pop i Reggae per camins desafiadors.

A la costa Oest del Estats Units estava naixent un moviment derivat del glam de Bowie i Queen. El nou estil barrejava el rock dur amb unes pintes molt "afeminades" tal que **molts dels artistes es deixaven el cabell llarg i perfectament arreglat, vestien malles arrapades i portaven arracades. Aquest estil s'anomenarà Glam Metal (Metal Glamurós)** que va ser el primer moviment en demanar i acceptar explícita i directament la participació de la dona en tots els events que aquest realitzava. Els principals exponents del gènere varen ser Bon Jovi, Mötley Crüe, Warrant i Van Halen, que combinaven un sentimentalisme exacerbat amb un virtuosisme inesperat en els músics tan joves que es trobaven a l'escenari i sobretot la sexualitat que emanaven els intèrprets de les cançons. Tot i això, també va néixer un moviment més dur i trencador, no tant glamurós anomenat trash Metal (Metal Destructiu) que es caracteritzava per potents Riffs de guitarres molt ràpides i baixos molt contundents alhora que un virtuosisme extrem per part dels intèrprets i unes veus molt greus i potents. En definitiva, era el Heavy Metal però amb més velocitat i més volum.

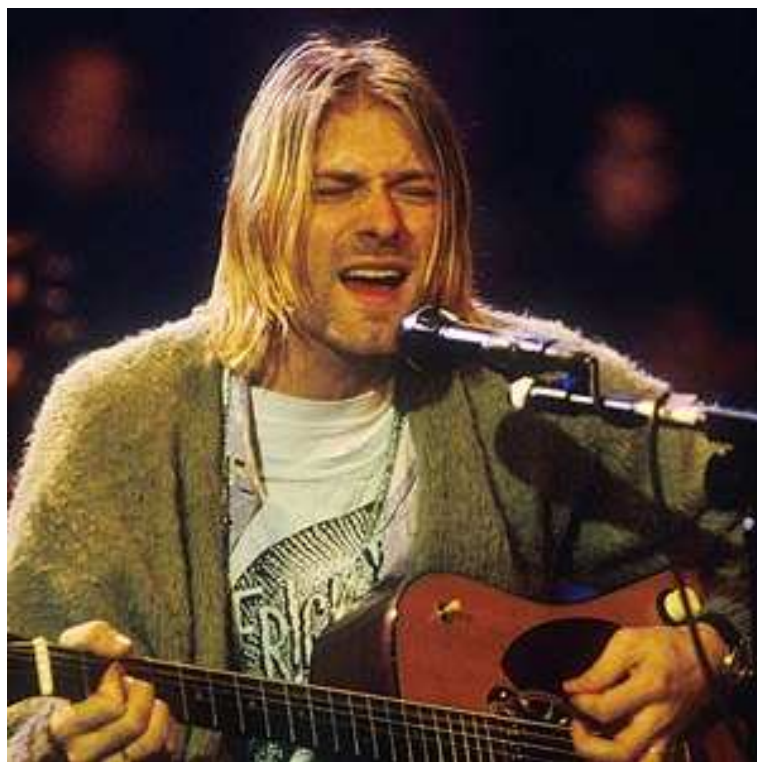

Els principals exponents són els nomenats “Big Four” (Quatre grans) : Metallica, Megadeath, Anthrax i Slayer.

A Anglaterra però, també hi va haver la nova ona del Heavy Metal amb grups com Iron Maiden o Judas Priest que basaven les seves cançons en una música més potent que el Heavy Metal, però no tant ràpida com el Trash Metal. **Iron Maiden aplegava al jovent britànic amb les seves històries terrorífiques sobre soldats i morts vivents**, mentre que Judas Priest parlava de realitats amb solos de guitarra d'allò més contundents. Entre tants estils canvians, a Anglaterra un noi enganyat al Joc i al speed va formar un grup anomenat Mötörhead (Speedosos). Aquest noi es deia Lemmy i va crear un estil que agradava a punks, a heavys i a glams, anomenat Punk Metal. La seva característica manera de tocar el baix (amb l'amplificador de vàlvules saturades per a que sonés distorsionat) i el volum que emanava el seu grup va fer tremolar, primer Anglaterra i després els Estats Units. Lemmy ha estat anomenat per Scott Ian (Anthrax) i James Heltfield (Metallica) El padrí del Heavy Metal.

Els anys 90. – de l'extrem a les arrels -

“M’agradaria eliminar a tots els sexistes, racistes i homòfons del nostre públic. Se que estan aquí, i això em fot mol”

7. Els anys 90. – de l'extrem a les arrels -

7.1 Context històric.

La dècada va començar amb grans canvis en la política internacional. Després de la caiguda del mur de Berlín es va desencadenar la desintegració de l'URSS, donant naixement a **nous estats independents i permetent la reforma política en les nacions que havien estat sota el seu influx**, així com de molts dels governs autoritaris anticomunistes promoguts pels Estats Units per contenir al bloc soviètic. De totes aquestes nacions sobresortiria la Federació Russa, que va ser liderada per Boris Ieltsin durant tot el període.

Això es va constituir en l'origen d'un nou ordre mundial, amb poques excepcions, el món s'unificava sota **una llengua: l'anglès, una tendència econòmica: La globalització dels mercats, un multimitjà de comunicació: Internet, una fe: la democràcia i el capitalisme, i un emperador: els Estats Units** d'Amèrica del Nord.

El Consens de Washington (EUA), acordà un paquet de polítiques econòmiques per reordenar i ajustar totes les economies nacionals del món. El 1994 es crea l'Organització Mundial del Comerç (OMC), juntament amb el Fons Monetari Internacional (FMI) i **el Banc Mundial exerciran un paper central durant la dècada**. El gener de 1993, Bill Clinton va assumir el càrrec de president dels EEUU. amb esperit renovador i amb una reorientació de la política econòmica. (Anys després es va arribar a assolir un creixement sense precedents) i l'abandonament del lliberalisme exacerbant que va marcar l'anterior administració republicana de Ronald Reagan. A més l'administració de Clinton va donar suport a negociacions al Pròxim Orient que van fer que el conflicte àrab-israelià estigués més a prop que mai de resoldre's, si bé no va arribar a concretar una solució.

La República Popular de la Xina va començar a veure els beneficis de la seva política de transformació econòmica iniciada a finals dels anys setanta, que van fer que el país abandonés poc a poc els principis de l'economia comunista clàssica desenvolupant una particular economia de mercat.

La culminació del mercat únic de la Unió Europea (UE) el 1993, va donar al món un nou bloc polític econòmic fort que paulatinament es va col·locar com una força predominant a Europa.

En aquesta dècada s'han donat tres guerres d'ordre internacional: la Guerra del Golf el 1991, en la qual la tecnologia militar va jugar un paper preponderant per al triomf de la coalició internacional, la de

Bòsnia i Hercegovina, que es va donar entre 1992 i 1996 i ens va recordar les atrocitats comeses pels nazis per aconseguir la "neteja ètnica", i la de Txetxènia (1994 a 1996).

En l'últim decenni del segle XX la religió segueix tan influent com al començament de segle però en escenaris diferents. **El fonamentalisme de l'Islam iranià s'ha tornat una arma de doble tall per als drets humans d'aquest poble** i per la consciència materialista i relaxada del món occidental, a més les lluites religioses i atacs terroristes han deixat nombrosos morts. A Orient Mitjà va augmentar la seva divisió interna i els països àrabs van deixar de representar un perill per a l'existència de l'estat d'Israel. La Guerra del Golf va dividir als països àrabs, alguns dels quals es van aliar amb potències occidentals per atacar l'Iraq, que sota el govern de Saddam Hussein havia envaït Kuwait.

A Xile,-després de 17 anys-, acaba la dictadura d'Augusto Pinochet i s'inicia un llarg govern de concertació entre socialistes i demòcrata-cristians que excedirà la dècada. A Guatemala amb la signatura de la pau el 1996 finalment acaba una guerra civil que va durar 36 anys i que va deixar més de 200 000 morts i desapareguts.

La crisi de les economies del Sud-est asiàtic el 1998 va provocar una reacció en cadena en l'economia internacional. En aquest mateix any, **Europa prossegueix en camí cap a la unitat**, i els diferents països ratifiquen la implantació de la unitat monetària (l'euro).

La dècada acaba amb Amèrica Llatina com la regió amb major desigualtat social de la Terra i l'única en la qual no es va avançar en la lluita contra la pobresa (Banc Mundial, 2003).

L'aparició d'Internet com una eina a l'abast de la població, marca una revolució cultural i el seu abast encara no pot ser clarament avaluat, però sens dubte ha canviat per sempre la manera en què les persones es comuniquen.

Al costat dels **espectaculars avenços de la informàtica, la introducció i generalització dels telèfons mòbils** ha estat la innovació tecnològica fonamental dels anys noranta.

També es van donar múltiples conflictes com els dels jueus i palestins, les dues Corees, Chiapas, de nou el Golf Pèrsic, els països africans, les guerres de les drogues, i en general brots de violència social a tot el món a causa del **fracàs neolliberal per resoldre la creixent** esclatxa entre pobres i rics.

L'única manera de sobreviure en un mercat tan competitiu com l'actual la constitueix el sistema d'aliances estratègiques entre països, per això s'han posat a l'ordre del dia grans blocs comercials com: la Unió Europea, el Mercosur, NAFTA, etc. . L'intercanvi és a nivell mundial i ara ser marginat equival a estar fora dels grans centres o grups comercials, així també els problemes econòmics s'expandeixen ràpida i àmpliament com ara la recent caiguda dels mercats financers asiàtics.

En la religió catòlica hi ha dos fets a destacar, l'acceptació de la teoria evolucionista el 1996, i la visita del Papa Joan Pau II a Cuba el 1998. Un altre esdeveniment de gran importància en el camp de la religió va consistir en l'ordenació de les dones anglicanes al sacerdoci a Anglaterra el 1994. La religió no es va quedar fora d'Internet, la interconnexió de documents religiosos a través del hypertext, va crear una nova disciplina anomenada Hyperteologia. En una Bíblia electrònica, per exemple, és possible connectar amb històries similars de l'Alcorà o amb assaigs actuals sobre aquests temes.

Un fet molt trist va ser la mort de l'anomenada santa del segle XX, la Mare Teresa de Calcuta, pocs dies després d'haver complert 87 anys, amb una voluntat de ferro i un cor ple d'amor, la Mare Teresa va servir als moribunds, als desemparats, a l'Índia i al món.

En el camp de l'Astronomia, la NASA va posar en òrbita el 1990 el telescopi espacial Hubble, qualificat com el més gran avanç en aquesta ciència des de l'època de Galileu va resultar un fiasco, enviant imatges borroses i el 1993 va haver de ser reparat degut també a altres danys, mentrestant a la Terra havia aparegut una nova generació de telescopis plantats a terra que haurien d'oferir més informació.

L'estiu de 1997, l'única estació russa en òrbita, la MIR ("pau" en rus), va estar a punt de perdre. Al juliol va xocar contra una nau d'abastament i va obligar els astronautes a sortir a l'espai per reparar els danys. Des de llavors, les desgràcies no han parat. Una nau nord-americana el va ajudar per evitar la seva desintegració.

En el camp de la genètica s'han assolit enormes progressos, el 1990 als Estats Units va néixer la medicina genètica, que consisteix a usar algun dels 100.000 gens presents en **l'ADN humà per reparar o alterar les cèl·lules del cos**, amb l'exploració del genoma (mapa genètic) humà, els investigadors reeducaran a les cèl·lules del càncer perquè deixin de créixer, repararan danys en les cèl·lules nervioses que no es regeneren com en els casos de danys a l'espina dorsal o de mals cerebrals com el d'Alzheimer.

No obstant això, el 1997 es donaria l'avanç més gran en aquest camp, i potser un dels majors passos de la humanitat: el fet que **l'ésser humà pogués recrear la vida per un altre camí que no fos el procés reproductiu normal**

era considerat com una cosa pròpia de la ciència ficció, quan un grup de científics escocesos encapçalats pel Dr Ian Wilmut van anunciar la primera clonació reeixida d'un mamífer adult, una ovella anomenada Dolly, a partir d'una sola de seves cèl·lules. Davant la molt propera possibilitat de clonar éssers humans, s'ha desencadenat la polèmica mundial: Serà la clonació un llop amb pell d'ovella?

A mitjans de gener de 1998, un grup d'investigadors nord-americans va descobrir un gen alterat que ajuda a explicar per què algunes persones infectades amb el virus HIV continuen vivint amb salut fins a 12 anys després d'infectar-se, el gen va ser denominat SDF1, però, encara no apareix la cura pel mal del segle.

A finals de la dècada més del **80% dels habitants dels països desenvolupats utilitzen ordinadors cada dia**, ja sigui en el seu treball o a casa. Els ordinadors han permès un ràpid desenvolupament d'altres tecnologies, com la robòtica i les telecomunicacions. Es pot dir que han canviat radicalment la nostra manera de viure i, amb tota seguretat, ho faran encara més en el proper segle.

Una fusió explosiva del vídeo, l'àudio, el telèfon i l'ordinador està passant. A la base del procés es troba la nova capacitat de transformar tota comunicació en informació digital, d'enviar a través de les línies telefòniques o cable, d'emmagatzemar i de transformar-la mitjançant programaris. Nous filats de fibra òptica, noves tècniques de commutació, i nous desenvolupaments en la informàtica estan creant la "supercarretera de la informació". On la música té un paper molt important, tant com a desenvolupadora de tecnologia com a element bàsic i de suport en les comunicacions.

El prototip d'aquesta supercarretera és Internet, que és una xarxa global d'ordinadors. Internet es va crear el 1969, quan es van connectar entre si les xarxes del Ministeri de Defensa dels Estats Units d'Amèrica del Nord, diverses

universitats i algunes empreses. Les universitats van permetre l'accés a la xarxa a tots els seus estudiants a partir del 1986. Posteriorment, a principis d'aquesta dècada es va permetre que qualsevol persona pogués abonar-se a Internet, encara que no fos estudiant de cap universitat ni pertanyés a cap empresa. Aquest fet va propiciar l'enlairament definitiu d'Internet com a empresa líder en el sector de les telecomunicacions.

Des de finals de 1996 ja no és estrictament necessari l'ús d'un PC per connectar-se a Internet, ja que la Mitsubishi Electric Corp va desenvolupar una nova generació de televisors que es poden utilitzar a més de veure els

programes normals de tv, per navegar per Internet i enviar o rebre correu electrònic.

Conforme avança la tecnologia, els invents que en el seu moment van ser un digne exemple del que significa el vocable llatí non plus ultra van caient a poc a poc en desús, aquest és el cas del casset de música i el de vídeo, que amb l'arribada del Minidisc i el DVD respectivament, estan destinats a córrer la mateixa sort que el LP enfront del CD. Una altra que no s'escapa d'aquesta fatídica situació és la televisió, ja que amb la nova televisió digital que serà comercialitzada des de finals dels 90, i que presenta imatges gairebé en tercera dimensió, so virtualment real i interactivitat, patirà el mateix destí.

7.2 Història del rock.

Si en la dècada dels 80 es va experimentar la diversificació, els 90 van ser la dècada de la tecnologia digital en la música en general. La implementació de noves tècniques de gravació i l'ús d'ordinadors van ser elements que van ser bàsics en la producció musical.

Malgrat això, els 90 van començar amb el que pot considerar-se com l'últim gran moviment en el rock: el grunge, que al seu torn llançaria a l'últim màrtir del gènere: Kurt Cobain.

En una situació una mica similar al naixement del punk a finals dels 70, a finals del 80 es va començar a gestar a Seattle un moviment que musicalment conjuntava la potència i feresa del punk i el heavy metall, i ideològicament **transmetia un missatge d'indiferència , introspecció i aïllament, davant el que passava en la societat nord-americana i al món en general.**

D'aquest moviment van destacar principalment dues bandes: Nirvana, i Pearl Jam, però seria la primera la que marcaria a tota una generació amb el seu tema Smells like teen spirit i el seu disc Nevermind, però també pel seu cantant, Kurt Cobain, que es convertiria, igual que ho fessin en el seu moment Morrison, Hendrix, Janis, en l'heroi i màrtir d'aquest moment al suïcidar-se el 5 d'abril de 1994.

Com a resposta, els britànics van reviuire aquella onada de **Britpop** dels anys 60, i en aquesta ocasió abanderats per grups com Oasis, Blur, Radiohead, Supergrass, Pulp, The Verve, a mitjans de la dècada li van donar un nou sentit i direcció al rock .

D'aquestes bandes, Oasis i Blur van ser les que van encapçalar el moviment, però seria Radiohead el que a finals de la dècada deixés un dels

testimonis més celebrats artísticament en la història del rock amb el seu disc "OK computer", on van aconseguir un admirable equilibri entre l'ús de la tecnologia i el rock en la seva forma bàsica.

La dècada tancaria amb la presència de grups de l'anomenat rap metall com Korn, Limp Bizkit, Deftones, Stain, POD, que tot i tenir una gran quantitat de seguidors, principalment als Estats Units, **no van poder competir amb el pop adolescent de Britney Spears, Backstreet Boys, Christina Aguilera, 'N Sync i similars, que es farien els amos de les llistes de vendes.**

L'arribada del nou mil·lenni comportaria un altre ressorgiment del rock, amb grups com The Strokes, The White Stripes, Yeah Yeah Yeahs, The Libertines, The Vines, The Hives, que reprenent elements musicals i estètics de finals dels anys 70 i principi dels 80 que li **tornarien la senzillesa, harmonia i actitud que havia perdut aquest gènere que des que va néixer** estava destinat a quedar per sempre, i que després de 50 anys d'edat demostrà que segueix sent un rebel com en els seus millors anys.

El disc compacte és el format que substitueix el vinil. La seva importància va molt més enllà del d'un simple canvi tècnic. Encara que va ser creat en la dècada de 1980, és més tard quan s'implanta dins de les llars. En el compacte hi caben 74 minuts de música sense interrupcions. **Conseqüentment, els discs s'allarguen i necessàriament perden qualitat.** Tot i sentir-se millor els nous formats, al haver-hi més "espai" en el disc, molts temes perdien qualitat musical, ja que la pressió de les discogràfiques per treure constantment material al mercat i haver d'omplir llargues hores de concerts i gires per tot el món va fer que els artistes optessin per la via fàcil fent cançons mediocres amb estructures harmòniques simples i moltes vegades incoherents.

D'altra banda, la cultura de clubs i discoteques va ser per a molts la proclamació de la fi del rock. Els joves anaven a raves, festes il·legals a l'aire lliure o en magatzems abandonats, en les que la música era punxada per Djs. El rock és un fenomen en continu canvi i mai es pot saber que passarà el mes següent. Aquesta és la seva grandesa.

El Rock ha anat evolucionant per a millor, i la seva divisió en diferents estils, però sempre seguint els seus trets inicials, dona un gran ventall de possibilitats a escollir al gust de cadascu. He triat aquest gènere per ser el meu favorit i per divulgar la seva grandiositat tot i que la gent pensi que és només fer soroll amb guitarres. Té unes lletres inventades pels components que expressen sentiments, i transmeten un missatge que de vegades denunciïn injustícies.

La dècada dels noranta ha estat la dècada de la revolució d'Internet i de les telecomunicacions, de l'utilització de noves tecnologies, de la guerra a

Iugoslàvia, l'efecte 2000, de la generació X, de l'explotació massiva de la TV, de Barcelona 92, etc .. Tot això ha tingut la seva influència en la música que s'ha fet en aquests anys, o bé la música ha tingut la seva influència en els esdeveniments socials d'aquesta dècada.

Precisament un dels aspectes més importants d'aquesta dècada ha estat la reinvençió d'un mateix. Triomfa la idea que cal trencar amb els llaços del passat i **tornar a començar per poder adaptar-se als canvis que estan succeint al nostre voltant**. Aquesta idea va quedar perfectament reflectida en un disc que va aparèixer a finals de 1991: "Achtung Baby" d'**U2**. Després haver-se convertit en una de les bandes més importants del planeta amb "The Joshua Tree", els irlandesos es van veure atrapats per la monotonia. Això els va portar a estar gairebé quatre anys sense que es sabés res d'ells. En tornar presentaven un nou so que els va tornar a posar de moda i que els va convertir en una de les principals bandes de la dècada, la qual cosa es va deure també al seu espectacular directe. Amb una gran influència de la televisió, van realitzar una gira espectacular, ZOOTOV, que va omplir grans estadis. Després es van inventar el Popmart, un altre espectacle impressionant.

1991 va ser també l'any del triomf de **REM**. Mantenint-se fidels a si mateixos, amb "Out of time", i sobretot amb la seva cançó "Losing my religion" van aconseguir per fi esdevenir una banda respectada i admirada per tot el món. Des d'aquest moment van obtenir èxit després d'èxit, gravant bons discs entre els quals destaca "Automatic for the People", i encara que van patir alguna petita baixada ("New adventures in the Hi-Fi"), darrerament han demostrat que segueixen estant al peu del canó .

Però per entendre el que ha significat la música per a la joventut dels anys 90 cal parlar necessàriament de l'etiqueta que va dominar la primera meitat de la dècada: el "grunge". La filosofia del grunge és difícil de definir, però ho intentarem: **uns quants joves desesperats i despreocupats que no es troben còmodes amb la seva vida decideixen plasmar tots els seus sentiments confusos en cançons. Ja no importen els greus problemes socials, només importa l'infern interior pel qual estan passant i que no els permet ser feliços**. Vestuari garroner, so dur i descuidat, veus estripades i lletres de vegades fortes i altres simplistes. El grup que abanderava aquest moviment és Nirvana, que aconsegueix la fama mundial amb el seu disc "Nevermind" i el seu himne "Smell like teen spirits". Altres grups que intenten liderar el moviment juntament amb els nois de Seattle, però sense arribar mai a la seva alçada (la qual cosa va haver de ser molt frustrant, i potser sigui una de les raons de la mort del grunge) van ser Pearl Jam, Stone Temple Pilots , Soundgarden, Spin Doctors, 4 Non Blondes i Counting Crows. La fama

d'aquests grups influeix als joves, sobretot a Amèrica del Nord i sorgeix alguna cosa que els sociòlegs van nomenar "**Generació X**", la generació sense nom, sense identitat pròpia.

Paral·lelament al grunge neix la **música alternativa**. Artistes que no creien en la música que s'estava fent i als que el grunge no els convenia busquen un so propi i completament diferent a tot el fet anteriorment, utilitzant les tecnologies al seu abast. Neixen artistes com The Smashing Pumpkins, Beck, Radiohead, Massive Attack, Fun Lovin 'Criminals, més endavant Garbage, i grups ja establerts com Sonic Youth.

La música alternativa acabaria derivant en tres tendències: **El tecno-punk-rock, el punk-rock i el rock** a seques que va quedar després de tot això (grups que segueixen en la **línia tradicional del rock**: The Cranberries, Live, Matchbox 20, Semisonic, Goo Goo Dolls o Liquid, cadascun amb les seves peculiaritats).

El **punk-rock** va pegar molt fort en els anys 95 i 96, sobretot gràcies a les seves dues bandes estrella: Green Day amb el seu disc "Dookie", i The Offspring amb el seu himne "Self ESTEEM" inclòs en el seu àlbum "Smash". Amb el pas del temps el so punk no va saber evolucionar i es va quedar estancat. Alguns grups com Nada Surf o The Presidents of the USA van introduir una mica de frescor, però no van poder evitar que el públic es desinteressés per aquest so. Actualment només The Offspring es manté en l'èlit de la música internacional.

El tecno-rock, en canvi, és una tendència en alça. Es tracta d'un so electrizant amb molt de ritme que cada any presenta noves innovacions. The Chemical Brothers van ser els que van començar tot i segueixen estant en forma i que el 1999 van editar el seu millor disc, "Surrender". The Prodigy també van estar ficats en això des del principi i van realitzar el seu millor treball, i el més reeixit, amb "The fat of the land". Altres grups que també tenen molt a dir, o dir molt en el seu moment, són Underworld, Apollo Four Forty, Orbital, Daft Punk, Asian Dub Foundation o Fatboy Slim. Donada la gran acceptació d'aquest so gairebé tots els grups ja establerts compten entre els seus productors amb algun dijey experimentat que els modernitzi. Artistes com U2 amb "Pop", o Madonna amb "Ray of light" i la gran ajuda de William Orbit s'han adaptat perfectament al so actual. Hi ha crítics als quals els ha donat per nomenar al tecno-rock com el rock del nou mil·lenni, i és possible que no caminin molt desorientats.

El 8 abril 1994 Kurt Cobain es suïcida i neix el mite. Milers de fans ploren la mort del líder de Nirvana, i el seu missatge es converteix en el missatge de tota una generació. Però la mort de Kurt Cobain significa també la mort del grunge. Tres dies després el primer single d'Oasis "Supersonic" surt a la venda i el Brit Pop es posa de moda. Pearl Jam es resisteixen a abandonar el so

grunge, però uns pocs anys després la indústria musical ha oblidat per complet a aquest moviment.

Fins a mitjans dels 90 la majoria de les bandes que dominaven el mercat eren nord-americanes. Llavors va arribar la reacció europea, que es va centrar sobretot a Gran Bretanya. Va sorgir una sèrie de grups que va construir un so que va ser qualificat com **Brit Pop, amb clares influències de les bandes britàniques mítiques dels anys 60 i 70, com The Beatles, The Rolling Stones, The Jam o The Sex Pistols.** Els grups que més famosos es van fer van ser Suede, Blur, Oasis, The Verve, Kula Shaker, Elastica, Manic Street Preachers, Ocean Colour Scene, Pulp, Supergrass i un llarg etcètera. De tots aquests grups destaquen Blur i Oasis, que van mantenir una dura pugna per veure qui liderava la música anglesa. El primer round el va guanyar Blur, que va derrotar amb el seu "Parklife" al "Definitely Maybe" d'Oasis, però els de Manchester es van prendre la revenja amb escriure amb l'edició del seu segon elapé "(What 's the story?) Morning Glory "que va superar "The Great Escape " de Blur. Aquest segon treball, **gravat en només dues setmanes, es va convertir en un dels discs fonamentals de la dècada** i va tenir en "Wonderwall" el seu major èxit, que recentment va ser considerada la tercera millor cançó anglesa de la història per una enquesta realitzada a les illes britàniques. Malgrat això, aquest so ha entrat en decadència amb els anys: Blur es va posar a experimentar amb nous sons i Oasis es van tornar mediocres i grandiloqüents. Darrerament només Ocean Colour Scene i Manic Street Preachers semblen estar en forma, però cada vegada més el so britànic s'està tornant molt insípid.

amb encara menys edat. Aquests grups van ser, i en alguns casos segueixen sent: Take That, Backstreet Boys, Spice Girls, Boyzone, Nsync, Five, All Saints, Eternal ... És habitual que la fama d'aquests grups acabi destruint-los i portant-los a la desaparició. Menció especial mereix Take That, iniciadors d'aquesta moda, la ruptura va trencar els cors de milers de noies, algunes de les quals fins i tot van amenaçar amb suïcidar-se. Les Spice Girls van viure una pujada vertiginosa i van acabar caient en picat, caiguda que encara continua, i tot això en un temps rècord. El positiu d'aquestes desaparicions és que de vegades alliberen un bon artista, si bé ha de lluitar durament contra el seu passat per guanyar-se el respecte de públic i crítica. És el cas de Robbie Williams, que és el noi de moda al Regne Unit, i el tema "Angels" ha estat

considerada la segona millor cançó de la història a Anglaterra per la mateixa enquesta esmentada abans. No obstant això, Mark Owen o Melannie C no han aconseguit alliberar-se del seu passat, tot i haver gravat discs estimables. El negatiu d'aquestes desaparicions, i per desgràcia, l'habitual, és que alliberen artistes lamentables, com Gary Barlow, Ronan Keating (Boyzone encara no s'han separat), o Geri Halliwell, la desertora de Spice Girls.

Un altre aspecte del qual cal parlar és la **música de ball**, que és la que més transformacions ha sofert al llarg de la dècada. S'ha parlat de Eurodance, Bakalao, Tecno, Trance, Progressive, Chill, Dream, i infinitat de variants que al llarg dels anys han fet moure l'esquelet a milions de joves. Ace of Base han estat el gran grup d'aquest gènere, si bé mai van aconseguir superar el llistó del seu primer àlbum "Happy Nation". Això és una cosa comuna als grups que practiquen aquest tipus de música, ni Double You, ni Gala, ni Robert Milers, van aconseguir repetir l'èxit amb els seus treballs posteriors.

Els noranta han viscut **la tornada de la dona rockera**. La primera va ser Sheryl Crow, i va ser seguida per moltes, entre les quals destaca Alanis Morissette amb el seu disc "Jagged Little Pill", una altra de les obres mestres d'aquesta dècada. La canadencina no va saber pair l'èxit de vendes i se'n va anar a l'Índia per meditar. En tornar varem comprovar que s'havia deixat gran part del seu talent a Àsia. Altres noies que mereixen ser esmentades són Shania Taiwn, Meredith Brooks, Shakira, Vonda Shepard, Anouk i Björk, que han cultivat diferents estils. **Darrerament les noies que tenen èxit són més joves, pràcticament adolescents com Britney Spears, Christina Aguilera o Lene Marlin, encara que el seu so és més comercial.** Comercials són, i molt, altres grans dives com Whitney Houston, Mariah Carey, Celine Dion.

Però la gran triomfadora entre les noies, o almenys la que millor ha acabat la dècada, ha estat **Madonna, que el 1997 va publicar el seu millor àlbum, "Ray of light" amb influències clares de Tina Turner**, que li ha donat l'aplaudiment de públic i crítica, i aquest èxit s'ha perllongat al llarg dels últims anys de la dècada, connectant amb les seves aportacions a bandes sonores.

L'última moda és la música llatina. Encara que sempre ha estat present al mercat (Juan Luis Guerra, Glòria Estefan ...) el 1999 va esclatar el boom llatí. Els culpables d'això van ser Ricky Martin i Enrique Iglesias. A la moda es van apuntar altres artistes llatins (Chayanne, Luis Miguel, ...) i altres que no ho són però que s'entesten a semblar-ho es refugien en el seu passat per aparentar (Jennifer Lopez, Mark Anthony o Geri Halliwell).

7.3 Anàlisi musical: Smells Like teen Spirit de Nirvana.

Autor: Kurt Cobain

Productor: Butch Vig

Publicat: 1991, Geffen

El productor Butch Vig va sentir Smells Like Teen Spirit per primera vegada en un graner a Tacoma, Washington, a principis de 1991. Ho va fer gràcies a una cassette gravada pel baixista Krist Novoselic, el bateria Dave Grohl i el cantant-guitarrista-compositor Kurt Cobain. El so era lamentable. Vig (que estava a punt de treballar amb el grup en el seu àlbum de debut en un segell gran, Nevermind) no va poder ni imaginar que **el tema convertiria el punk underground en el nou estil de moda** i que catapultaria a Cobain, un jove de fortes conviccions independents, al "superestrellato". "Distingir la part en què canta 'Hello, hello' i alguns acords", va dir vint anys després, "però era tan indesxifrable que no tenia ni idea de què esperar".

No era l'únic. Teen Spirit, una onada de puresa distorsionada, va esborrar totes les frivolitats dels vuitanta del mapa de cop. "La cançó era un toc d'atenció", va dir Novoselic el 2000. Efectivament. Cobain **va llançar una granada contra la invasió de les corporacions en la cultura juvenil.**

Teen Spirit va ser l'intent de Cobain d'escriure la cançó pop definitiva. "Kurt tenia aquesta combinació de ràbia pop i alienació", va dir Vig, "però amb una enorme sensibilitat pop. La seva forma de cantar en Teen Spirit destila vulnerabilitat".

Per desgràcia, durant l'última gira de Nirvana per Estats Units, el 1993, a Cobain li torturava la idea de tocar Teen Spirit cada nit. "He escrit moltes altres

cançons igual de bones, si no millors", assegurava. Va acabar deixant de tocar i, finalment, es va suïcidar el 5 d'abril de 1994.

Smells Like Teen Spirit - Nirvana

LOAD UP ON GUNS
AND BRING YOUR FRIENDS
IT'S FUN TO LOSE
AND TO PRETEND

Càrrega les pistoles
porta als teus amics
És divertit perdre
I pretendre

SHE'S OVER BORED
AND SELF ASSURED
OH NO, I KNOW
A DIRTY WORD

Ella està avorrida
I bastant segura
Oh no, jo sé
Una paraula bruta

HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO

Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola

WITH THE LIGHTS OUT
IT'S LESS DANGEROUS
HERE WE ARE NOW
ENTERTAIN US
I FEEL STUPID
AND CONTAGIOUS
HERE WE ARE NOW
ENTERTAIN US

Amb les llums apagades
És menys perillós
Aquí estem ara
ENTERTAIN EUA
Em sento estúpida
I contagiosa
Aquí estem ara
ENTERTAIN EUA

A MULATTO
AN ALBINO
A MOSQUITO
MY LIBIDO
YAY YEAH

un mulat
un albí
un mosquit
La meva libido
Yay Sí

I'M WORSE AT WHAT
I DO BEST
AND FOR THIS GIFT
I FEEL BLESSED

Sóc pitjor pel
Faig el millor
I per aquest do
Em sento beneïda

OUR LITTLE GROUP
HAS ALWAYS BEEN
AND ALWAYS WILL
UNTIL THE END

El nostre petit grup
Sempre ha estat
I sempre serà
Fins al final

HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?
HELLO, HELLO, HELLO

Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola, estàs deprimit?
Hola, hola, hola

WITH THE LIGHTS OUT
IT'S LESS DANGEROUS
HERE WE ARE NOW
ENTERTAIN US
I FEEL STUPID
AND CONTAGIOUS
HERE WE ARE NOW
ENTERTAIN US

Amb les llums apagades
És menys perillós
Aquí estem ara
ENTERTAIN EUA
Em sento estúpida
I contagiosa
Aquí estem ara
ENTERTAIN EUA

A MULATTO	un mulat
AN ALBINO	un albí
A MOSQUITO	un mosquit
MY LIBIDO	La meva libido
YAY YEAH	yay Sí
AND I FORGET	I oblit
JUST WHY I TASTE	Només el que provo
OH YEAH, I GUESS	Oh sí, suposo
IT MAKES ME SMILE	Em fa somriure
I FOUND IT HARD	El vaig trobar dur
IT WAS HARD TO FIND	Va ser difícil de trobar
OH WELL, WHATEVER	Oh bé, com sigui
NEVERMIND	Nevermind
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?	Hola, hola, hola, estàs deprimit?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?	Hola, hola, hola, estàs deprimit?
HELLO, HELLO, HELLO, HOW LOW?	Hola, hola, hola, estàs deprimit?
HELLO, HELLO, HELLO	Hola,hola,hola
WITH THE LIGHTS OUT	Amb les llums apagades
IT'S LESS DANGEROUS	És menys perillós
HERE WE ARE NOW	Aquí estem ara
ENTERTAIN US	ENTERTAIN EUA
I FEEL STUPID	Em sento estúpid
AND CONTAGIOUS	I contagiosa
HERE WE ARE NOW	Aquí estem ara
ENTERTAIN US	ENTERTAIN EUA
A MULATTO	un mulat
AN ALBINO	un albí
A MOSQUITO	un mosquit
MY LIBIDO	La meva libido

L'anàlisi lírica d'aquesta cançó és molt simple ja que la majoria de versos tenen quatre síl·labes, però pel que fa a la rima, és un pel abstracta, ja que cada estrofa té la seva rima igual que la tornada, tot i que en conjunt la cançó rima bastant, és difícil d'assenyalar un patró de rimes dins de la cançó.

Les estrofes estan formades per vuit versos. Sis de quatre síl·labes i els dos últims de vuit. Val a dir que l'últim vers es repeteix quatre vegades.

La tornada és molt simple, són dotze versos de quatre síl·labes que rimen d'una forma característica, com una progressió, per tant, no tenen una rima concreta, sinó que va passant per diferents vocals. Els últims quatre versos són molt característics de la cançó ja que són gairebé gratuïts.

Pel que fa a la lletra, és una mica abstracta, com la majoria de lletres de Nirvana, que freqüen el nihilisme del punk dels anys 70. Kurt Cobain era una

persona molt fosca i extranya, ja que movia masses amb el seu missatge reivindicatiu anticonsumista, però alhora es burlava del seu públic perquè ell tenia una guitarra que mai podrien adquirir.

L'anàlisi harmònic d'aquesta cançó és d'allò més simple, ja que es mou únicament entorn de quatre acords : E – A – G – C. Aquesta progressió és més aviat un riff (Molt característic de la cançó), per tant no té connotacions harmòniques, o les té nul·les.

La cançó està composta per una introducció, una estrofa, una tornada, el solo i un final també molt característic. No destaca harmònicament, sinó per la pujada potencial que es dona a la tornada en comparació a l'estrofa on només són presents pràcticament el baix i la bateria.

He escollit Smells Like Teen Spirit perquè l'havia de posar als anys 90. Personalment crec que Kurt Cobain està sobrevalorat, però sí que és veritat que Nirvana ha arribat avui en dia tot i fer 19 anys que varen desaparèixer i la mort de Kurt Cobain va sacsejar el món de la música, així com el seu Mtv Unplugged, entre d'altres. Kurt Cobain era la Lady Gaga de la seva generació, un geni que no va saber lidiar amb la fama i la va canalitzar a partir d'excessos amb estupefaents i de compres compulsives, tot i els seus ideals. Si no hagués mort, la gent no l'hauria recordat, igual que a molts altres artistes (John Lennon...)

7.4. Comentari i Conclusions.

Ja en l'inici de la nova dècada es podien apreciar els canvis que aquesta experimentaria, amb l'ensorrament del mur de Berlí (1989) i la caiguda de la URSS, les tensions bèl·liques entre el comunisme i el capitalisme semblaven desaparèixer i tot apuntava a una dècada "tranquil·la", però paral·lelament les tensions pel petroli a Mèxic varen fer explotar i es va desencadenar la guerra del Golf (1991), l'any següent a Bòsnia també es va desencadenar una cruel guerra que acabaria el 1996. Al 1994, va començar una Guerra a Txetxènia, que sacsejaria el món i que acabaria també al 1996. Per tant, les tensions bèl·liques que desapareixien per un costat, apareixien per l'altre.

Amb això, la vida més "tranquil·la" als Estats Units, va portar que es desenvolupés el Grunge a Seattle, que es caracteritzava per fer música als garatges tocant amb els amics. Aquest corrent amb l'economia mundial en alça es va explotar i es va vendre com un producte primer pels EEUU i després per tot el món.

El missatge principal del Grunge era “viure” i les seves cançons

explicaven històries ja fossin d'amor o de vegades reivindicatives, però explicant la quotidianitat habitual de la vida. Aquest missatge va evolucionar en un nihilisme similar a l'aparició del punk dels anys 70. El Grunge va arribar a ser l'estil més escoltat fins a la primera meitat de la dècada. A l'abril de 1994 Kurt Cobain, el cantant i guitarrista de Nirvana va aparèixer mort al magatzem de casa

seva, va ser un dia tràgic per la música i el Grunge es va apagar poc a poc fins a la seva desaparició. L'única espurna que encara ens queda és el grup nord americà Foo Fighters, creat per Dave Grohl, el mateix bateria de Nirvana que va decidir gravar uns temes pel seu compte i formar un nou grup, tot i que la seva música ha anat més en funció del mercat que de l'estil marcat de bon principi.

Hi ha una gran diferència entre els grups del principi de la dècada i els dels últims temps. En els primers anys els grups eren més "heavy", amb una ona més pesada, la que podríem anomenar "fosca". Dins d'aquests grups es destaquen Metallica, que conserven l'ona "heavy", Lenny Kravitz, Nirvana, que encara que van sorgir en els anys '80 els seus majors èxits van ocórrer en aquesta última dècada, etc.

A partir de la mort de Cobain, el món de la música va veure una resposta d'Anglaterra. El moviment Grunge, molt similar al punk, **era retornat amb el Britpop, molt semblant als anys 60 amb l'anomenada invasió i en contra de tant mestissatge.** Els grups més potents del britpop son Oasis, Blur i Pulp, que es caracteritzaven per fer un rock més aviat suau amb tocs digitals gràcies a les innovacions informàtiques de l'època.

Durant la dècada dels 90, hem de destacar les innovacions informàtiques que varen facilitar les feines a les oficines en el moment en que Windows va treure el seu model Windows 95 i posteriorment el seu Windows 98. Una altra d'aquestes innovacions va ser el format mp3 que feia més fàcil moure les cançons alhora que sorgia **la pirateria digital**, ja que un arxiu mp3 es intangible, per tant necessita un suport per a la seva reproducció, ja sigui un suport digital (disc dur) o òptic (disc compacte) amb l'aparició d'Internet, la gent va començar a passar-se els arxius en mp3 d'un ordinador a l'altre el que va generar la pirateria.

Hem de remarcar que els anys 90 van influir molt sobretot als adolescents, que ja no eren com els de deu anys abans, **sinó que la majoria**

de jovent consumia la música que els venien, la música de ball amb exponents clars com Michael Jackson i música soul interpretada per virtuoses cantants femenines com Whitney Houston.

Igualment, l'àudio digital ofereix com a principal avantatge sobre les tecnologies analògiques, la preservació de la qualitat. En els temps de les tecnologies analògiques, en gravar en l'estudi, després fer la barreja i posteriorment crear una matriu, la resta estampat al disc gravat en el casset que arribava a la botiga, era en realitat la tercera o quarta generació de la presa inicial que se li feia a cada músic o cantant a l'estudi. En cadascuna d'aquestes còpies **es perdia qualitat**. Avui, amb les tecnologies digitals, el so que queda plasmat en el CD pot tenir la mateixa qualitat que la presa de l'estudi. Això es deu al fet que des del principi el procés de registre és digital, de manera que les successives còpies que es fan del material brut durant el procés de mescla i masteritzat, es formen amb els mateixos bits que es tenien en el primer registre.

D'altra banda, des de la perspectiva del creador de música, la possibilitat d'emmagatzemar i processar l'àudio digitalment en un ordinador personal, ha permès que els "músics de garatge" (amateurs o professionals que no compten amb el pressupost per poder pagar un estudi de gravació), aconsegueixin tenir un equip tecnològic per a la creació i gravació musical de qualitat acceptable, a baix cost.

Malgrat que la indústria amb la pirateria està perdent molts diners, donat per l'excessiu preu que ha anat ficant als productes musicals, alhora que ha facilitat la tecnologia per a que es pugui piratejar amb qualitat, no s'ha aturat i ha cercat productes per tal de facilitar la comercialització.

Per finalitzar, dir que les últimes dècades, la música ha entrat en el mercat i podríem dir que s'ha venut, o millor dit, els músics s'han prestat al mercat per aconseguir diners essent molts cops víctimes de les decisions de despatxos on han anat marcant la tendència o bé la moda d'allò que volen que s'escolti, per sobre de la música feta amb el cor o la qualitat.

8.- Entrevistes a músics i artistes del Rock.

ENTREVISTA A:	JAUME PIÑOL/ bateria LAX'A'N BUSTO
DIA:	10/09/11
LLOC:	CAMBRILS

Pau: - Bueno la primera seria tu que diries que ha influït el rock a la societat o la societat al rock.

Jimmy: - Jo crec que el rock és música popular, música contemporània d'ara, ha influït doncs perquè amb la gent jove que pugen són les cançons que canten quan van de colònies, quan van d'excursió i això forma part de la cultura popular d'un poble, forma part de la llengua també i jo crec que des dels anys 86 que vam començar nosaltres, nosaltres no teníem una cultura de rock a nivell català teníem una cultura de cantautor, amb autors de títol bastant reivindicatiu, d'altres de tipus Sisa o Pau Riba una mica més psicodèlics i el

rock no el teníem jo crec, i llavors i va haver com un boom, una espècie de moda hi va haver una sèrie de grups que arrel de TV3, de Catalunya Radio, de la norma també doncs vam començar a cantar en català perquè per normalitat, nosaltres estudiàvem en català, reclamàvem un teatre, un cinema, en català també i per normalitat nosaltres pensàvem en

català i ens sortien lletres en català. Jo penso que en aquest aspecte doncs ha sigut pues els anys 80 ha sigut part de la normalització del català a Catalunya.

Pau: - Heu fet grans cançons en català.

Jimmy: - Si

Pau: - Llavors, ara més genèric, quin fet de la història del rock consideres més important.

Jimmy: - Quan parles de rock, parles de rock a Catalunya.

Pau: - No en general

Jimmy: - Ah! De rock generalment a tot el món, jo et parlava més específicament de Catalunya eh!, te'n has donat compte.

Pau : - Es que faig com una comparació.

Jimmy: - A nivell de rock, jo crec que , es que el rock va sortir una mica arrel de la incorporació dels instruments elèctrics, des de la guitarra, diguem, amb els primers riffs de rock and roll amb el Chuck Berry , quan va començar la distorsió i tal, el rock és una evolució del blues i el rock jo crec que és la música popular de la nostra generació. Abraça molt, tots els estils, nosaltres fem música de rock amb melodies pop i en el fons jo crec que aquest rock té sobretot les lletres, les lletres que són lletres quotidianes de coses que ens passen de vivències que tenim, lletres d'amor que puguis fer a l'estimació a una dona, a una cosa, a la lluna, al mar i fa que la gent s'ho prengui seu, s'ho faci seu , les interpreti a la seva manera, les interiorit-zi i això forma part doncs d'aquesta cultura popular com et dic, no és un gènere elitista ni molt menys, és fàcil, flueix les estructures són molt senzilles i fan que sigui doncs això part de la cultura popular de la gent del món, d'arreu del món.

Pau: - Llavors quina influència ha tingut sobre tu el rock o les variants d'aquest.

Jimmy:- Home, profundament, jo vaig créixer idolatrant molt una banda que es diu Metallica, posteriorment quan vaig començar a estudiar música doncs vaig anar enrere en el temps escoltant Deep Purple, Led Zeppelin és la vessant més roquera potser i després també van venir l'època dels Police, del Supertramp altres bandes, crec que el rock és un gènere molt ampli i llavors doncs no ho sé jo he crescut amb bandes de rock amb tot el moviment de Seattle , de Grunge, Etcètera, jo sóc molt "canyero" i m'agrada molt el Trash metal, el Death metal també i jo crec que als músics en general ens agrada tot tipus de música perquè ens influenciem d'ella no?, amb el meu cas és música més contundent, és així, però m'agrada tot tipus de generes.

Pau:- I per últim quin grup o banda de rock and roll ha influït més a la teva vida. A l'hora de tocar o a l'hora de compondre.

Jimmy: - Són coses diferents a l'hora de tocar a mi, com que ets jove i et flipes el Lars Ulrich, el bateria de Metallica m'havia arribat a influenciar molt, a l'hora de compondre, de compondre és més un rotllo..., jo he cantat molt des de petit més Beatles, més Rollings, coses més de blues Eric Clapton, coses amb melodies més poperes no tant contundent no?, entre d'altres perquè si em dius un músic preferit hòstia pues en tens molts no, perquè en diferents etapes de la teva vida perquè quan ets més jove ja et dic el Lars Ulrichi ara més de gran doncs no ho sé des de Mike Portnoy fins a no sé bateries de jazz, Vinnie Colaiuta d'altres bateries no et sabria dir.

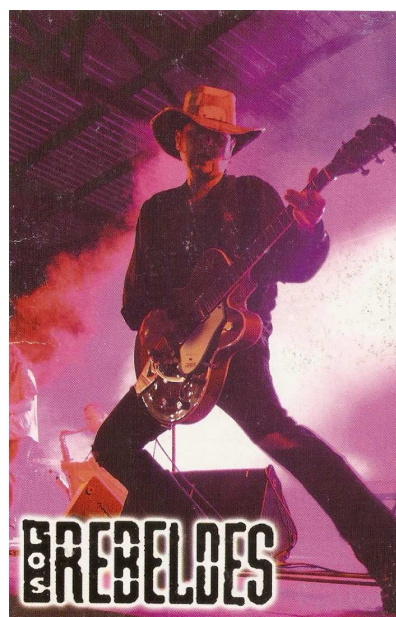
Pau: - Moltes Gràcies

ENTREVISTA A:	CARLES SEGARRA/LOS REBELDES
DIA:	17/09/11
LLOC:	SUDANELL

Carlos: – Diguem

Pau: – La primera pregunta seria, tu que creus que ha influït la societat al rock o el rock a la societat?

Carlos: – Jo crec que les ambdues coses, pensa que m'estaves comentant les diferències entre el rock americà, anglès i espanyol, primer el rock és una música d'arrels americanes no? Tant dels esclaus negres que van portar d'Àfrica als Estats Units per recollir el cotó, com esclaus lògicament, i dels immigrants europeus com irlandesos que van fer la música country no? A llavors per mi el rock and roll és part de la societat que va fer que es comencessin a trencar les barreres socials que els blancs toquessin música dels negres, que els negres toquessin instruments dels blancs fet com que Ray Charles gravés un disc de música country que va ser molt famós i molt polèmic al seu moment. A llavors per existir el rock and roll la societat va tenir que canviar i després el rock un cop va començar va influir encara més a la vida de la societat, vull dir ambdues coses són per mi verídiques no?

Pau :- La segona pregunta seria. Quin fet de la història del rock en general consideres el més important?

Carlos: – Perdó, perdó!!

Pau: – Quin fet de la història del rock en general consideres el més important?

Carlos:- Bueno jo diria ara així ràpid, ràpid pensant, doncs mira una fita va ser que quan Elvis, que era músic blanc, a Memphis va gravar el seu primer disc hi havia discjockeys que no el volien posar perquè deien que era un cantant negre i a Chuck Berry que era un cantant negre de Saint Louis quan el van contractar hi ha una pel·lícula que es diu Cadillac Records hi ha una escena que diu:” - Hola soy Chuk Berry. – No Chuck Berry es Blanco. – No yo soy Chuck Berry y soy negro”. Vull dir quan van començar a canviar-se els rols socials en virtut de la raça per mi és un fet molt important, o sigui si a Elvis Presley que era blanc

el prenien per negre i en Chuck Berry que era negre el prenien per blanc això per mi és el “punto cero” de la història del rock tan social com musicalment.

Pau:- Quina influència ha tingut sobre tu el rock o el rockabilly?

Carlos:- Home, sóc músic de rock and roll, influencia tota des de com visc, com vesteixo, de la música que faig, lògicament no?

Pau: – Bueno i per acabar

Carlos:- Jo no toco rock, jo visc rock.

Pau:- Que bona aquesta frase.

Carlos:- Mira me l’apuntaré.

Pau: – I bé la última pregunta és quin és el grup o banda que ha influït més en la teva vida?

Carlos: – No hi ha grup, hi ha grups, artistes, hi ha moviments, hi ha sons, vull dir no hi ha “fulano” si i sense “fulano” hagués començat a fer això no, n’hi ha molts.

Pau: – Quins serien més o menys els que més t’han marcat?

Carlos: – Doncs mira des dels anys 40.

Pau: – Moltes gràcies.

Carlos: – De res

ENTREVISTA A:	QUIMI PORTET (EX-ULTIMO DE LA FILA)
DIA:	17/09/11
LLOC:	TELEFONICAMENT

Pau – Hola sóc en Pau Navarro que estic fent un treball de recerca, os vàrem enviar un e-mail farà un parell de setmanes.

Quimi - He parlat amb la Montse i m'ha explicat de què va el projecte, és molt interessant això que esteu fent però jo ara estic preparant un viatge doncs.

Pau – No és per si et podem fer unes preguntes ara amb un moment.

Quimi- Diguem.

Pau – Si et podem fer les preguntes ara amb un moment?

Quimi – Si, vinga va, sommi.

Pau – La primera seria tu que creus que ha influït el rock a la societat o la societat al rock?

Quimi – Ostras! Quina pregunta més difícil, això sense estudiar és molt difícil , és un missatge a estudiar. Com ho has dit això?

Pau - Tu què creus que ha influït el rock a la societat o la societat al rock?

Quimi – Doncs, ho ignoro totalment, no ho acabo d'entendre la pregunta, no, escolta no, perdona eh!

Pau – No passa res, de la història del rock en general quin fet destacaries com a més important? Quin Fet, quin fet.

Quimi – Quin fet? Potser el descobriment de la gravació amb multipistes no? Doncs a l'època del Sargent Peppers, tot va començar amb gravar varies vegades o sigui no anaven a l'estudi a interpretar una cançó amb una tocada en directe sinó que podien tocar varies vegades i diferents instruments, uns sobre els altres, i així va començar a ser considerat una peça que no tenia res a veure amb una actuació en directe sinó que era algo més important.

Pau – Bueno un altra pregunta seria com ha influït el rock a la teva vida?

Quimi – Home, jo vaig néixer a 1957, a la meva mare ja li agradava molt la música, jo penso que és una cosa que m'ha influït molt, si.

Pau – I bueno com a última pregunta quin grup o grups de rock consideraries més importants per tu personalment o al llarg de la història.

Quimi – Home, Certament a nivell cultural i personal meu en Pau Riba i en Jaume Sisa, si.

Pau – Moltes gràcies pel teu temps.

Quimi – No em sap molt greu, em sap molt greu passar per alt una persona dinàmica i tot això però agrair-te molt la vostra entrevista però a partir del març, ja, perquè jo ara estic fent un disc i no tinc temps per parlar obertament, a vegades em deixo coses perquè no sé dir que no i em sap molt greu després perquè en el fons no deixa de ser part de la meva feina, saps el que et vull dir no?

Pau – A, bé, doncs.

Quimi – M'entens una mica no?

Pau – Si, si bueno jo també sóc músic de fet. Bueno ara que ho dius també em faria gràcia poder quedar amb tú al març o així, quan puguis.

Quimi – A partir del març el dia que vulgueu, que ja em compraré una camisa i aniré fent propaganda, i llavors el que vulgueu quedem i prenem unes cerveses i fem fotos i el que vulgueu vale?

Pau – Ah! Perfecte, perfecte, perfecte.

Quimi – He mirat la vostra pàgina i està molt bé aquest projecte, molt agradable i et felicito, vinga. M'ha fet molta gràcia a mi també.

Pau – Moltes gràcies.

Quimi – Bueno records eh!

Pau – Igualment, vagi bé.

Quimi – Adéu siau.

Pau – Adéu.

ENTREVISTA A:	MIGUEL A. RODRIGUEZ "EL SEVILLA" LOS MOJINOS ESCOCIOS
DIA:	17/09/11
LLOC:	CORREU

1.- Del dilema "La Sociedad ha influido en el Rock" o "El Rock ha influido en la Sociedad" ¿Con cual te quedarías?

CON AMBOS

2.- De la Historia del Rock, ¿Que hecho destacarías como mas importante en relacion a su impacto social? A nivel mundial y a nivel español.

ES IMPOSIBLE DECIR UNO SOLO

3.- ¿Como ha influido el rock en tu vida?

EL ROCK ES MI VIDA

4.- ¿Que grupo o grupos consideras mas importantes y influyentes a lo largo de la historia?

CADA UNO TIENE LOS SUYOS, PARA MÍ LA DECADA DE LOS 70 AL COMPLETO.

Les respostes de Miquel Àngel Rodríguez van ser clares i concises lluny de mullar-se i amb el seu estil característic. Per altra banda, no esperava la seva resposta, ja que al ser probablement el personatge més mediàtic dels que vaig entrevistar era fàcil que no em respongués com molts altres artistes als que vaig enviar un mail que no varen respondre, principalment pel filtre discogràfic al que estan sotmesos. Vaig reescriure el mail al castellà per tal d'arribar a més artistes i poder enriquir més el treball.

ENTREVISTA A:	ENTREVISTA MARC PARROT
DIA:	15/10/11
LLOC:	CALAF

Pau: Bona tarda.

Marc: Vostè dira.

Pau : La primera pregunta seria que consideres què ha passat que la societat ha influenciat al rock o el rock a la societat.

Marc: Home jo crec que les dues coses no? S'han anat re alimentant de l'una a l'altra, el rock neix de la música negra no?és un miratge de la música negra cap a la blanca no? i bueno com a novetat i com a contracultura pues la gent jove s'hi enganxa, molt poc a poc van passant generacions i, bé ho explico així una miqueta a l'engròs, jo el que veig és que van passant generacions, la generació dels nostres pares sobretot a Espanya encara no eren generacions que haguessin estat molt amb el rock però ja la immediatament després jo crec que si,estic parlant del meu pare que deu tenir 60 anys, 70 anys perdona, la gent que actualment té 40, 50, 60 anys han crescut amb el rock, per tant els nostres fills veuen la cultura del rock com quelcom absolutament integrat a la societat no necessàriament contracultural, no necessàriament dolent sinó que s'ha convertit en una eina de comunicació.

Pau: Bé, parlant de influències del rock, com creus que ha influenciat el rock a les persones que tu has tractat com ara les de la tercera edat, en el cas del Casal Rock.

Marc: Bé, el cas del Casal Rock és molt peculiar, jo crec que té més a veure una miqueta en com respon la gent quan els tractes bé i hi tens confiança sobretot el col·lectiu aquest no, de gent gran que moltes vegades es sent una miqueta fora de la responsabilitat de moltes coses a nivell social s'entén que ja han complert no?, amb la seva aportació però en canvi són gent que són actualment molt joves i que ells es senten vàlids no?, a partir d'aquí és clar Casal Rock és una proposta cridanera pel contrast, perquè són gent que com et deia abans doncs no han viscut el rock com un fet normal, com quelcom que ha format part de les seves vides des d'un principi sinó que els hi ha tocat una miqueta, bé, durant uns anys en els que aquí no era precisament una cosa que funcionés molt, aquí a Espanya, i no com han pogut veure i viure altres generacions llavors per aquest contrast tenia un cert interès el programa i jo crec que l'important ha estat que ells al sentir-se escoltats, al sentir-se cuidats i al sentir-se amb una responsabilitat doncs han respost com han respost, crec

que si haguéssim fet algun altre tipus d'activitat i també s'ha de dir que hi hagués estat involucrat un mitjà que hagués donat difusió a tota la història, que jo crec que això ha donat un extra d'interès per la part d'ells per acceptar aquest repte i per viure'l tan intensament. Sé que reproduint circumstàncies molt semblants sense que hi hagués el rock pel mig s'hagués produït el mateix.

Pau: També parlant de projectes teus, col·laborant amb la casa, Televisió de Catalunya, com amb el Terrat en aquest cas, el tema de la Marató com ho has viscut?

Marc: Bé lo de la Marató ha estat una col·laboració que ha anat una mica creixent també i canviant. La meva primera feina per la Marató va ser fer de banda pel programa, tradicionalment ho va fer sempre el mestre Bardaji, que va ser també el compositor de la sintonia, i a partir que el mestre Bardaji doncs desapareix es comença a fer uns sistema de rotació de músics per que facin de banda del programa i cada dos anys canvien de director musical no?, aleshores jo vaig començar a col·laborar amb això dos anys fent de banda del programa i en el segon el director de la Marató d'aquell moment va tenir la idea de que es podia fer un disc i aleshores com que nosaltres érem la banda del programa doncs ho vam fer nosaltres i a partir d'aquí el disc va funcionar molt bé i l'any següent doncs es va anar obrint i jo segueixo col·laborant en el disc entre altres productors que sempre col·laborem com a mínim tres productors, com a mínim.

Pau: La veritat és que cada any feu un bon disc.

Marc: Bé, fem el que podem, fem un disc amb molt bona voluntat i un disc especial per que se'ls hi demana a tots els artistes que facin un esforç per fer algo que no és el que fan habitualment i per tant doncs bé més enllà dels resultats que de vegades surten coses xules i curioses i altres vegades doncs senzillament posen de manifest aquesta voluntat de col·laborar de tots els que treballem en el projecte.

Pau: Llavors també parlant de la Marató, podem dir que la majoria d'artistes són catalans o d'arrels catalanes ?

Marc: No.

Pau: No?.

Marc: No, en el disc de la Marató col·laboren artistes de tot tipus, catalans, espanyols, internacionals, se'ls hi demana que si volen i poden facin una versió en català i molts d'ells accedeixen sense problema, però mira aquest any, ai! no es pot dir ara, però si hi ha músics de tot arreu no només catalans, és evident que clar la representació majoritària és d'artistes catalans eh! Però n'hi ha d'espanyols i de tant en tant també d'internacionals.

Pau: Ara ja parlant més del tema en el que basem el treball quin seria el grup o l'època del rock que més a influït en la teva vida.

Marc: Home jo crec que els primers grups, no els que et fan arribar a la conclusió de que et vols dedicar a la música i aquests van ser els Beatles i els Rollings Stones, aquests són els que han estat més decisius segurament, després a l'hora de modelar quin perfil com a músic tinc i que és el que busco i tot una sèrie de reflexions que venen posteriorment, doncs ja hi ha hagut molts d'altres artistes en aquestes decisions i en aquestes recerques també doncs de buscar que és el que vols fer i alhora a través d'aquesta recerca també trobar-te a tu mateix com a artista i reconèixer-te també com artista no?.

Pau: Bé, també històricament dels fets de la història del rock quin seria el que consideres potser més important o més impactant

Marc: No ho sé, per que segur que n'hi ha molts però a mi el rock com a fenomen de comunicació de masses ha deixat d'interessar-me i les coses més notòries que han passat darrerament són allò per quantitat no?, el concert amb tantíssima gent o no ho sé jo crec que hi han hagut gent que ha fet pensar que el rock podia ser un, el rock em refereixo a la música tal com l'entendem, vull dir que pot ser el pop, pot ser el folk, pot ser música amb arrels però diguem-ne la cançó moderna vale?, gent que ha fet entendre que es podia explicar coses, que podia servir de suport a obres de teatre, a pel·lícules, a maneres de pensar. Gent que ho ha elevat una miqueta més enllà de l'actitud primera i més enllà de tot aquest impacte mediàtic que ha tingut no?, que ara mateix potser és el que més resultats donaria a nivell d'això que em preguntes tu, d'explicar

jo que sé grans fets relacionats amb la història del rock però a mi no m'interessa, m'interessa molt més una comunicació a nivell més petit però més intens i d'un altre tipus no?, també deu venir per l'edat eh?

Pau: Podríem dir que el rock seria més un fenomen per a joventuts per dir-ho d'alguna manera?

Marc: A un nivell si, a un nivell potser, està clar que el que permet en molts casos és una autoafirmació, en una sèrie d'actituds, en una sèrie de coses que en una edat poden ser molt importants, sobretot en l'adolescència i la primera joventut i que necessites doncs d'alguna forma identificar-te amb algun col·lectiu i sentir-te segur dins de tot això i sentir-te tu no? i aquest punt d'individualitat i alhora de reconeixement dins d'un col·lectiu te'l dóna la música, si. Però quan ets més adult això no ho necessites i la música que et dóna això segurament deixa de interessar-te.

Pau: Així podríem dir que una persona conforme va madurant musicalment li poden interessar molts estils no?

Marc: Crec que si, que es va obrint i per lògica va superant etapes això a qui li interessi la música, hi ha molta gent que viu la música d'una forma únicament lúdica i no li demana tot això que li demanem potser la gent que ens dediquem a fer-la. Hi ha molta gent que la viu només per divertir-se i el revival funciona a les mil meravelles, ningú es pregunta si li està aportant quelcom un concert revival dels Hombres G al cap de 18 anys amb la lletra de "Sufre Mamón " quan tens 40 anys i te'n vas a veure aquest concert, està clar que no tothom li dona la mateixa importància ni transcendència del que pot rebre i pot donar a través de la música és una opció personal que va lligada també als gustos i ...

Pau: Al llarg de la història s'han donat diverses podríem dir bandes, tribus urbanes, influenciades per la música, tu creus que ara actualment el que serien els "xonis" seria la tribu urbana de la nostra època?

Marc: No això no, segueixen havent són tribus urbanes, hi han tots els gòtics per exemple que tenen els seus grups no?, Tokio Hotel hi ha una pila de grups fent aquesta onda Rammstein ara no em venen al cap, segueixen havent grups que els hi agrada el Metal, inclús hi ha gent que li agrada el Metal, segueix havent gent que li agrada l'Ska que són seguidors actius d'una sèrie de grups i vesteixen d'una manera determinada i amb menor mesura doncs potser les més clàssiques, els rockers, els mods, els punks i tot això. No jo crec que sempre ha existit i té a veure amb aquesta necessitat d'autoafirmació d'una etapa no?, de la vida de molta gent.

Pau: Ara ja per acabar dins d'aquestes tribus potser són mons molt tancats, tu recomanaries que s'obrissin a altres estils?

Marc: Jo recomanar no, cadascú ho troba i ho veu, home si un dia estic amb un amic i m'ensenya quelcom que em mola doncs me'n alegro i al mateix temps jo crec que li puc ensenyar quelcom que li agrada li recomano, però així a l'engròs recomanar no perquè jo crec que la relació que has de tenir amb la música jo crec que ha de ser de gaudir-la i llavors gaudeixes de descobrir coses noves i de fer recerca quan tens realment interès si no doncs no, no cal que tots siguem experts en música i en gaudim de la mateixa manera.

Pau: Moltes gràcies.

Marc: De res.

ENTREVISTA A:	ENTREVISTA A TOTS ELS MEMBRES DE LA GUARDIA
DIA:	28/10/11
LLOC:	SALA MANOLITA -LLEIDA

LA GUARDIA: - Pero bueno yo creo que lo serio y los maestros están en los 70, finales de los 60, 70. Esa es la época.

PAU:- Entonces personalmente cual seria la parte de esta época del 70 que más os ha marcado, o sea el hecho físico, por ejemplo el Woodstok de Hendrix o algo así.

LA GUARDIA: A mi perfectamente los Beatles, los Beatles sobretodo yo creo que fueron los primeros en todo, en grabar en un estudio, estudiar un poco más las armonías y darle un poco un punto más creativo, también nunca se habían hecho esos juegos de voces ni esos acordes, empezaron a romper un poco las triadas de acordes empezaron a darles más tensiones, unas tensiones distintas a los acordes el re7 el re 6. Quizás esto ya es un poco técnico pero si, es verdad que fueron los primeros. Fueron los primeros si pero luego llegaron otros que innovaron también un poquito, bueno perfeccionaron casi todo mal que fueron los Rollings ya que eran un poco lo opuesto ¿no?, lo diferente eran los chicos malos, bueno los Beatles también eran bastante malosos lo que pasa que no se les ocurrió hacer eso. Pero me parece que son dos bandas que más que no son bandas americanas y yo creo que casi todo el mundo hemos bebido de ahí más que todas las bandas americanas y toda la gente ¿no?.

Quizás los Rollings eran más bluseros venían de la cultura del blues negro de Muddy Waters, John Lee Hooker y los Beatles eran otro rollo más, mucho más popular de guitarra clásica. A nosotros lo que nos gusta mucho es la música de la costa oeste los Eagles, todo ese rolo de america, Crosby Stills and Nash, un poco todo no? Tom Petty. America.

PAU: De cada uno, en la manera concreta de tocar en que artista concreto os inspiraríais cada uno.

LA GUARDIA: Yo creo que hay muchas cosas en las que nos fijamos que no somos conscientes que están ahí ¿no?, porque muchas veces haces una canción y luego al cabo del tiempo te das cuenta que hay una estrofa que recuerda una canción de un grupo que te gustaba a lo mejor cuando eras pequeño, yo creo que la música que escuchas cuando eres pequeño te influye bastante en la vida, con tus padres, con tus amigos... Actualmente pues que no influye, pues no sé nos gusta todo básicamente, todo lo que esté bien hecho a Jesús que es un poco más cañero les gusta más los grupos con guitarreros pero yo creo que todo desde música más alternativa hasta todo, todo me gusta. Si eres alguien muy abierto musicalmente pensamos que siempre habrá un tipo de música exactamente es eso no? eres más creativo y más tienes donde escoger. La verdad es que me gustan muchos estilos y hecho mano al estilo rockero pero también al estilo más calmadito de guitarras acústicas i eso no? De todos ellos acústicos Chris Isaac, por ejemplo, es un chico que hace cosas que están bastante interesantes muy cercanas a lo que nos gustaría hacer ¿no?, un tipo de rock así con raíces americanas, acústico y eléctrico, un tío limpio, es rock pero de otra forma.

Yo te voy a decir igual que a quién nos pareceríamos o a quién me parecería un poco a Poco, hay un grupo que se llama Poco y recuerdan a la Guardia y la Guardia recuerda a Poco, el otro día en las redes sociales decían que recordaba bastante a este tipo de música y incluso me lo decían cuando yo no conocía ni a Poco, me bajé una música para componer y entonces yo descubrí a Poco y era un año de los 80 y los descubrí por casualidad no? De hecho

componentes de Poco fueron a Eagles entonces es muy difícil decir tenemos estas influencias sobretodo de tanta diversa música y luego el blues el swing, y sobre todo los clásicos me gustan mucho también AC/DC, Deep Purple, Jimi Hendrix, es muy difícil decir, y eso es lo bonito, ¿sabes?, cuando haces un disco y tienes que elegir temas y siempre intentamos meter un poco algo de lo que nos gusta, un tema de swing, uno de balada, otro rock and roll, otro más motero, no

somos un grupo cerrado, hacer un disco entero de rock puro pero si hacemos, intentamos que cada historia vaya con un tipo de música que nos gusta y de momento sigo componiendo que es lo importante ¿no?, antes del disco “El Pasado” era como un trampolín una catapulta para, quieres hacer algo diferente pero luego siempre ves que hay un nexo de unión también la voz de Manolo, la forma de componer, que une todos los estilos y se crea uno propio es verdad que pocos grupos españoles pueden decir que los escuchas sin haber escuchado el tema y puedes decir esto es La Guardia por el tipo de música que hacemos, hay un sonido ahí reconocible, muy reconocible, nos gusta que suene como sencillo en apariencia pero te puedo asegurar que es bastante complicado si porque cuando hay dos guitarras sonando, somos amantes de la electricidad, que suene bonito y agradable y hay que hacer una limpieza y Sacar lo mejor de cada disco. Hay discos que son muy especiales para nosotros como el de “Ahora”, donde aprendimos a trabajar bajo presión. También con alguna versión que hemos hecho en algún disco íntegro de versiones no? Son canciones que la gente conoce, pero está más cercano a la música rockabilly y muchas versiones del disco las hicimos en un día, y me encantó, lo que pasa que luego es que no ha visto la luz por la discográfica, el tema de la pasta, de los derechos de autor, y luego porqué hay bandas que no son muy conocidas y seguimos luchando para que un día vea la luz no?

Pau: Ya la última pregunta: ¿Qué es el rock para vosotros?

La Guardia: Para nosotros el rock lo es todo no? Lo es desde que te levantas de la mañana hasta que te acuestas por la noche. Lo vivimos a diario. No puede ser que estés cantando una balada y no sientas amor, o que cantes un blues i no estés un poquito triste, y luego esas emociones se pasan a los instrumentos no?

Pau: Muchas gracias por vuestra colaboración.

La Guardia: De nada hombre. Un placer.

ENTREVISTA A:	JOAN PAU CHAVES
DIA:	28/08/12
LLOC:	VIA MAIL

1.- Del dilema “La Societat ha influenciat al Rock” o “El Rock ha influenciat a la Societat”. Amb quin et quedaries?.

Jo diria que un fenòmen d'aquestes característiques, i com s'ha demostrat al llarg de la història, es produeix per efecte mutu. La societat demanava algun moviment o expressió nova i la música estava en un procés que derivava en una nova expressió artística que finalment va definir-se i consolidar-se com a Rock.

Socialment: Els Anys 50 eren temps de renaixença per als EUA, terra on neix el Rock. Podriem dir que la societat buscava donar un cop de puny damunt la taula. Expressió de reveldia, especialment del joves.

Musicalment: 2 qüestions a considerar: en primer lloc l'evolució dels estils que ens acabaran portant al rock; jazz, gospel, Rythm amb blues, country, i sobretot el blues. En segon lloc: el fet que apareixen i es consoliden els instruments elèctrics, com no: LA GUITARRA ELÈCTRICA (Icona del Rock)

Aquests dos fets proporcionaven aquest caràcter viu, rebel i contundent que la societat cercava.

2.- De la Historia del Rock, Quin fet destacaries com a mes important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

Ostres, n'hi ha molts. Personalment crec que a nivell mundial El festival WOODSTOCK '69, per una qüestió de síntesi en tots els aspectes.

A nivell espanyol, destacaria el moviment de LA MOVIDA MADRILENYA per la seva actitud i per tot el que va suposar a nivell d'expressió social.

A Catalunya, podriem assenyalar algunes efemèrides com el gran festival Canet Rock, però crec que el CONCERT DEL SANT JORDI '91 va marcar no

només un abans i un després, si que va consolidar la música Rock a casa nostra i feta en català.

3.- Como ha influenciat el rock a la teva vida?

Molt. Sobretot a nivell d'expressió, de sentir el que un fa (sigui el que sigui) amb ànima i amb proximitat.

4.- Quin grup o grups consideres mes importants i influents al llarg de la historia?

Aquesta pregunta és molt difícil... hi ha moltíssimes cançons i artistes que a un el poden emocionar.

Però cal concretar, i per tant, i indiscutiblement, per a mi l'únic grup que ho va donar tot varen ser THE BEATLES. 9 anys de carrera amb més de 250 composicions POP/ROCK de tots els colors. Sempre en constant evolució musical, tècnica, tecnològica i social.

Han estat els únics que han influenciat (o d'alguna manera ho han fet) a gairebé tots els grups que han vingut més tard. I socialment varen transcendir tant que van dur el fenomen FAN a cotes molt més altes que l'Elvis i d'una manera que mai més s'ha tornat a produir.

Milions de discs venuts (encara avui després de 40 anys en vénen). 5 Pel·lícules,... milions de fotografies, revistes, documentals,...

Ja fa anys, ells són la música clàssica del Rock.

ENTREVISTA A:	Joan Bonet Andrés – Els Calton (Guitarrista)
DIA:	22/12/2012
LLOC:	VIA MAIL

1.- Del dilema “La Societat ha influenciat al Rock” o “El Rock ha influenciat a la Societat”. Amb quin et quedaries?.

Només per un fet existencial, va ser primer el rock qui va incidir en la societat. Després es podria pensar que per a evolucionar cal estar dins de la progressiva cadena de la variació, encara que la pressió externa acaba matissant indefectiblement el caire del esdeveniment primigeni. De totes maneres, hi haurà sempre sectors de la societat que viuen aliens a la cultura del rock i divisions del rock que no tenen cap mena d'interès per la societat en general (Tot plegat te una incidència involuntària, també) Però bé, com que em sembla que cal mullar-se una mica, a mi em sembla que és el rock qui ha decantat més la balança al seu favor i en conseqüència ha tingut més influència en la societat, que a l'inversa.

2.- De la Història del Rock, Quin fet destacaries com a més important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

Sense cap mena de dubte, la seva aparició, tant des dels seus orígens fins al fet del seu assentament en cada racó on avui es vigent. No se, cada vegada que algú fa una passa i aquesta serveix per que els que venen darrera seu no xafin al buit, es un gran esdeveniment que pot passar mes o menys desapercebut. Jo veig el rock com una continuïtat de fets, es veritat, i esdeveniments, però a part de l'esmenta't abans, se'm fa difícil remarcar-ne un altre en concret. N'hi ha molts. Ho sento.

3.- Como ha influenciat el rock a la teva vida?

Penso que he tingut la sort de conèixer el rock de molt aviat en la meva vida. La influencia ha sigut molt important, abraçant tot allò que en cada moment, cada estil, m'ha atret d'una manera irrefrenable. Condicionant en positiu i musicalment el propi dia a dia. Així doncs, per a mi, es també una manera de viure

4.- Quin grup o grups consideres més importants i influents al llarg de la història?

N'hi ha hagut molts. En la actualitat un dels que mes m'agraden es, Brian Setzer- Stray Cats. Potser des del punt de vista d'influències caldria anomenar a Chuck Berry. Però hi ha gent i grups d'altres estils que m'apassionen des de AC DC, DIO... (aquí no m'estenc mes per a no escandalitzar, ja ja ja) Bruce Springsteen, La Frontera (menció especial), Tequila, Loquillo (en un altra epoca), Rebeldes, Imelda May, Elvis Presley, Carl Perkins, Gene Vincent... Etc. etc. etc. Com sempre, nomes val un, oi? Doncs vinga va: Chuck Berry.

ENTREVISTA A:	Miquel Àngel (Professor de llenguatge musical modern)
DIA:	19/12/12
LLOC:	Via Mail

1.- Del dilema “La Societat ha influenciat al Rock” o “El Rock ha influenciat a la Societat”. Amb quin et quedaries?.

El rock primer causava temor a la societat, (em refereixo a la societat dels EUA als anys 40-50), ja que com a cada pas que dona la cultura sempre hi ha sectors de la societat que l'han condemnat, degut als seus orígens africans (l'abolició de l'esclavitud no tenia ni 100 anys de vida) i al seu caràcter espiuós.

D'alguna manera el rock va sorgir de l'acceleració dels patrons de blues afroamericans i es va col·locar com l'estil de moda de la joventut blanca de l'època. La societat llavors "es va deixar" influir pel rock, fins que aquesta el va assimilar i "vendre" a la seva manera, inclús negant els seus orígens i apropiant-se de les seves composicions originals.

2.- De la Història del Rock, Quin fet destacaries com a més important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

Suposo que més va influir durant els anys cinquanta, perquè no hi havia cap més música de ball a part del swing i totes les formes de dansa clàssica (però que no tenen res a veure). Però durant d'ell en van derivar els estils de moda de les següents dècades (pop, punk, metal...) així que d'alguna manera sempre ha estat allí el seu esperit. Als anys 80 i gracies a grups com els Stray Cats, Cramps... va sorgir una nova escena de rockabilly (així es deia als anys 50 el rock'n'roll) més semblant a la dels seus orígens.

3.- Como ha influenciat el rock a la teva vida?

Vaig descobrir el rock gràcies a les col·leccions de cds dels diaris, però no em va atreure fins que no vaig començar a estudiar música moderna. Vaig començar a sentir música amb guitarres als 8 anys just quan el meu germà gran va començar a comprar cds de Beatles, Aerosmith, Metallica, però va ser als 15 anys que em vaig comprar un baix i vaig aprendre a tocar cançons de Nirvana amb dos amics del institut. Més endavant vaig estar tocant metal, però mai vaig estar tan motivat amb la música fins que no vaig descobrir que podia compondre amb patrons de rock i no ser un carca. Ara quan composo noves cançons sempre utilitzo ritmes de rock'n'roll canviant acords, estructures, instruments... però sempre té un punt de música amb origen.

4.- Quin grup o grups consideres més importants i influents al llarg de la història?

Són molts, però aquí van uns quants: The Doors, Tom Waits, Misfits, The Cramps, Hank III, The Melvins, Kiss, Those Poor Bastards, Black Sabbath, Johnny Cash...

ENTREVISTA A:	POL (Professor de Bateria)
DIA:	13/12/2012
LLOC:	Escola d'arts musicals

PAU: Bé la primera pregunta és, què ha influït a què, el rock a la societat o la societat al rock?

POL: Bé jo crec que tot una mica no? La societat al rock li ha influït, perquè la societat crea unes necessitats i té unes necessitats bàsicament i això influeix molt a l'hora de crear les lletres possiblement, això al rock li afecta molt no?, si la societat està enfadada doncs fa que les lletres del rock en les cançons mostrin l'enuig amb la societat, en una societat contenta al revés també, per altra banda si tens un grup que el segueix molta gent les seves idees influiran a la societat i la seva música influirà a la societat, jo crec que les dos són com dos boques que es retro alimenten l'una de l'altra

PAU: Llavors quin moment creus que és en el que el rock ha pogut influir més a la societat?

POL: El moment en el que el rock ha pogut influir més a la societat. Suposo que en moments complicats que és quan la gent s'ajunta més per alguns motius, no ho sé, per exemple quan hi va haver la caiguda del mur de Berlin, i probablement ara mateix amb els temps de crisi, suposo que són moments que ara la gent probablement es sent més identificada amb un missatge. Probablement en aquests moments complicats és quan el rock influeix més a la societat.

PAU: Llavors a tu, com t'ha influït el rock?

POL: A mi el rock, la veritat és que jo no he escoltat mai massa rock, potser quan era jovenet m'influenciava més per aquesta música i m'ha influït amb el que et dic amb la temàtica de les cançons que moltes vegades et sents identificat, sembla que estiguin com parlant de tu o del que a tu t'agradaria dir i també com a músic no? Perquè clar és una música que és molt envoltada a la nostra societat igual a l'actualitat no ho està tant però jo me'n recordo de fa 10 anys que posaves la ràdio i a qualsevol emissora escoltaves rock, i clar jo com a músic crec que m'he format molt a través del rock ja sigui a nivell estatal o a nivell més general, amb rock barrejat amb altres estils sobretot.

PAU: Tu diries que avui en dia el rock seria l'estil primordial, o ho ha estat durant el segle XX

POL: Bé a gran nivell de massa igual si que és l'estil més primordial però probablement te'n vagis a Llatinoamèrica i no escoltin rock o a un altre país a l'Àfrica i no crec que escoltin rock igual a la nostra societat si , per això no sé si m'atreuria a dir que el rock és l'estil que ha afectat més a una societat general si parlem d'una societat global de tot el món, possiblement el jazz va influir molt a la societat americana negra sobretot, el blues també però si que igual penso que en vint anys enrere el rock junt amb la cançó d'autor és el que ha influït més a la nostra societat.

PAU: Quina ha estat la teva principal influència per tocar?

POL: Quina ha estat la meva principal influència per tocar la bateria a nivell de rock o de...

PAU: No a nivell genèric.

POL: Jo crec que la música és com, jo crec que t'agrada el que encara no entens però estàs a punt d'entendre saps?, i allò t'atrau. Jo per exemple fa 10 anys quan deuria començar una mica més, doncs, clar el rock era una música, el pop, el rock, la música que surt comercialment, sortia el que més nomena la ràdio igual és el que ha fet que no m'atragés tant com el jazz.

PAU: Moltes gràcies.

ENTREVISTA A:	Carlos Capilla - Denoche (Guitarrista i Profesor de Guitarra)
DIA:	20/12/2012
LLOC:	Escola d'arts musicals

PAU : En primer lloc: Del dilema “La Societat ha influenciat al Rock” o “El Rock ha influenciat a la Societat”. Amb quin et quedaries?.

CARLES: Home jo crec que les dos coses no? Perquè això es com dir que va ser primer el rock o la gallina no? Perquè el rock va néixer per problemes de la societat que els van passar al rock, la música, les lletres demés, i al revés igual.

PAU : Bé, de la Història del Rock, quin fet destacaries com a mes important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

CARLES: El naixement d'alguns grups, tipus Beatles, Rollings algo així perquè van fer una cosa diferent a les de la seva època.

PAU : Com ha influenciat el rock a la teva vida?

CARLES: M'ha influït el rock de tal punt que m'he dedicat a la música. M'ha influenciat que quan vaig escoltar-lo vaig voler tocar la guitarra i gràcies a qui sigui ho he aconseguit.

PAU : I per acabar, quin grup o grups consideres mes importants i influents al llarg de la historia?

CARLES: La meva principal influencia va set TOTO, de quant era molt petit, Steve Lucather, et parlo dels anys 70, una mica més, doncs quan tenia 13 anys, una cosa així. També m'ha influenciat molt per tocar la guitarra la cançó Apache de "the Shadows", aquell so tant brillant de la guitarra i vaig pensar: Així vull sonar jo, després a la llarga em vaig adonar que el so va a partir de les marques de guitarres i amplificadors, però va ser a partir d'allà que vaig decidir com volia sonar.

PAU: Moltes gràcies Carles.

CARLES: De res home Pau!

ENTREVISTA A:	Oscar Saez – Double Six (Guitarista)
DIA:	19/12/12
LLOC:	REUS

PAU: La primera pregunta seria, què ha influït a què el rock a la societat o la societat al rock ?

OSCAR: Jo crec que el rock a la societat sens dubte, per què jo crec que el rock ha estat el que ha obert les portes de la societat americana sobretot, que és on va començar tot, que era molt tancada, a nivell de sexe, de festa de que la gent sortís per a hi, que el jovent agafés el cotxe dels pares i se'n anés de farra, abans del rock and roll el que hi havia era la música country, el blues, el blues era només dels negres i era molt tot tancat, llavors el rock and roll i el rockabilly va ajuntar joventut, blancs i negres i va permetre a la joventut gaudir d'això.

PAU: Llavors per a tu qui ha estat la teva major influència a l'hora de tocar.

OSCAR: Per a mi, com a músic i com a guitarrista principalment els guitarristes de blues i sobretot Chuck Berry que és de qui jo he après la majoria d'estil de guitarra i després a nivell de grups el que es diu rockabilly revival que per mi no és Whirlwind i Mick Lewis que és una persona que és amic meu i toca de puta mare.

PAU: Llavors com t'ha influït a tu el rock en la teva vida.

OSCAR: Doncs des de petit no?, suposo que és més una forma de vida no és només un gust, hi ha gent que li pot agradar més la salsa, el rock, el heavy metal, uns tipus de música que no impliquen un cert estil de vida, per a mi el rock and roll implica no només una música sinó un estil de vida.

PAU: Quin moment de la història del rock destacaries com a més important.

OSCAR: Anys 50 Bill Haley Rock Around The Clock , que per mi és el començament sobretot a Anglaterra que és quan es va disparar tota la delinqüència juvenil, jovent que estava molt tancat amb la moral victoriana anglesa i després potser el concert de la BBC a Londres capitanejat pels Flying Saucers que van demanar que el rock and roll tornés a les ràdios i a les emissores.

PAU: Moltes gràcies.

OSCAR: De res.

Aquesta foto va ser presa a Reus, on membres de Boppin' Cats i Double Six varem barrejar-nos per fer un concert , ja que els membres totals d'ambdós grups no varem poder reunir-nos, per a l'agrupació de motoristes Jaguars.

ENTREVISTA A:	Francesc Ribera i Toneu "Titot" (Brams)
DIA:	10/9/2012
LLOC:	Cambrils

Entrevista a Francesc Ribera i Toneu "Titot" cantant de Brams. Ha participat en diversos muntatges al Teatre Lliure i al Teatre Nacional. Ha escrit "Entestat en la independència" (Ara Llibres) i Història de Catalunya al revés (La Magrana) amb Jordi Creus. Va escriure i dirigir el muntatge "Protocol estandard" al Teatre Principal de Palma. Actualment, a part de Brams, participa de Mesclat i de l'Esca del Pecar. Realitzada a Cambrils el 10 de setembre de 2012 abans d'un concert.

PAU: Els brams heu set una influència pels grups i pels que escolten música en català des de que veu començar

TITOT: Bueno, jo no seria tant optimista diem que hem sigut un punt de referència i hem estat allà i tothom sap on hem estat, més que influir.

PAU: Llavors, tu personalment entre decidir si el rock ha influenciat a la societat o la societat al rock amb quina et quedaries?

TITOT: No, l'art sempre influeix a la societat, quan és la societat que influeix a l'art malament perque llavors l'art perd la independència, normalment es diu que la societat influeix a l'art però normalment és el poder qui influeix a l'art, el que ha de fer l'art és influir a la societat. Jo crec que és el que sempre ha passat a tot arreu.

PAU: En el tema d'influències les teves influències pròpies o del grup quines serien?

TITOT: Nosaltres quan vam començar ens dedicàvem a escoltar en la distància el rock radical basc, una cosa que és del 84 al 87 i amb això una mica coincidim tots, però tampoc és que pretenguéssim fer una còpia d'allò, perquè no era importable, la moguda que allí tenien tenia sentit però aquí no, era descontextualitzat, llavors nosaltres amb les referències aquelles però també amb altres, sobretot amb la cançó d'autor que és l'últim moviment fort musical que hi havia hagut a Catalunya. Sobretot per un cantó la referència del rock radical basc i la referència de l'últim moviment musical que hi havia hagut a la nostra Nació pels nostres pares. Tenia relació amb nosaltres perquè era el que havíem escoltat dels nostres pares.

PAU: Com ha influït el rock a la teva vida ?

TITOT: Bueno, ... Hem après a fer cançons, a fer lletres, a fer música i a mostrar una actitud a partir del que hem vist. Si haguéssim nascut en una illa deserta sense haver escoltat mai cap altre grup ni sense haver llegit poesia segur que faríem una cosa totalment diferent del que fem. Però com que hem nascut a Catalunya i ens hem sentit represos des de ben petits fem la música que fem.

PAU: Preveus que el concert d'aquesta nit serà més independentista i extremat que la resta donada la situació actual?

TITOT: Bueno, nosaltres farem un concert com els de sempre: independentista i extremat com és la nostra ideologia.

PAU: Moltes gràcies pel teu temps i per la teva dedicació. Molta merda.

ENTREVISTA A:	Manel Fuentes (Catalunya Ràdio)
DIA:	16/3/2012
LLOC:	Sala Manolita

PAU: La primera pregunta seria, tu que creus que ha influït el rock a la societat o la societat al rock.

MANEL: Jo crec que va en les dues direccions però des del moment en que va néixer el rock i per a que funcioni ha de tenir aquest punt d'honestedat que només uns quants aconsegueixen mantenir al llarg del temps i en aquest sentit jo crec que Springsteen és un clar exponent de com amb tres acords i sent molt directe amb el que exposa moltes vegades està en el nucli del debat, està en el centre del diàleg d'allò que s'està qüestionant, ara mateix doncs la fallida de tot el sistema financer i econòmic està arrossegant a les classes més desafavorides a passar-ho malament, troba un espai central en el rock, allò que penso que és un, genera una expressió molt i molt directa entre el públic que l'escolta i el músic que el fa i en aquest moment és molt d'agrair que tios com l'Springsteen, que té més de 60 anys, s'hi posi i que amb la mateixa contundència que també proposa el rock canti les coses que canta.

PAU: Un moment per tu en la història del rock que remarcaries com a punt social?

MANEL: Jo crec que Woodstock va ser molt important i després hi ha discs que jo penso que són molt revolucionaris Pink Floyd i THE WALL jo crec que va ser un moment èpic, els Stones com exposar d'una manera des

acomplexada, una manera diferent de viure i Springsteen que per mi representa aquell sentiment que va més enllà del sexe, drogues i Rock and Roll sinó que va més en el sentit de comunitat, de recolzar-se els uns als altres i a denunciar les injustícies.

PAU: Personalment tu destacaries en Bruce Springsteen com a icona més important per tu en la història del rock.

MANEL: Jo crec que si, si analitzes la seva trajectòria, jo crec que si, per que transcendeix la música o un ritme determinat per sobretot posar-se en el centre del diàleg, Bob Dylan és algú que ho feia però ho feia més des del folk que des del rock i no va ser tant recita, de fet els discs més venuts del Dylan són els d'ara que no són tan, no estan tan implicats en la societat, gent com Elvis, o com els Stones o com els Beatles no tenien la profunditat de lletres que té Springsteen o el punt de denúncia i crec que aquesta barreja de rock massiu i al mateix temps mantenir el punt de diàleg en el punt més combatiu de l'actualitat avui per avui només ho té ell.

PAU: I per acabar, com ha influït el rock en la teva vida?

MANEL: Molt; hi ha qui diu que jo faig ràdio d'una manera molt influïda pel rock, i puc estar d'acord amb el que m'ho diu, segurament no ho sabria explicar molt bé però és aquest estil més o menys directe i cru per dir determinades coses que en determinats moments crec que és important que es diguin.

PAU: Bé doncs moltes gràcies.

ENTREVISTA A:	Joan Reig (Els Pets)
DIA:	20/10/2012
LLOC:	Estudi de Joan Reig (Constantí)

PAU: La primera pregunta seria: Tu que opines que el Rock ha influït a la societat, o la societat al Rock?

JOAN: Això és una guerra d'anada i tornada, jo crec que les dos coses que dius són veritat. El Rock com a moviment musical, per tant cultural, ha influït molt a la societat. Pot ser més a nivell estètic que no pas filosòfic, però es evident que la segona meitat del segle XX ha evolucionat la música popular. Potser és la primera vegada al llarg de la història que hi ha una música d'àmbit universal al menys a occident. Jo crec que els anys 60 i 70 arribava ben bé a tot el món excepte a països que estaven molt tancats com els àrabs. Hi ha països àrabs que estan més tancats ara que fa trenta anys, però a tot el nord d'Àfrica, Àsia arribava a tot el món. El rock arribava a tot arreu a Filipines, potser la URSS era el més tancat però jo crec que era la música més popular del planeta tot i que l'origen és nord americà i això és transformar la societat d'alguna manera encara que sigui en un àmbit cultural, estètic. A nivell filosòfic, home, tots els moviments socials que han estat en paral·lel amb el rock han intentat de canviar una mica la manera de pensar de la gent, més perspectives de llibertat, el maig del 68, el moviment hippie tot això poc o molt ha influenciat al món, a la societat i a la viceversa la societat al rock també perquè se'l menja amb això vull dir que el fa menystenir. Que quan una cosa revoluciona el sistema, l'acoba i l'adapta i se'l fa seu i llavors el vend al públic. Un exemple perquè puguis entendre això que et dic el punk a final dels anys 70 va ser una corrent revolucionària tant a nivell filosòfic de principis, anar contra tot, no hi ha futur l'estètica de les xupes de cuir, les xapes, els cabells de punta, tot això al cap de dos anys estava a l'aparador de "El Corte Inglés". O sigui el que en un principi era revolucionari es fa moda Underground després passa a ser Mainstream i després el sistema ho agafa i ho torna a vendre per les grans masses, una minoria passa a vendre-ho i això és una mica quan la societat transforma al rock. L'assimila se'l fa seu i entra a formar part d'aquesta societat.

PAU: Quin moment de la història del rock destacaries com a més influent?

JOAN: Home, el naixement és bàsic quan als anys 50 s'ajunta la música tradicional que porten els immigrants als Estats Units i Europa, sobretot la irlandesa, i arran d'això va néixer el que era el rock n' roll, primer, com ja saps, el blues, que diuen que des dels anys 20 ja existia i barrejant-la amb la cultura que tenia el jovent i la tradició musical autòctona de cada família, va haver el boom amb pioners com Chuck Berry, el primer podríem dir per part dels "negres", després Gene Vincent, Eddie Cochran, i bé Elvis Presley que va ser el boom, com et deia, va saber combinar la seva tradició musical amb la dels negres, el blues, el Jazz i tot això no? Però per mi també es molt important un moment de la història del rock que es després no? Que seria a finals dels anys 60' principis dels 70' on els blancs per fi aconseguen sentir la música dels negres dintre seu i reproduir-la, tot això després dels Beatles i els Rolling Stones, que eren més com reproduccions dels anys 50, els Beatles eren més de caire "Blanc" i els Rollings de caire "negre". Doncs jo crec que el 68, 69 70, fins al 72 és una època important per que es ja la fusió total no? Eric Clapton i Jimmy Paige amb els Yardbirds, Jeff Beck, Jonny Mayal amb el seu grup, els Heartbreakers, són els primers blancs que realment sentien i reproduïen la música dels negres, inclús a voltes m'ha sorprès més que els blancs toquessin blues que fins i tot el blues original no? Potser perquè sóc blanc?

PAU: Com t'ha influït el Rock?

JOAN: Bé, el meu pare era bateria en una orquestra, als anys 50, era molt trista, amb Pasdobles, cha cha chas , però va viure també l'explosió del swing De les big bands i bé, jo de petit ja vaig començar a tocar, mentre els meus amics anaven a jugar a futbol jo em quedava fotent "osties" a la bateria, quan era petit vivíem en una casa de pagés, a la part alta del poble, i el pis de sota no estava llogat, així que vaig muntar allà la bateria i ma mare n'estava de contenta. Però bé, des de ven petit havent instruments per casa, un desenvolupa una curiositat i unes ganes d'aprendre, suposo que també pel meu pare no? Bé, també des de ben petit escoltant molta música de molts tipus, clar, jo ja vaig viure els Beatles i a partir d'aquí doncs endavant no? Els meus herois de nen no eren Cruyff i Reixac, sinó que eren doncs el músics.

PAU: Qui diries que ha set la teva influencia musical més gran?

Bé, com t'he dit des de ben petit he escoltat molta música i molt variada així que ara no et sabria dir qui exactament, es que n'hi ha hagut molts, Pi de la serra, Sisa , Raimon, pel que faria referència a la música en català, i bé, per part anglosaxona, no t'ho sabria dir, potser els Beatles, Eric Clapton.

PAU: Abans has dit que el rock era una mescla del folklore que hi havia als estats units i la música dels negres. Creus que amb els Pets heu fet una cosa similar barrejant el rock amb el folklore català?

JOAN: Bé, jo és el que he intentat almenys no? Amb els Pets potser tenim influències més anglosaxones i així ho demostrem a les cançons, també val a dir que ho fa, com has dit, el folklore de cada lloc, per exemple, fent la cançó "S'ha acabat" amb un estil rocker, ven mirada, surt una composició molt mediterrània no? Per exemple amb l'altre grup: Mesclat, varem fer una rumba, però esclar, tocada amb guitarres elèctriques i bateria no sona tant "antiga", jo crec que es això, això és el que hem intentat.

PAU: Moltes gràcies pel teu temps. Ha estat un plaer poder entrevistar-te.

ENTREVISTA A:	Antoni Tolmos (Music i professor UDL)
DIA:	16/8/2012
LLOC:	Estudi d'Antoni Tolmos (Lleida)

PAU: Les preguntes serien bàsicament, com veus tu el rock, què en penses.

ANTONIO: Quan em dius rock, em parles de l'estil concret o el que ha suposat?

PAU: Si, bé, jo he llegit la teva biografia i he vist ,no he entès bé si has treballat amb el rock o no he vist que tu has treballat més amb el jazz.

ANTONIO: Bé, jo com a rock, el que més he fet des de l'etapa dels 15-16 anys fins als 23 que tocava en grups de versions o en orquestres de ball i és quan anàvem a fer "bolos" a les festes majors i com érem un perfil de músics joves, que fèiem versions modernes, modernes en aquell moment, és clar, estem parlant de fa 20 anys o 25 anys no? I llavors fèiem versions de rock no?, des del rock més clàssic, al rock d'aquell moment que més estava de moda, Los Rebeldes o Loquillo, el pop rock de la música espanyola, El Último de la Fila que en aquell moment eren grups emergents i nosaltres fèiem aquelles versions també fèiem blues, les versions dels Blues Brothers, dels Galigari totes aquestes cançons que eren molt de festa i a més jo tocava la guitarra, jo sóc pianista de formació primer clàssica i després jazzística però la guitarra sempre m'ha acompanyat de petit i a més he estat vinculat en esplais de parròquia, jo en els grups de versions era més guitarrista que pianista fixat que els pianistes estan al darrera de l'escenari al seu "garito", en canvi el guitarrista està allí davant marcant més "tipo".

PAU: Jo també ho visc això d'estar allà al darrera.

ANTONIO: Exacte, vull dir, llavors jo triava més la guitarra, sóc una persona més de guitarra, de fet no vaig estudiar guitarra al Conservatori però tinc una anècdota el meu pare em va dir vols estudiar guitarra doncs faràs piano, doncs vingua va. De fet a mi m'agrada toca'l, en totes les produccions que jo faig, i més en les meves són com a pianista però en els arranjaments que faig per altres artistes o produccions per altres cantautors doncs les guitarres del disc les gravo jo mateix i és el punt on em diverteixo llavors per a mi el rock l'associo a la meua vida en aquesta etapa en que era guitarrista tocava la

guitarra i feia versions de rock. A partir dels 22 - 23 anys quan ja vaig decidir que deixava la part més lúdica o de festa per que era incompatible amb el fet d'intentar fer concerts com a pianista i també arriba un moment doncs que pretens tenir una certa credibilitat, que si jo feia un concert de piano en un auditori amb un repertori seriós no?, després al dia següent estava fent una Festa Major amb la guitarra penjada , doncs m'havia trobat en algun cas d'una dona que venia i em deia escolta tu no vas fer un concert ahir , si, si era jo, doncs què hi fas aquí amb la guitarra penjada. Senyora, doncs guanyo més diners avui que ahir, però per a mi el rock l'he associat amb això, amb aquesta part de la meva vida, però jo l'he seguit escoltant i l'he seguit seguint i és un punt de referència.

PAU: Llavors a tu personalment quin artista t'ha influït? A l'hora de tocar, en general.

ANTONIO: Bé, jo com a compositor, el que jo faig, és una fusió de moltes coses per que dins de l'àmbit del jazz, el que més m'he atansat al jazz pròpiament pot ser ha estat el disc de "Patio de Luces" que el vaig fer amb trio, i vam anar al festival de Jazz de San Sebastian, ara fa dos anys, i era el disc que em va deixar anar en aquest festival, tot el que havia fet anteriorment doncs era més d'un piano clàssic i modern, més "new age" una cosa que sona massa bonica pel que són els jazzistes més radicals que no els agrada que soni tan líric i tal no?, en canvi pels clàssics era so massa modern no?, sobretot en aquest punt, potser en les produccions que he fet on he posat més guitarres i això, doncs els grups que a mi m'han marcat més han estat aquests que et deia de joventut, Loquillo, Rebeldes, Nacha Pop, per exemple i ja durant aquesta època, que és un grup que encara existeixen és un grup com "Los Secretos" que és un grup amb unes produccions excel·lents, t'agradarà més o menys l'estil, però el tractament de la música, de les guitarres, de les produccions, del pop, és bestial no?. Llavors també he tocat terrenys com Mike Oldfield, com a guitarrista, que també és un autor que m'agrada molt com a concepte de barreja de música electrònica amb tocs molt cinematogràfics no?. Avui dia per exemple el rock podria ser tot, no és tant l'estil de tres acords dels anys 50, Bill Haley o l'Elvis mateix, seria el rock en el sentit com a estil més clàssic, sinó que el rock vol dir també la música moderna.

PAU: Tot ha begut d'allà.

ANTONIO: Si, si es va anar ampliant tots els registres.

PAU: Llavors parlant d'influències tu que diries que el rock ha influït a la societat o la societat ha influït al rock.

ANTONIO: Aquesta és una pregunta que em vaig llegir quan em vaig llegir l'email i em va fer molt que pensar no?. No ho sé, no t'ho sabria dir, jo el que si sé és que quan va aparèixer el rock a partir dels anys 40, anys 50, va ser una revolució social, i la societat no estava preparada per això, de fet els primers rockers i Elvis Presley va marcar un referent per que era blanc i fins aleshores el rock venia dels negres, venia del blues, del jazz, va anar evolucionant cap al rock però els negres estaven en una societat on no hi tenien una cabuda massa bona fins que va aparèixer Elvis Presley que cantava com un negre però era blanc i era guapo a més a més no?, i va estar molt censurat, les aparicions en televisió de moltes cadenes americanes no deixaven enfocar de la panxa cap avall de l'Elvis Presley per que es considerava que aquells moviments eren moviments molt...

PAU: Censuraven la música no?, les ràdios deien que era la música del dimoni i no la podien sentir.

ANTONIO: Exacte i llavors en aquell moment el que va passar és que aquesta música es va fer forta per que hi va haver una massa social de joves que la van seguir, és quan aleshores aquests joves a través d'aquesta música que els hi arriba clar els joves són la societat també, i són la societat eminentment a mig

plaç o a curt plaç del futur, si aquests joves beuen d'aquesta música que és rock, s'apassionen, es crea el fenomen fans i doncs aquests joves són els que al cap de 15 o 20 anys porten un país no?, llavors això també fa que aquesta música hagi, no modificat, però si que hagi recobert una mica el sentiment d'una societat. A partir d'aquí en països com Espanya, això va passar en plena dictadura i aquí s'ha acabat el bròquil, aquí el rock, era rock pastelós, nyonyós i amb lletres de "vamos de fiesta y a pasarnoslo bien" per que qualsevol altre missatge era censurat.

PAU: Traducció literal.

ANTONIO: Exacte, llavors per això jo quan era petit recordo que escoltava als grups espanyols, d'aquell moment, els Sírex, els Mustang o els grups més popers i pensava no hi ha lletristes a Espanya que facin lletres maques? amb una poca gràcia brutal, però es clar es que no es podien

passar per que qualsevol doble sentit, qualsevol cosa doncs la censuraven. En aquest cas la societat condicionava a la creació, condicionava el que sortia del rock però ha estat a poc a poc una lluita, vull dir que... i avui en dia amb les noves tecnologies les societats perillen totes i ara canviant de tema però tot el que està passant en el món àrab és gràcies a les noves tecnologies, aquests dictadors que han saltat és per que el poble es mou a través de les xarxes no a través de fulletons que s'havien d'imprimir i de repartir d'amagat pel carrer per convocar una manifestació i el que trobaven a casa amb una impressora doncs el pelaven o el foteien a la presó, ara no, ara via facebook es convoca a les 6 de la tarda a la plaça Ricard Vinyes a 2.000 persones i l'Alcalde no pot fer res si va contra ell no? Doncs clar avui dia un moviment social com el rock en el temps que vivim i amb les xarxes socials potser a Espanya, jo ho he pensat moltes vegades, a Espanya un Franco si als anys 60 hi hagués hagut les xarxes socials que hi ha ara ull! el que hagués passat, potser hi hagués hagut un altra guerra civil com el que està passant a Síria o ha passat a Egipte no?, ull! El que hagués passat amb aquest dictador eh?, ens va agafar en un moment en el que no hi havia tot això, per això jo penso que no és que el rock hagi canviat a la societat o la societat al rock sinó que han caminat junts i en la mesura del país i en la mesura del que ha passat s'han anat perfilant un al altre, crec jo,eh?

PAU: I tu personalment quin creus que és el moment de la història de la música moderna que més ha influït a la societat. O que més ha ajudat que el país tirés endavant.

ANTONIO: Bé, els moments claus per exemple van ser a finals dels anys 60 amb tot el moviment de cançó protesta, amb tot el moviment hippie, on bé jo penso que es va fer una lluita des de la cançó, des de la lletra musicada com Bob Dylan, Joan Baez que van fer la seva revolució no? Però també penso, el que et deia abans, depèn del país, el moment que vivia el país això era més o podia ser més significatiu que en un altre. Aquí van venir aquests cantants amb conta gotes, per que no els deixava la censura. A finals dels anys 60 jo crec que políticament va ser un toc on la música va ser molt important, Bob Dylan mateix amb les seves lletres, també moltes amb segon sentit. John Lennon quan ja va deixar els Beatles amb el seu "Imagine" i totes aquestes cançons van ser un moment... Després jo crec que ja no tant, jo penso que a partir dels anys 80, 90 crec que la música ja s'ha dedicat més a ser un art, a fer cançons que siguin maques, a donar-li un valor musical i no utilitzar-la tant amb intencionalitat política o intenció social, i n'hi ha eh!, per que tu agafes els grups radicals, els cantautors més radicals que avui en dia encara hi ha molt joves de 20 anys, jo penso amb cantautors catalans com en Cesc Freixas, per exemple, que conec a més a més i té 20 anys i li preguntes i tu què has mamat com per poder estar tant convençut d'aquest missatge tant radical que dones, independentisme català i tot això, però si tu has viscut en una època, bé que hi ha moltes coses a fer però no has patit la repressió, ni has patit res no? I estàs aquí però jo crec que ja és una minoria, la cançó catalana a finals dels anys 60 i els 70, M^a del Mar Bonet, Lluís Llach, Joan Manuel Serrat, tot el que van ser els Setze Jutges, també amb cançons amb doble sentit, doncs intentaven anar contra Franco, en contra del Règim no?, en contra del franquisme, i passaven les censures i depèn de com, "si tirem tots ella caurà" no?, que deia en Llach, però això és doble sentit. I de repen en Joan Manuel Serrat comença a fer cançons boniques, Paraules d'Amor, i això m'ho explicava la Núria Feliu que diu que el dia que en Serrat va compondre Paraules d'Amor estava ella a casa seva que van fer una festa amb els amics: M^a del Mar Bonet, Lluís Llach, i tots aquests i en Serrat li va dir vine que t'ensenyo una cançó que estic fent i li va ensenyar Paraules d'Amor i la Núria li va dir hòstia per fi estem fent quelcom bonic, comencem a fer música, deixem ja de tant reivindicar i tot això no?

PAU: Bé jo crec que als anys 80, potser vaig errat, hi va haver amb els grups de Metal així més glam, va haver una incorporació de la dona al que seria el món de la música, com ho veus això?

ANTONIO: La dona?

PAU: La incorporació del que són grups únicament de dones.

ANTONIO: Bé però això ja existia als anys 50 els grups de cantants de Doo-Wap i tot això el que passa és que amb el fet que comentaves ara hi havia aquest moviment radical més antisistema, jo recordo quan en la meua època quan ens vam conèixer amb el teu pare que anàvem amb els grupets a fer bolos i tal nosaltres ja érem grupillos de gent bé, en el sentit que anàvem a fer música més innocent i es feia el concurs de Lleida de grups i t'arribaven uns tios amb unes rastres, uns punkies, bevent, drogant-se i tal i et cagaves i

pensaves que fèiem allí no?. Aquest tipus de grups encara hi és ara però no ha estat un grup, un estil que hagi realment, almenys aquí a Espanya, marcat o hagi tingut una força que hagi incidit en canvis. El de la dona, m'ha semblat perfecte i de fet hi ha hagut sempre cantants als grups no?. No crec que hi hagi hagut una discriminació en aquest sentit en la música així

com en altres àmbits passa, no hi crec he vist grans cantants espanyoles, a Espanya, moltes han estat dones amb molt de renom. Jo crec que la música no és, n'hi ha hagut més en la part de la creació, la composició però això també és degut a que a partir dels vint i pico anys, 25 30 anys, abans encara una mica en aquestes edats, les noies es casaven i tenien fills i les dones automàticament es quedaven, la meua mare es quedava a casa a cuidar-nos a nosaltres, i això a qualsevol dona li tallava en sec la seva projecció professional ja fos en una àmbit o en un altre, i en la música el mateix, perquè els compositors són tots pràcticament homes?, per nosaltres és igual, jo ara tinc dos fills però segueixo composant no? Malgrat que la meua dona treballa, però inclús i així jo malgrat estigui els nens per dalt marxo a treballar, però la meua dona quan estan els nens, doncs estan els nens i això a moltes dones els ha tallat la seva carrera però no crec que hi hagi massa més.

PAU: Moltes gràcies pel teu temps.

ENTREVISTA A:	JOSE SENDINO (Guitarra Celtas Cortos)
DIA:	23/05/2012
LLOC:	Via mail

Hola Pau!

Vamos con ello, a ver qué te parece:

1.- Del dilema "La Sociedad ha influido en el Rock" o "El Rock ha influido en la Sociedad" ¿Con cual te quedarías?

Es difícil, creo que es un poco como preguntarse: ¿cuál fue antes, el huevo o la gallina?

Pienso que ambas cosas se han retroalimentado constantemente, y algunos movimientos sociales han utilizado el rock como hilo conductor para conseguir más transcendencia, y el rock a su vez se ha nutrido de algunos movimientos sociales para hacerse más universal.

2.- De la Historia del Rock, ¿Que hecho destacarías como mas importante en relacion a su impacto social? A nivel mundial y a nivel español.

A nivel mundial lo tengo claro, hay dos festivales que pusieron el impacto social de la música rock en boca de todos:

El primero fue Woodstock, en 1969, icono de toda una generación, que cansada de las guerras (Vietnam) y de los abusos de los dirigentes políticos del momento, vieron en el festival una manera de mostrar su rechazo al sistema. Paz y amor como forma de vida... y Jimi Hendrix sobre el escenario... ¿puede haber algo mejor?

El segundo fué el Live Aid, en 1985, ideado y organizado por Bob Geldof (Boomtown Rats), que después de ver un documental de la BBC inglesa sobre la hambruna y la sequía que estaban arrasando Etiopía en aquel momento, decidió que tenía que hacer algo, y empezó a llamar a todos los grandes artistas para intentar que participaran en el proyecto. La respuesta fue apabullante, todos los grupos decidieron involucrarse al máximo, demostrando al mundo que el rock era capaz de concienciar a la gente. La recaudación llegó a los 100 millones de dólares (en aquella época eso era muuucho dinero), y fué probablemente el festival más visto hasta el momento (se retransmitió en directo en 72 países).

A nivel español no sé decirte... con celtas hemos participado en infinidad de conciertos benéficos, todos muy importantes, y en favor de causas muy importantes, aunque me resulta difícil mencionar uno (hayamos tocado celtas o no) que realmente haya tenido un impacto social... eso son palabras mayores!

3.- ¿Como ha influido el rock en tu vida?

Bueno, desde que tenía 16 años y me subí por primera vez a un escenario, y hasta hoy, el rock ha sido mi única opción, me he dedicado plenamente a ello.

4.- ¿Que grupo o grupos consideras mas importantes y

influyentes a lo largo de la historia?

En primer lugar los Beatles. Es increíble como en solo 8 años de existencia tocaron todos los palos. Desde el rock and roll más genuino (Boys, Long Tall Sally) pasando por el pop adolescente (She Loves You, All My Loving), el rock psicodélico (Lucy In The Sky With Diamonds, Strawberry Fields Forever), hasta el rock más puro (I Am The Walrus, Helter Skelter). En mi opinión han sido la influencia más grande para todos los que vinieron después.

Y en segundo lugar, aunque, como se suele decir, no menos importantes, los Rolling Stones. Yo soy fan de los Stones. Su puesta en escena, la manera de tocar de Keith (único, genio y figura), su rythm and blues, su repertorio infinito,

repleto de canciones que son parte de la historia del rock... Y todavía dando caña. Y lo que les queda!

Bueno Pau, espero que te haya servido.

Un saludo y hasta otra.

ENTREVISTA A:	Pepe (Pepe's Bar)
DIA:	12/05/2012
LLOC:	Barcelona

1.- Del dilema "La Sociedad ha influido en el Rock" o "El Rock ha influido en la Sociedad" ¿Con cual te quedarías?

Sinceramente me quedaría con el rock. El rock ha cambiado muchas cosas en nuestras vidas, desde la forma de vestirnos hasta la forma de emocionarnos. El rock ha sido un punto de inflexión que ha cambiado el curso de la sociedad después de la segunda guerra mundial a la vez que ha servido de representación para muchos colectivos contrarios a la política.

2.- De la Historia del Rock, ¿Qué hecho destacarías como más importante en relación a su impacto social? A nivel mundial y a nivel español.

La aparición de la guitarra eléctrica, porque a partir de ahí se desarrolló todo el rock no? Primero con Chuck Berry y luego con el Hard rock y el Heavy metal.

3.- ¿Cómo ha influido el rock en tu vida?

Bueno, ha influido mucho no? De hecho tengo un bar dedicado a mitificar a todos los iconos del rock, más particularmente a los Suaves, que son unos amigos próximos.

4.- ¿Qué grupo o grupos consideras más importantes y influyentes a lo largo de la historia?

Personalmente me han influido mucho los Suaves, como te he dicho, y luego, pues toda clase de rock, desde Eddie Cochran, hasta Kiss pasando por Rolling Stones y Iron Maiden no?

Muchas Gracias por todo Pepe, ha sido un placer.

ENTREVISTA A:	Pep Sala (SAU)
DIA:	15/12/2012
LLOC:	Salamandra Hospitalet-Barcelona

1.- Del dilema “La Societat ha influenciat al Rock” o “El Rock ha influenciat a la Societat”. Amb quin et quedaries?.

La societat al rock. Sense cap mena de dubte, sóc una mica “patans” per pretendre que som capaços d’influir fent cançons o tocant instruments. Als anys 60 ho creien però no crec que sigui així.

2.- De la Història del Rock, Quin fet destacaries com a més important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

Osti no ho sé, es que és molt complicat. N’hi ha molts, molts, molts, molts. Suposo que el dia que va sortir “La vaca Lechera”.

Vols dir el dia que va sortir l’Elvis (Pensant-ho com Elvis la mare dels ous)

No no, la vaca lechera (Cantant) Tengo una vaca lechera...

3.- Como ha influenciat el rock a la teva vida?

Uff... No ho sé, el rock És la meva vida, faig rock des dels 15 anys no? És tot el que he fet. Clar m’ha influït en tot tipus, és el meu modus vivendi.

4.- Quin grup o grups consideres més importants i influents al llarg de la història?

Molts, sobretot la música als anys 70. A l'adolescència un té un període de la vida en que tot el que escolta l'influeix molt. Bàsicament tot el que vaig escoltar a l'adolescència.

En aquesta entrevista m'agradaria remarcar que els mots que he escrit en aquest apartat han estat extrets textualment de les gravacions realitzades als artistes (Com es veu en la foto).

ENTREVISTA A:	PAU DONES (ex jarabe de palo)
DIA:	11/01/2013
LLOC:	Correu electrònic

1.- Del dilema "La Societat ha influenciat al Rock" o "El Rock ha influenciat a la Societat". Amb quin et quedaries?.

En realitat no és cap dilema. El rock, com el punk i qualsevol manifestació musical és producte d'una necessitat social i col·lectiva: expressar-se (en aquest cas per mitjà de la música). I a l'inrevés. El rock ha fet canviar de forma definitiva molts aspectes socio-culturals que explicarien on som en l'actualitat i perquè.

2.- De la Història del Rock, Quin fet destacaries com a més important en relació al seu impacte social? A nivell mundial, espanyol i/o català.

A nivell mundial, més que fets, una persona: Chuck Berry, l'inventor del rock.

A nivell espanyol, Francisco Franco. Quan va morir ell, va entrar el rock a Espanya.

I a nivell Catalunya, va ser una idea interessant promocionar la llengua catalana entre el jovent per mitjà de la música rock.

3.- Com ha influenciat el rock a la teva vida?

Més que una influència, és part de la meva vida. Ha estat una part fonamental en la meva formació com a persona i com a músic i ara és la meva companya de viatge permanent.

4.- Quin grup o grups consideres més importants i influents al llarg de la història?

A part de les meves preferències, diria que Chuck Berry, Jerry Lee Louis, Elvis Presley i els Rolling Stones.

ENTREVISTA A:	MARTIN (Membre del grup de recerca MUSYCA de la Universitat Complutense de Madrid)
DIA:	22/01/2013
LLOC:	Correu electrònic

Perdona el enorme retraso. Cuando se me pasa responder al momento, lo olvido. Espero que no sea muy tarde!

- Que ha influido a que, el rock a la sociedad o la sociedad al rock?

Se trata de una interrelación compleja. Sin embargo, la historia no sería la misma sin el rock y sin los 60. Por eso me decanto un poco más por la tesis que supone al rock como más influyente. Pero, repito, se trata de una interrelación. Así como el rock hizo, y mucho, por la liberación de muchas sujeciones y prejuicios (sexo, drogas, religión, política, etc.), luego el rock se ha mercantilizado, mercadotecnizado, llegando a venderse como un producto inocuo y alejado de sus motivaciones y "peligros" originales.

- Que momento de la historia del rock destacarias?

Lo dicho anteriormente, los años 60. Si nos fijamos en la historia del siglo XX (al menos en occidente, o en Europa), y le quitáramos hipotéticamente la década de los 60 con su explosión social, cultural y artística, nos quedaríamos con las guerras mundiales y civiles, la guerra fría, los campos de concentración, los gulags, el peligro nuclear. Vamos, que si no es por los 60, la historia de la humanidad habría tenido un siglo XX muy funesto (con el rock y los 60, pasa de "muy funesto" a "sólo funesto"...))

- Cómo te ha influido el rock?

Como a muchos chavales, supongo que le dio un sentido y una vocación a mi vida en un momento en el que nos sentimos solos, poca cosa y un tanto perdidos.

- Que artista o personaje relacionado con el rock te ha influido más?

Los Beatles, de lejos. Cuando empecé a oírlos y a leer su historia, no me podía creer que fuera posible ser tan genial y ponerle tan buena onda al mundo.

9. Conclusions Generals

Després de fer el treball són vàries les conclusions a les que he arribat i que a continuació enumero i justifico:

- **Primera** i en resposta a la hipòtesi de treball:” **El Rock a influït a la societat o la societat al rock**”, després d’haver fet un buidat de bibliografia, d’altres recursos teòrics i després d’haver parlat i contrastat amb músics de l’escena actual del rock la conclusió a la que he arribat és que **el rock i la societat han anat i continuen anant de la mà**, durant aquests 50 anys, per la qual cosa han estat dos corrents que s’han alimentat mútuament i de vegades no ha quedat clar qui empenyia a qui en cada moment històric però van junts i es complementen.

Per tant és **impossible afirmar** que el **Rock ha influenciat** a la Societat d’una **forma contundent i rotunda, o bé que la Societat ha influït al Rock de la mateixa manera**. Es podria dir que **ambdues formen un cercle que es retroalimenta** ja que per una banda la” música popular” és interioritzada per la societat i aquesta música genera sinèrgies que fan que la societat evolucioni, per tant cadascuna juga un paper en el desenvolupament dels fets que van diferenciant cada època viscuda de l’anterior i de la posterior.

Així per exemple quan a començaments dels 50 el Rock irrompia va saber sacsejar els “magnífics” valors d’una societat com l’americana molt emmarcada en el conservadorisme i que constantment repel·lia qualsevol tipus de manifestació que pogués suposar una agressió. Però el fet de ser música que es va fer popular, que partia d’un col·lectiu com el negre sempre relegat, va suposar un gran trencament que va obligar a l’evolució social.

Per tant, tenint en compte l’evolució del rock i de la societat he arribat a la conclusió que és impensable saber qui ha influït a qui perquè s’han retroalimentat fins als nostres dies i no sabem com serien avui l’un sense l’existència de l’altre. Quan em vaig plantejar el treball i amb els coneixements que tenia creia que el rock havia influït a la societat i l’havia canviat, ja que tenia molt en compte el moviment punk i els inicis del rock, als Estats Units i van ajudar a empènyer a la comunitat “negra” per a que lluitessin pels seus drets. Tot i el que pensava, després d’haver realitzat el treball amb les entrevistes que he dut a terme i la bibliografia, webgrafia i filmografia que he consultat puc afirmar com a conclusió per a la hipòtesi plantejada en el segon punt del treball que: El Rock ha influït a la Societat i Viceversa, és a dir, ambdós s’han influït mútuament ja que ha hi hagut moments de la història en què el rock influïa a la societat (Als anys 50 amb la seva aparició va canviar el

món introduint idols negres a la societat racista americana) i moments on la societat feia que el rock fos com era (Com es va donar durant els anys 60 amb l'aparició el fenomen fan on el col·lectiu adolescent emprava molts diners en pòsters, figures i entrades pels diferents concerts. Eren consumidors de la música que la societat els havia fet arribar)

-Segona dir que el rock s'ha caracteritzat per ser un tipus de música amb ideologia anti-autoritària , reivindicatiu i fins i tot en algun cas antisistema des dels seus orígens.

Els diferents gèneres derivats del rock ja sigui rock and roll, folk, blues, jazz i altres formes modernes de música han pres com a base els moviments socials i l'obertura de la societat pel que fa a la seva pròpia llibertat amb l'objectiu de produir música i lletra que pugui ser relacionada ràpidament amb les inquietuds, pensaments i l'ideologia existents a la societat. En general aquests elements i causes es mouen amb l'època en la que s'estan desenvolupant, i per tant cada època té uns paràmetres diferents d'interacció amb la societat, però existeixen valors sense temporalitat com la llibertat d'expressió i l'associació democràtica que s'enfronten a qualsevol situació de control (A finals dels anys 70 a Anglaterra va aparèixer el partit anarquista, erivat directment del punk nascut en l'època).

Precisament la llibertat d'expressió és el dret que més es defensa des del punt de vista del rock, ja que és un vehicle per expandir-se i desenvolupar-se, per tant qualsevol intent de censura per part d'una organització, govern o empresa es veurà fortament criticat pels músics. Si és necessari arribaran a generar mitjançant la música i el seu ressò un **estat d'opinió pública** que fomenti accions legals i la presentació davant instàncies governamentals, processos judicials carregats d'intencionalitat clara vers a certs elements repressius.

El folk essent el corrent de protesta i denúncia d'injustícies es va entrecruar amb el Rock que simbolitzava el contacte amb la joventut, la disbauxa i la llibertat de fer el que es volgués sense haver de ser jutjats i va aportar un to de llibertat i reivindicació que marcaria per sempre la personalitat del gènere.

La **"Beat Generation"** també va contribuir enormement al desenvolupament i expansió de la ideologia social del Rock per ser un moviment de **llibertat de pensament i d'acció**. Aquest moviment no es reconeixia amb els valors triomfants dels 50. La idea de ser ciutadà del món, l'ús de drogues i l'alliberament sexual van influir molt en el rock .

Un cop traspassades les fronteres i fent-se present a Anglaterra on la societat no era tant conservadora com l'americana i on es va expandir el rock com a música popular. Va continuar enriquint-se com a moviment expandint-se amb l'aparició de bandes tant influents com els Beatles o els Rolling Stones.

Els 70 van aportar la influència del moviment Hippie, amplificant els valors dels Beats i erigint com a emblema el "Pau i Amor" amb una sèrie de valors com era l'antibelicisme i l'amor lliure. Valors que encara avui defensen els seguidors del rock. Tot aquest moviment socio-musical va manifestar-se de manera ben clara al Festival de Woodstock a Nova York (1969) on es van concentrar per escoltar música i manifestar els valors propis dels hippies més de 500.000 joves.

En aquesta mateixa dècada la ideologia del Rock es va expandir igual que el propi gènere cap a altres horitzons i corrents polítics. Així el Rock , a més de ser un moviment musical, recolzava tots aquells aspectes que la societat reclamava i eren molts els concerts i festivals en els que es manifestaven a favor de causes fent-les seves, per exemple: el suport al col·lectiu gai, el suport pels aspectes de defensa de la terra, etc.

Com a exemple també podem citar als anys 60 i part dels 70 artistes com Bob Dylan amb el seu himne "Blowin' in the wind" encoratjaven els joves de l'època i els transmetien valors pacifistes creant un estat d'opinió del contrari al bel·licisme que estaven imposant per justificar guerres com la de Vietnam.

A finals de la dècada va néixer a Anglaterra el Punk Rock, un subgènere amb tendències anàrquiques i de denúncia social (la crisi colpejava molt fort i afectava especialment els joves , molts estaven en atur i tenien poques perspectives de sortir d'aquesta situació , degut entre altres , a la manca de mesures governamentals). El malestar dels joves es va reflexar en l'eslògan "No Future" i anarquia per tal d'assolir la fallida del sistema i les institucions que el sustenten.

Com és habitual, quan algun ídol és assassinat es converteix en llegenda; això va passar amb John Lennon, una icona que va transmetre el missatge de Pau i Amor com ningú ho havia fet mai. Molts articles de premsa diuen que el món va plorar la seva mort el desembre de 1980, i cançons com el seu "Imagine" es van convertir en himne per excel·lència, antibel·licista i projectant la Pau a tot el món.

Els anys 80 destaquen per la comercialització i projecció del fenomen musical a gran escala i a nivell mundial. Els diferents dispositius de reproducció van apropar encara més la música als potencials consumidors, i alhora aportaven la possibilitat d'escoltar als ídols en un aparell portàtil, generant un filó comercial molt pròsper. La música també es va veure afectada pel sistema capitalista del món, on els grups signaven un contracte discogràfic amb una de

les grans companyies a canvi de projecció mundial però alhora de “sotmetre’s” – alguns autors parlen de vendre’s l’ànima- ja que les discogràfiques volien treure el màxim profit econòmic. Amb això neix el Pop, una música molt comercial, es basa en un rock suau que tenia com a protagonista una estrella mediàtica que s’exhibia al món sota els dissenys de la discogràfica.

Per contra durant els anys 80 en alguns països llatinoamericans on existia la dictadura els grups de rock van crear un estat d’opinió denunciant els abusos per part dels respectius Governos.

És en aquesta època quan les grans bandes realitzen grans concerts per donar suport a diferents causes arreu del món una mica al marge del negoci imposat per les discogràfiques. Com per exemple el concert Live Aid liderat per Queen a l’estadi de Wembley (Londres) i Joan Baez a l’estadi JFK (Philadelphia), essent el concert més emés i més seguit per televisió de la història.

-Tercera i com a enriquiment personal també he tingut l’oportunitat de contactar i entrevistar a diversos artistes de l’Estat i de Catalunya. Aquest fet m’ha permès aprendre de les experiències d’aquests artistes al mateix temps que em responien les preguntes proposades en el treball. Vam compartir estones agradables parlant del que és la nostra passió, la música. Fins i tot gaudint de moments de confidencialitat i d’aprenentatge mutu en relació a la composició i a la interpretació dels temes.

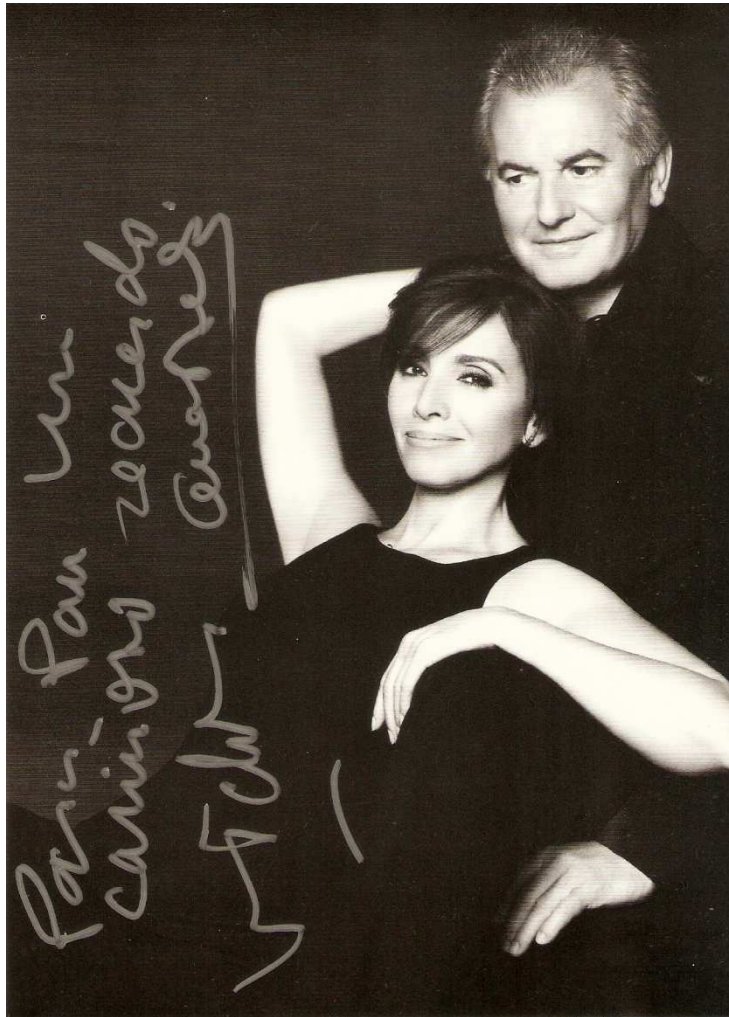
Una de les entrevistes que més em va aportar va ser la d’en Joan Reig (bateria dels Pets) a l’estudi de casa seva a Constantí, on m’explicava com un fenomen com el Punk que va sorgir com a moviment antisistema i en contra del capitalisme, on els grups van ser capaços de generar una vestimenta molt cridanera i un sistema alternatiu de vida. Que van ser capaços de sacsejar a la pròpia monarquia anglesa. Al cap d’uns anys el capitalisme va utilitzar tota l’estètica d’aquells anys i se la va apropiat i així podíem trobar en aparadors de qualsevol gran magatzem com els de El Corte Inglés, tot tipus de jaquetes i complements propis d’aquesta estètica.

Una altra de les entrevistes, també enriquidores, va estar la de Jaume Pinyol, bateria de Lax n’ Busto) després d’un concert i tot i ser les tres del matí va estar capaç de dedicar-me una hora i deixar-me compartir amb la resta de membres de la banda com s’organitzaria la nova jornada i respondre’m uns quants dubtes d’interpretació.

La majoria dels professionals amb els que he contactat han estat oberts i s’han mostrat encuriosits per la tasca que estava realitzant ja que no és habitual que un jove els faci preguntes d’una certa profunditat diferents a les que els fan els mitjans de comunicació o els fans.

De totes les experiències s'aprèn i potser si amb el que he viscut pogués tornar a plantejar el treball, aprofitaria per fer preguntes més tècniques relacionades amb el treball dels músics i el dia a dia que podrien ajudar-me en les meus estudis i a l'hora de reflectir les meves inquietuds musicals.

La possibilitat de parlar de tu amb tu amb personalitats del rock de la nostra terra m'ha ajudat a l'hora de confirmar la meva hipòtesi de treball però també he descobert que darrera d'una banda hi ha persones amb uns valors molt fermes, unes dots de lideratge i moltes hores d'esforç i de formació que mitjançant la seva feina estan col·laborant en el canvi de la nostra societat a l'hora que fan evolucionar el rock al cap i a la fi és la seva passió. I la meua.

***“Antes luchábamos para cambiar el mundo,
ahora luchamos para que el mundo no nos cambie a nosotros.”***

(Ana Belén)

10. Bibliografía

- Baxter-Moore, Nick (2006): "**This Is Where I Belong**" -Identity, Social Class, and the Nostalgic Englishness of Ray Davies and the Kinks, *Popular Music and Society*, Vol. 29, No. 2, pp. 145-165
- Bourdieu, Pierre (1991): **El Sentido Práctico**, Taurus, Madrid.
- Gillet, Charlie (2003): **Historia Del Rock: El Sonido De La Ciudad (a y b)** Ma Non Troppo, Barcelona
- Frith, Simon (1980): **La Sociología Del Rock**, Ediciones Júcar, Madrid
- MacDonald, Ian (2005): **Revolution in The Head. The Beatles' Records and The Sixties**, Pimlico, London.
- Pérez Colman, Cristián Martín; del Val Ripollés, Fernán (2009): "**El Rock Como Campo De Producción Cultural Autónomo: Autenticidad y Producción Discográfica Durante La Constitución Del Rock**", en *Intersticios, Revista Sociológica de Pensamiento Crítico*, Vol.3 (2) pp.181-192
- Frith, Simon. Street, John i Straw Will (2006): **La Otra Historia del Rock**,Ma Non Troppo (Ediciones Robinbook) Barcelona
- Herman, Garry(2006) **Rock & Roll Babilonia**, Ma Non Troppo (edicions Robinbook)
- Autors Diversos(2006) **Els 100 Millors Discos De La Música En Català**,Grup Enderroc, Mina.
- Bertoncelli, Ricardo (1984) **Rock Story (From "Elvis" to "The Beatles")**, Speak Up Magazine, Ediciones Forum, Barcelona.
- Bertoncelli, Ricardo (1984) **Rock Story(From "Bob Dylan" to "Punk Rock")**, Speak Up Magazine, Ediciones Forum, Barcelona.
- Bertoncelli, Ricardo (1984) **Rock Story (From " Sex Pistols" to "Bruce Springsteen")**, Speak Up Magazine, Ediciones Forum, Barcelona.
- Crampton, Luke y Rees, Dafydd (2009), **Hendrix**, Taschen Köln.

- Rock N' Roll Year Dorling Kindesley By Year, crampton, Luke y Rees, Dafydd 2003
- Guns N' Roses, (2001) **Guns N' Roses**, Espiral, Editorial Fundamentos, Madrid.
- Crespo, Luis, Vlastelica, Gregorio y otros (1985) **Be Bop A Lula**, Editorial Kairos, Barcelona.
- Dimery, Robert(2005) **1001 Discos Que Hay Que Escuchar Antes De Morir**, Grupo Editorial Random House Mondadori, Barcelona.
- Shuker, Roy (2009) **Rock Total**, Editorial Ma Non Troppo, Ediciones Robinbook, Barcelona.
- Blair, William (2010) **The Beatles: Su Historia en Anécdotas**, Editorial Ma Non Troppo, Ediciones Robinbook, Barcelona.
- Haywark, Mark (2009) **The Rolling Stones En El Objetivo, 1963-1969**, Libros Cúpula.
- Harrison, George, Mc Cartney, Paul, Starkey, Richard (Ringo Starr)(2000)**The Beatles: Antologia**, Apple Corps, Ediciones B, Italia.
- Ros, Andreu, “**El naixement del Rock**”, 2010, TDR Lestonac
- Scaruffi, Piero, **Una Historia de la musica Rock**, 2007, Ediciones B
- Historia Universal “Larousse” llibres 19 i 20.2005 RBA.
- Enciclopèdia Catalana, varis llibres per revisió ortogràfica. Edició 2010.

11. Web grafia

- <http://www.scaruffi.com/history/eindex.html>
- <http://univisionaustin.univision.com/destino2010/propuestas/articulo/2004-06-29/historia-del-rock-and-roll>
- <http://www.historia-del-rock-el-pais>
- <http://historiasderock.es.tl/Historia-Del-Rock.htm>
- <http://anecdotariodelrock.blogspot.com.es/>
- <http://www.elalmanaque.com/videos1/musica/rock/index.htm>
- <http://www.guitarraonline.com.ar/index.php?sec=articulos/historia-rock&titulo=Articulos>
- http://www.ociototal.com/recopila2/r_musica/100rock.html
- <http://www.youtube.com/watch?v=EunSNJxYsFs>
- <http://www.youtube.com/watch?v=Xi2IJVz9xTE>
- <http://www.rtve.es/alacarta/videos/archivos-tema/archivo-temas-cuerpo-extrano-historia-del-rock-espana/912650/>
- <http://historiadoreshistoricos.wordpress.com/2010/05/20/una-historia-del-rock-n-roll-i-de-los-comienzos-a-los-anos-80/>
- http://es.wikipedia.org/wiki/Categor%C3%ADa:Historia_rock
- <http://rollingstone.es/noticias/view/las-diez-mejores-intepretaciones-vocales-de-la-historia-del-rock>
- <http://66-rpm.com/2011/12/05/la-pequena-historia-de-roc-ya-disponible/>

- <http://www.rockfm.fm/>
- <http://www.rock.com/>
- <http://www.portaldelrock.com/>
- <http://www.thebeatles.com/>
- <http://www.rollingstones.com/>
- <http://www.metallica.com/>
- <http://www.bobdylan.com/us/home>
- <http://www.elvis.com/>
- <http://es.wikipedia.org/wiki/Rockabilly>
- <http://www.elspets.cat/>
- www.pepsala.com/
- <http://www.marcparrot.com/>
- <http://www.museudelrock.com/>
- <http://www.brams.cat/>
- <http://www.laxnbusto.com/>
- <http://www.ucm.es/>
- <http://www.joan-pau.com/>

12. Filmografia

- “ **Llavor de maldat**” (Blackboard Jungle) 1955 Richard Broks
- “**Rebelde sin causa**” 1955, Nicholas Ray - James Dean
- “**Adios Sui Generis**” 1975, Bebe Camin
- “**The song Remains the Same**” – Led Zeppelin 1976, Peter Clifton y Joe Massot
- “**Tommy**” **The Who**, Ken Russell, any 1975
- “**Quadrophenia**” – **The Who**, dirigida per Franc Roddam any 1973, protagonitzada per Phil Daniels
- “**Kiss contra els fantasmes**” – Kiss, Hanna-Barbera Productions, any 78.
- “**Velvet Goldmine**”, dir. Todd Haynes, any 1998
- “**Help! – The Beatles**”, Richard Lester, any 1965
- “**Gimme Shelter**” – **The Rolling Stones**, documental, any 1979, dir Germans Maysles i Charlotte Zwerin.
- “**I'm not there - Bob Dylan**” dir. Todd Haynes, any 2007
- “**Bring on the night**” - Sting, dir. Michael Apted, any 1985.
- “**Rattle and Hum – U2**” dir. Phil Joanou i interpretada per Bono, The Edge, Adam Clayton, Larry Mullen Jr., B. B. King, Phil Joanou, any 1998.
- “**Imagine**” – **John Lennon**, dirigida per Steve Gebhardt, John Lennon y Yoko Ono. any 1988.
- **BA Rock'82**, dir. Hector Olivera, La Pel·lícula (1982). Amb la guerra de les Malvines com a element aglutinador.
- **The Commitments**, dirigida per Alan Parker , any 1991.
- **Tango Feroz**, dirigida per Marcelo Piñeyro, any 1993
- “**Com vaig Guanyar la Guerra**” – **Jhon Lenon**, dirigida per Richard Lester, any 1967
- “**The Wall – Pink Floyd**” dirigida per Alan Parker , any 1982
- “**Rock and Roll Highschool – Ramones**” Director: Allan Arkush, any 1979

- **“Escola de Rock _ Jack Black”**, Director; Richard Linklater, any 2003
- **“Trainspotting”**, Dirigida per: Danny Boyle , any 1996
- **“The Doors”** – Dirigida per Oliver Stone, 1991
- **“Cadillac Records”** – dirigida per Darnell Martin a l’any 2008.
- **“Great Balls Of Fire”** dirigida per Jim McBride, any 1989
- **“I Walk The Line”** any 2005 dirigida per James Mangold i protagonitzada per Joaquín Phoenix i Reese Witherspoon
- **“Hard day’s night”** 1964 escrita per Alun Owen i protagonitzada per The Beatles
- **“La Bamba”** Dirigida per Luis Valdez i protagonitzada per Lou Diamond Phillips, 1986.
- **“Lemmy”** dirigit per Greg Olliver i Wes Orshoski, 2010
- **“Live Fast Die Old”** Documental de la BBC sobre Motörhead any 2003
- **“Some Kind Of Monster”** Dirigida per Joe Berlinger, Bruce Sinofsky, any 2004. Metalica
- **“Rockstar”** Rockstar any 2001, dirigida per Stephen Herek y protagonitzada per Mark Wahlberg y Jennifer Aniston
- **“Wayne’s World”** dirigida per Penelope Spheeris, any 1992
- **“Rock of Ages (La Era del Rock)”** Direció: Adam Shankman. País: USA. Any 2012.

13. Índex de vídeos inclosos en el DVD

- 1.-Bob Dylan / Like A Rolling Stone
- 2.-Bon Jovi / Living on a Prayer Live in London
- 3.-Bruce Springsteen / Born in the USA
- 4.-Chuck Berry / Johnny B Goode Live
- 5.-Elvis Presley / Jail House Rock
- 6.-Elvis Presley / Hound Dog Tupelo Goldsuit
- 7.-Imagine / John Lennon
- 8.-Nirvana / Come As You Are
- 9.-Rollings Stones / Satisfaction
- 10.-Sex Pistols / God Save The Queen
- 11.-The Beatles / I Want To Hold Your Hand
- 12.-The Wall / Pink Floyd

14.- DVD amb les cançons analitzades

ANNEX

- **Cronologia de l'evolució historico-social i de la música rock.**
- **Quadre resum d'estils musicals**

TREBALL DE RECERCA
“QUI HA INFLUENCIAT A QUI?:
LA SOCIETAT AL ROCK O EL ROCK A LA SOCIETAT”

CURS 2012-13

FETS RELEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1950

L'anomenada **Gerra Freda** es fa present, amb la pugna entre EEUU i Rússia

1951

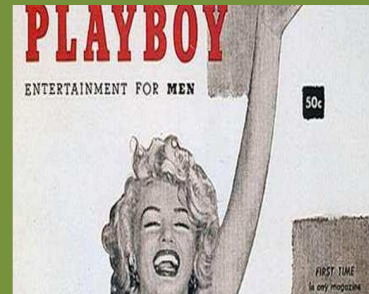
La **guerra de Corea**, la lluita per la sobirania de la península va ser una mes de la guerra freda.

1952

Teller va fabricar la **bomba H 2500** vegades mes potent que les utilitzades a Hiroshima i Nagasaki

1953

Inici de la **revolució sexual**. Es publica la revista Playboy Informe Kinsey. Del comportament sexual dels homes i després de les dones

1954

França va descolonitzar Indoxina. Comença la **Guerra de Vietnam**

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1950

"The Fat Man" gravada per Antonio "Fats" Domino a Nova Orleans seria una mena de ritme semblant a una nova classe de boggie.

1951

El Rock com a **música del poble te moltes fonts de les que sorgeix**. Fred Cleveland es considera l'iniciador del gènere que des de un programa de radio posava música negra per adolescents blancs.

1952

Bill Haley va muntar la **primera banda de rock'n'roll**. Any en que el programa de TV de Bob Horn "Bandstand" sortia a l'aire tots el migdies amb música. Primer festival de Rock "Moondog Coronation Ball".

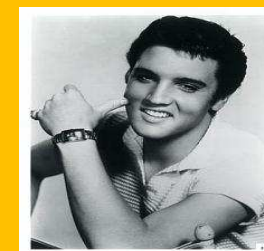
Gibson va presentar la guitarra de cos sòlid inventada per "Les Paul"

1953

Els blancs tenien els diners, i els negres feien la música mes emocionant. Sam Phillips va fundar la Sun Records a Memphis i va fer la famosa declaració "si pogués **trobar un home blanc que cantés amb el sentiment negre** faria un milió de Dòlars. Primera cançó que entra a les llistes "Crazy Man Crazy" de Bill Haley.

1954

4 de gener **Elvis Presley** grava el seu **primer disc**. Els sociòlegs es sorprenien de la **fogositat dels joves als concerts**. Aquets començaven a **consumir tot un mon d'aspectes estètics** Els blancs tenien els diners, i els negres feien la música mes emocionant.

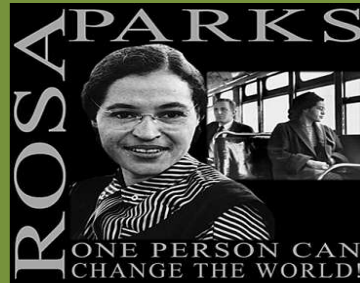
FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1955

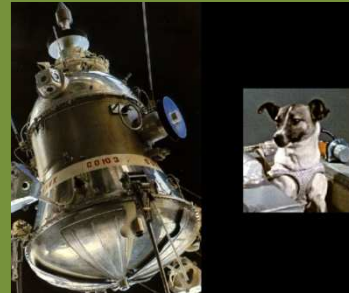
De 1945 a 1975 es parla dels 30 anys gloriosos pel creixement dels països i transformació de la societat. També es dona el fenomen del **consumisme**. McDonald's obre franquícies, les hamburgueses mes famoses del mon. Les multinacionals s'expandeixen per tot el mon, cercant rendibilitat

1956

Els Castro amb "Che Guevara" inicien la **Revolució Cubana**. També es dona la **Revolució Cultural a Xina**. Rosa Parks es **arrestada per no cedir el lloc al bus a persones blanques**. M Luther King organitza una vaga de suport.

1957

Es posa en orbita **Sputnik II**, amb el primer esser viu a sobre, la gosseta Laika.

El treball industrial, un cop racionalitzat va generar **augments de productivitat que beneficiaven a treballadors i consumidors**.

1958

Primer vol transatlàntic comercial amb un avio de l'empresa Pan Am. També neix la **NASA**

1959

20 – **N Declaració dels Drets dels Infants**. Malgrat eren intencions, es van voler donar pautes pel tracte dels Infants.

Explosió de les taxes de **natalitat**, l'anomenat **baby-boom**

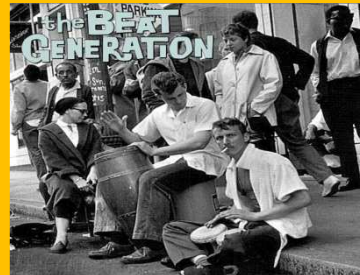
FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1955

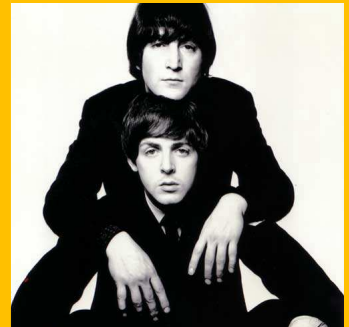
Tot i que ja estaven inventats els "tocadiscos", a finals del 54 es van canviar del 78 RPM a 45 RPM i això va suposar una revolució. També es va presentar (TTK-SONY) la primera radio de transistors **que va posar la música popular en llenguatge universal**.

1956

Els joves **no es reconeixien en la triomfant societat de consum**. La Beat Generació (generació vençuda) i la cultura del rock expressaven el mateix malestar. **Depreciaven la ideologia de l'èxit i el culte pels diners**. Els beatniks inspirats en la saviesa oriental **consumien Drogues i Sexe lliure**

1957

6 de juliol Paul McCartney coneix a Jhon Lennon en una actuació de la banda de Jhon. La popularitat del rock va traspasar fronteres i en una societat com l'anglesa es va estendre ràpidament. Alguns autors negres no reconeguts a EEUU van triomfar a Anglaterra.

1958

Chuck Berry gabava cançons amb la guitarra com a instrument principal i va introduir la **dobla trava pentatònica descendent** (l'essència de la guitarra roquera). Les seves cançons mostraven el conflicte generacional introduint temes tabús com **l'amor adolescent** "Sweet Little Sixteen"

1959

Els valors americans tradicionals, es van veure amenaçats i això va provocar una creuada contra la imatge de delinqüents que oferien, amb tres forces lluitant en contra, **la Política** per un comportament ingovernable propi dels comunistes, la **Religiosa** amb referències al sexe no era ben vist i la **força Racial** ja que el Rock era invenció dels negres. "Rebel sense causa" va idealitzar aquests valors.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1960

La píndola anticonceptiva es va comercialitzar per primer cop i va suposar **una autèntica revolució social, cultural i sexual**.

1961

Del 12 al 13 d'agost Alemanya de l'est va **aixecar el mur a Berlín** quedant dividit durant 28 anys. **Amnistia Internacional** és fundada a Gran Bretanya.

AMNISTIA
INTERNACIONAL

1962

Fourteen Days in October. THE CUBAN MISSILE CRISIS
La crisi dels missils va posar el món a punt de la guerra atòmica.

L'enfrontament dels EE.UU. i la URSS va estar a punt d'esclatar, al donar-se els americans que hi havia missils a Cuba que podien impactar a les seves ciutats. J.F.Kennedy va bloquejar l'illa i finalment la ONU va intercedir i les van treure.

Es arrestat **Nelson Mandela** per defensar una societat lliure i multiracial a Sud-àfrica **en contra de l'Apartheid**.

1963

El 28 d'agost es va realitzar la mes gran manifestació pels Drets Civils a Washington. On Martin Luter King va pronunciar el seu cèlebre **discurs "I Have a Dream"**. Jo tinc un somni en el que arribarà un dia que **els homes s'estimin com a germans**. **Al 1968 va ser assassinat Luter king**

1964

La dona entra de ple en el **mercat laboral**, però les obligacions domèstiques requerien gairebé exclusivament sobre ella, i contra ella es dirigien els dards dels perjudicis ancestrals. Es donava per fet que la manera de ser feliç era el matrimoni.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1960

Després de la primera dècada expansiva del Rock, va arribar un moment en que semblava que ja havia passat l'eufòria i podria arribar a morir. També van coincidir els tres anys d'estada de Elvis a l'exèrcit i la veu s'avia apagat. Les presions que abans hem esmentat també van ajudar a la seva davallada. Però la música continuava en aquest cas fusionant se i **apareixent noves formes** amb les arrels del rock. El Twist, el Pop, el Surf,

The Beach Boys un dels millors grups de rock de EUA

1961

A **Anglaterra el Rock es va prodigar molt li van anomenar "Invasió Anglesa"** amb mes de 500 bandes. Els crítics deien que a diferència dels americans, els anglesos tenien més tradició de bandes i això va consolidar l'èxit de tants grups. The Cavern va ser un local emblemàtic i referent del Rock.

1962

Es l'any que es coneixen Joan Baez i Bob Dylan, i van viure junts fins al 65. Van ser dos icones de la música Folk que va derivar en l'anomenada **"cançó protesta" o cançó compromesa donant suport activament a la campanya antibel·licista d'aquells moments**.

"Blowing In The Wind" va sortir al mercat en aquest any i va representar un himne anti-guerra.

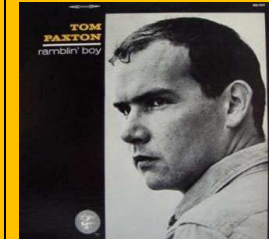

1963

La formació definitiva de The Beatles, amb John Lennon, Paul McCartney, George Harrison i Ringo Star es va produir a l'any 1962 i una gira amb èxit per Alemanya els dona a conèixer. Des de el seu primer disc fins a la seva dissolució van publicar 13 discos. **La seva forma de vestir, l'estil i les seves declaracions van tenir una immensa influència a la societat**.

1964

El moviment folk es va concentrar a Greenwich Village a Nova York i allí es va formar el **moviment "Greenwich"**. Congruents amb els seus ideals, **defensaven la resistència no violenta**. Aquest moviment va arrastrar a molts joves a **manifestar-se i també a donar "VEU" a les seves inquietuds i neguits contra les guerres**. Un exemple va ser Tom Paxton amb la seva cançó Universal Soldier (1964).

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1965

Des de la dècada dels 60 fins la mort de Franco, **Espanya va viure canvis substancials**; el desenvolupament econòmic, gestionat pels "tecnòcrates", canvi de l'estructura social i la mirada posada en l'exterior amb tots els canvis que s'anaven produint.

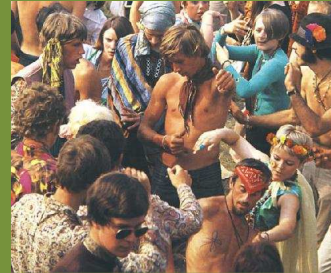
1966

Un vergonyós pols per l'hegemonia mundial de la guerra freda es va produir a Vietnam i on els americans lluitaven en contra del comunisme. Unes bombes caigudes a vaixells americans va suposar la intervenció total on tenien 400 mil combatents. **La gran derrota dels EEUU, amb milers de joves morts i també ferits.**

1967

Per a ser Hippie cal sentir a la panxa que tots els valors de la classe mitjana Americana estan malament. Davant la Guerra Freda i l'anticomunisme la seva consigna "**PAU I AMOR**". No volen estatus ni prosperitat i ranegen de l'ètica protestant, viuen l'amor lliure. Es una evolució dels Beats però amb utilització de Drogues. La psicodèlica va tenir la seva influència al Rock.

1968

Un seguit de manifestacions d'estudiants i les reprensions policials van fer aflorar les reivindicacions per un **canvi a la disciplina rígida de pensament i situació social i política de França**. Consignes com "**Prohibit prohibir**" i "La cultura es la inversió de la vida". Van donar lloc a l'anomenat **Maig del 68**.

1969

El 20 de juliol EEUU fa realitat un somni: arribar a la lluna. La nau Apolo XI va allunyar-se amb el comandant Armstrong que va dir "**Un petit pas per a l'home i un gran salt per a l'humanitat**". 450 milions de persones es calcula que van sentir la frase.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1965

Visita dels **Beatles a España**. Ringo Starr va afirmar "Es el primer cop que vaig veure a la policia pegar a gent tant jove". L'any abans van conquerir EEUU. **Lennon va arribar a dir que la banda era mes famosa que Jesús.**

1966

The Rolling Stones tot i que la banda es va fundar al 62, va ser entre el 65 i el 66 obtindrien la gran fama coronant-se com "**la millor banda de rock**" de tots els temps. (El seu album "**I Can't Get No**") **Satisfaction va ser la seva consagració**. Van ser capaços de integrar blues, rock and roll i R&B. Al llarg de la seva trajectòria van anar incorporant nous estils i adaptant-se a cada època (psicodèlica, country, punk, disco, reggae, electronica).

1967

L'anomenat "**Estiu de l'Amor**" va ser l'epicentre del moviment hippie, amb la presentació de "**Sgt. Pepper Loney**" a San Francisco dels Beatles.

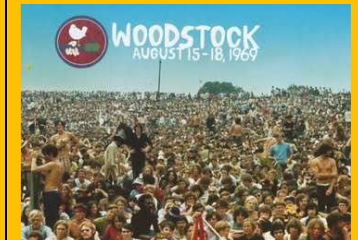
1968

Dos aspectes socials s'estaven arrelant: Per una banda el procés d'identificació del fan amb "l'estrella". L'anomenat **fenomen Fan** on es considera al Roquer com un "Herói". I per un altra, la transmissió de valors Estètics, Filosòfics i Socials. Molts grups transmetien **contravalors com a mitja de trencar amb els estàndards socials**. The Animals, The Kinks, The Rollins, The Who (precursors dels "mods")

1969

Del 15 al 17 d'agost **500.000 joves es van reunir al Festival de Woodstock, a Nova York**.

L'anomenada generació "**Peace and Love**" vivia el seu moment àlgid amb un munt de musics Jimi Hendrix (el millor guitarrista del rock), Janis Joplin, The Doors, The Jefferson Airplane, The Byrds.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1970

Tot i que la lluita per la Alliberació gay ja venia d'abans, al juny del 69 es van produir unes carreges policials contra un bar d'ambient "Stonewall Inn" a Nova York, durant tres dies. Unes setmanes mes tard es va fundà el Front d'Alliberació Gay (GLF). El seu nom tenia força proximitat als moviments de lluita anti-imperialista de Vietnam i Argèlia. L'èxit va venir pel canvi de mentalitat de la societat dels anys 60, promoguda per la revolució sexual, el moviment feminista i la lluita per la lluita dels drets civils de les minories racials.

1971

El Club de Roma que agrupava a científics i universitaris preocupats pel futur de la humanitat. Van determinar molts aspectes que afectaven greument: destrucció de recursos naturals, tala selva amazònica, contaminació...Tot el Planeta estava en perill. Els grups ecologistes sorgits a Califòrnia exhibien la consigna "Sols tenim una terra" i els seus arguments sensibilitzaven a l'opinió pública. Neix l'ONG Greenpeace.

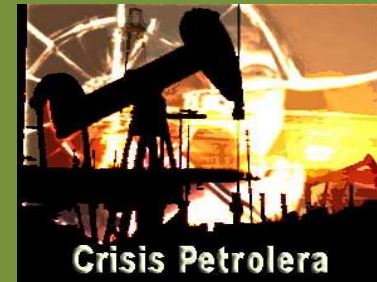
1972

Als Jocs olímpics de Munich un grup de terroristes palestins, va segrestar i assassinar a onze esportistes Israelis. La seguretat en general es va veure amenaçada i va fer replantejar les mesures que s'aplicaven als actes.

1973

Inici de la Crisi del Petroli, produïda per la reacció de l'OPEP, davant la guerra contra Israel. El preu del cru es va triplicar, afectant a la indústria dels països desenvolupats, generant atur i recessió. Des de la Crisi, van canviar les polítiques dels governs del bloc capitalista. Aquest canvi es va anomenar la reacció conservadora o neoliberal.

1974

Molts consideraven que la crisi havia esta provocada pel paper tant intervencionista dels governs. Que amb les seves despeses socials impedièn la creació de riquesa. Els que si va suposar que moltes fabriques traslladessin la producció a països del tercer mon, generant borses de pobresa entre la població.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1970

La dècada va començar amb la mort de dos símbols de la generació dels 60, Jimi Hendrix i Janis Joplin. Les drogues van ser el punt d'unió de les diferents branques del rock, i aquestes estaven disponibles i simbolitzaven allò oposat als valors morals antiquats (guerra, vida burgesa, disciplina, avarícia, religió...)

1971

Un altre icona del rock va morir fruit de les drogues, Jim Morrison, cantant de The Doors, van saber aglutinar molts estils. Ells eren metafísics quan eren psicològics i físics (eròtics i violents). Contínuament feien referències a la mort: sexe, drogues i mort.

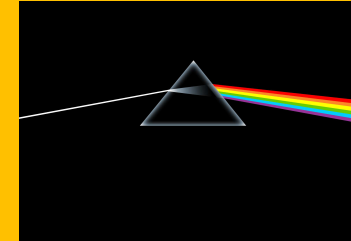

1972

La segona meitat dels 60 va marcar 3 branques diferents del rock. Bob Dylan amb el missatge sociopolític (la música com arma), les bandes tipus Rolling Stones i els Who imatge del "delinqüent juvenil" (la música com insult), i els Beach Boys, els Beatles i els Byrds es van centrar en depurar la música d'estudi (frustració de la joventut). Aquestes branques es van desenvolupar durant els 70.

1973

Pink Floyd va ser un grup angles amb molta influència al Rock, ja que partint de la psicodèlia, van saber evolucionar i crear un estil propi. La seva música suau i atraient (virtualisme) l'escoltaven tant els angustiat afroamericans com els conformistes blancs. El seu disc Dark Side Of The Moon va ser la seva consagració.

1974

La revista Rolling Stone defineix com un dels 50 moments del Rock als concerts que Bruce Springsteen van fer al Botton Line de New York. Molt amic de Dylan, Bruce també anomenat "The Boss", relata el sentit èpic de la vida ordinària. Mes tard pren consciència política i moral i descriu històries de lluita i supervivència de persones al marge del somni americà. Born to Run va ser el seu llançament.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1975

El 20-N, moria l'últim dictador dels països europeus Francisco Franco. Deixant una Espanya moderna amb uns valors impregnats del catolicisme i la marcialitat de l'exèrcit, sense llibertat d'expressió. Amb sentiments plens de xenofòbia, racisme, masculisme i culte a determinats símbols. El 22-N segons la Llei de successió va ser nomenat com a Rei Joan Carles I.

1976

El tercer món es desmuntava entre revolucions i guerres civils. Lluny de apaivagar les tensions, les grans potències s'enfrenaven per les nacions menys afavorides. Fent molt difícil la possibilitat del diàleg entre el nord i el sud. Els poderosos reclamaven els deutes que els pobres tenien amb aquests. Fins a la cimera de Cancun al 82 en que es va contemplar un nou ordre mundial.

1977

El 15 de juny, es van celebrar a Espanya les eleccions constituents i l'inici de la Democràcia. Va anar a votar el 78 % de la població. I va obtenir la majoria parlamentaria (amb un 34%) la UCD. Adolfo Suarez es va erigir com a president i va impulsar el camí de la monarquia parlamentària.

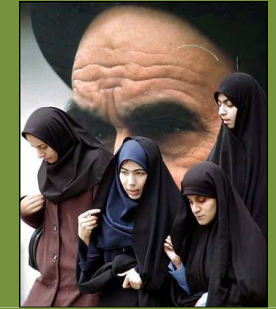
1978

Neix la primera bebè concebutda artificialment, el 25 de juliol, a Manchester (Anglaterra), i va pesar 2'61 kilograms. Louise Brown va ser concebuda amb una fecundació "in vitro", després de mes de 10 anys investigant. Aquest naixement va estar envoltat de polèmica ja que l'església catòlica considera que la fecundació ha de ser realitzada de manera natural.

1979

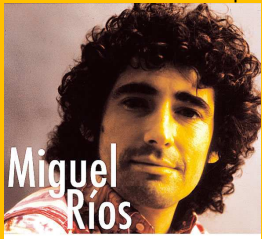
A l'any 1979 els fonamentalistes prenen el control de l'Iran sota el lideratge de Ayatolá Ruholá Jomeini, el país es retira de la influència occidental i es tanca passant a ser l'estat més radical amb la Llei Sharia (Llei Islàmica).

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1975

El rock a Espanya va anar molt a remolc del món, tot i que poc a poc es gestaven bandes que molts cops feien versions de grups estrangers. Tot el moviment abanderat per Miguel Ríos que va ser reconegut pel Himne a l'alegria, un rock sífònic. Es diu que els Mustang serien el Beatles i "Los Salvajes" los Rollings del Rock Espanyol. També cal destacar el moviment de rock tant andalusí com català que amb la mort de Franco van revifar amb molta empenta.

1976

El Heavy Metal, el Hard Rock i el Glam rock es van apoderar de molts seguidors a la primera meitat dels 70. Deep Purple, Black Sabbath, Queen, Kiss van tenir el seu esplendor. Es caracteritzen per ritmes forts amb guitarres distorsionades, riffs de guitarres i sols amb gran velocitat toquen el major nombre de notes en un temps determinat. Virtuositisme i tècnica. Heavy=pesada

1977

La primera onada del PUNK, la massificació, glamour, parafernàlia visual i el virtuosisme allunaven al rock de les seves arrels sorgit del carrer amb rebel·lió. Això feia que els joves no trobessin identificació i es llavors que dels suburbis de Nova York sorgís el Punk. On es retorna a la revel·lia, acompanyada amb dosis de anarquisme, hedonisme i politització. The Ramones, The Sex Pistols, The Cash, .. van ser clars exponents.

1978

El REGGAE, tot i que com a moviment musical existia des de els 60, provinent de Jamaica, es va introduir a Anglaterra per la gran colònia de Jamaicans i va tenir la seva influència al rock. La paraula que vol dir vestits amb parracs, que s'utilitza per definir als pobres de Jamaica, i que juntament amb el moviment rastes, va ser una important influència de la ma de Bob Marley i Els Rollings que va fer varies cançons amb aquest ritme. La denuncia social predominava a les lletres.

1979

Les diferents influències al rock, no van ser capaces de remuntar el moment i la dècada acabaria amb una depressió econòmica i moral, coincideix amb la crisi econòmica. El rock proposava una forta reacció en contra dels valors de la societat occidental, amb una actitud destructiva i de desesperança amb el conegut lema "no future".

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1980

Inici de la dècada dels famosos anys 80's. Amb molts avenços de la ciència i tecnologia. Després de dos dècades de trastorn social, polític i sexual, **va sorgir una tendència conservadora a tot el mon occidental**, entre Margaret Thatcher i Ronal Reagan.

1981

IBM llança la primera computadora personal, i això suposaria una revolució electrònica sense marxa enrere. A l'any 81 es van vendre 25.000 unitats i l'any 84 tres milions.

1982

EL SIDA no se transmite por

Tot i que a mitjans del 81 es va fer l'anunci oficial del que es va convertir en l'epidèmia del SIDA. Els anys següents es va començar a investigar. No es sabia gaire cosa mes que es transmetia per la sang o contacte sexual.

1983

Primer Compac Disc (CD), un suport digital òptic utilitzat per emmagatzemar qualsevol tipus d'informació. Els CD estàndards tenen un diàmetre de 12 cm i podem guardar 80 minuts d'àudio (700 MB).

1984

Assassinat de Indira Gandhi a la Índia. A França amb un 7% de la població immigrant, originava dificultats d'integració i enfrontaments de diferents comunitats amb reaccions racistes. Davant d'això **van néixer noves formes d'activisme, S.O.S Racisme** va aconseguir molta popularitat amb la frase "No toquis al meu amic"

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1980

El 8 de desembre va morir assassinat quant anava a casa seva de Nova York **Jhon Lenon** per un fan amb problemes mentals. El que fora fundador dels Beatles juntament amb Paul McCartney. Mori i es va transformar en llegenda. **El seu tema Imagine (71) es una icona repleta de valors de Pau i Amor.**

1981

Es crea el canal **MTV que transmetia videoclips musicals les 24 hores del dia**. La indústria de la música es consolida com una de les més importants amb tot el que girava al seu voltant. A Espanya, sorgia el moviment anomenat "**Movida Madrileña**", que **va impulsar canvis socials, polítics i artístics**.

1982

Sony va llançar al mercat el lector de cintes de música portàtil que es podia escoltar amb auriculars: **el Walkman**. **Aquest aparell es va fer molt famós a finals dels 80, el 67% dels joves entre 15 i 19 anys tenien un aparell**. I les estadístiques deien que el 20% dels joves escoltaven els walkman més de 5 hores diàries a nivells superiors a 100 db.

1983

The Visitors de **ABBA**, produïa **el primer disc compacte als EEUU per CBS (avui Sony Music)**, tot i que el primer títol de ficar al mercat va ser un àlbum de Billy Joel.

La indústria es preparava per introduir un nou producte que revolucionaria el mercat.

1984

El rock neoprogressiu es un gènere musical derivat del rock progressiu que va tenir molta importància en aquests anys, amb emocionants **composicions transmises amb lletres fosques i una acurada teatralitat a l'escenari**. Genesis a escena.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1985

A un hospital de París , van néixer els primer trigèmins europeus fruit d'una **fecundació "in vitro"**. Això va suposar un avenç important dins de la medicina i evolucionar en matèria de fecundació a nivell mundial.

1986

L'explosió d'un reactor nuclear va produir un desastre a Chernobil, on es va calcular en **40.000 els casos de càncer i 6500 morts** produïdes al llarg del temps pels efectes de la contaminació
Espanya i Portugal ingressen a la CEE

1987

Gorbachov i Reagan, van signar a Washigton el **tractat d'eliminació de míssils nuclears** de mitja i curt abast. Això va suposar el primer pas per arribar a l'eliminació total al 91.

1988

Al Pakistan es van reunir Osama Bin Ladem, Aymán al Zawahirí, Sayyid Iman al Sharif i Abdula Azzam, i **van fundar la xarxa terrorista Islàmica**.

1989

Al juny, centenars de persones van ser assassinades quan les tropes xineses van xafar una manifestació pro-democràcia a la **Plaça de Tiananmen**, a Beijing.

Caiguda del mur de Berlín, suposava la caiguda del bloc comunista.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1985

USA for Africa (Unió de Apoyo de Artistas para Africa), 45 artistes americans es van reunir per gravar la cançó "We Are the World" . Els cantants liderats per: Harry Belafonte, Stevie Wonder, Michael Jackson, Lionel Richie y Bruce Springsteen, i va arribar a ser N° 1 a EEUU i a molts països del mon. El que es va recaptar es va donar per ajudar als mals endèmics d'Àfrica.

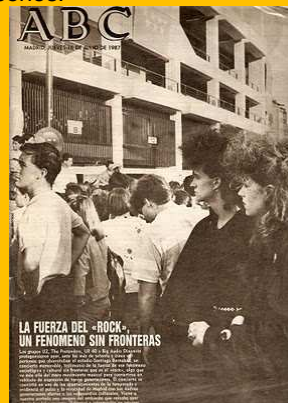
1986

Madonna es converteix en la nova diva del POP amb el seu disc "Like a virgin". **La seva posada en escena, la seva vestimenta i els seus gestos obscens van aixecar moltes crítiques de totes bandes.**

1987

U2 dona el seu primer concert a Espanya i congrega la major multitud vista a un concert, al Santiago Bernabeu 135.000 persones.

1988

El famós Big Six, era el compendi d'empreses musicals existents, que eren **grans companyes que constantment havien absorbit altres moltes petites**. En concret eren sis multinacionals: Warner Music, EMI, Sony Music, Universal Music, Polygram i BMG. Una autèntica indústria de fer diners.

1989

Michael Jackson, segons la revista Forbes de 1989 amb 125 milions de dòlars a l'any, considerat **el cantant millor pagat de tots els temps**, amb el seu videoclip Thriller al voltant de 1 milió de còpies venudes.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1990

Nelson Mandela es alliberat, després de 27 anys arrestat, a l'any següent final de l' Apartheid a Sud-àfrica. **Reunificació d'Alemanya**

1991

S'acaba per la dissolució de la URS.

Invasió a Kuwait per Irak - **Guerra del golf**. 34 països contra Irak, liderat per EEUU.

1992

Olimpíades Barcelona 92, on es dona una imatge de España de país modern i preparat per mostrar al mon el seu potencial.

1993

Tractat Internacional sobre biodiversitat, que es va celebrar al 92, organitzat per ONU ha Rio de Janeiro, van aprovar la "promesa" del mil·lenni per al desenvolupament sostenible del Planeta, **volia reduir a la meitat la població sense accés a l'aigua potable i als serveis sanitaris**. I dedicar el 0'7 % del PIB a l'ajut al desenvolupament. Deu anys mes tard nomes 5 països ho havien completat.

1994

Mentre semblava que el Planeta començava a respirar pau, continents com **Africa, amb 813 milions d'habitants i sols un 1 % dels intercanvis comercials del mon, estava marginada**. La misèria, l'analfabetisme, la fam, les epidèmies amb la manca da salubritat de l'aigua, amb 23 milions de portadors del SIDA i les guerres i genocidis.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

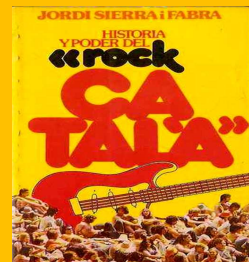
1990

The Wall - Live in Berlin va ser un concert en viu del grup Pink Floyd, que es va celebrar a Berlin per **commemorar la caiguda del mur**. Va ser un concert èpic on no sols es va celebrar la unió de les alemanies, sinó dels dos blocs econòmics.

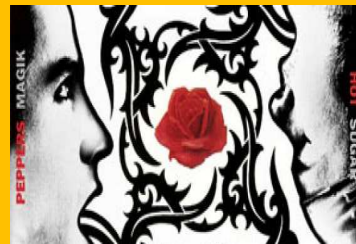
1991

El terme Rock Catala, es va utilitzar al moviment musical a partir dels 80 i començament dels 90, per a **referir-se als grups i intèrprets de musica rock en català**. Destaquen Sangtraït, Sopa de Cabra, Els Pets, Sau, Umpah- pah, Gossos, Lax'n'Busto, Cris Juanico, Whiskyn's, Brams.

1992

Continuen grups barrejant estils, El Rock, el Metal i el Punk, es fusionen amb el rap i el funk, incorporant altres elements com el rock progressiu. Un exponent clar d'aquestes mescles van ser els Red Hot Chili Peppers.

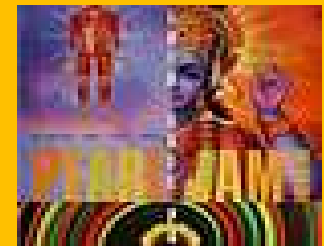
1993

El rock alternatiu i el grunge, van revolucionar el gènere arrel de l'èxit de l'àlbum Nevermind de Nirvana. Malgrat posteriorment hi ha un canvi en les temàtiques, fugint de la frivolitat i la diversió.

1994

El Grunge moviment que musicalment conjuntava la potencia i la força del punk i el heavy metal, i que ideològicament transmetia un missatge d'**indiferència, introspecció i aïllament, davant que el que estava passant a la societat americana i al mon en general**. Va destacar Pearl Jam.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA SOCIAL

1995

La Organització de Nacions Unides el va declarar “**Any mundial de commemoració de les víctimes de la segona Guerra Mundial**” i “**Any de les Nacions Unides per a la Tolerància**”.

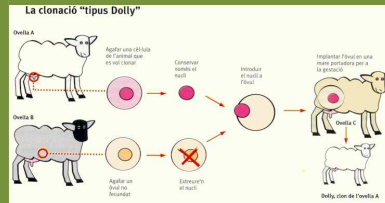

1996

Greenpeace va necessitar 25 anys de constant treball d'oposició al assajos atòmics iniciats al 71, per tal d'aconseguir que al 96 es signes a la ONU, el tractat total de Probes Nuclears. **Des de aquest moment les potències atòmiques de tot el planeta es van comprometre a no fer mes assajos** i des de llavors no s'han fet.

1997

La revolució biotecnològica, experimentada a la dècada dels 80, amb la manipulació genètica, va donar un salt espectacular del regne vegetal al regne animal. A Edinburg partint d'una cèl·lula mamària d'una ovella adulta, **van aconseguir clonar una altra i poder veure el naixement de l'ovella Dolly**.

1998

L'església catòlica va treure el seu suport a UNICEF, i posteriorment a d'altres organitzacions com Amnistia Internacional, per que **promovien l'avortament com a mesura de prevenció de certes circumstàncies**, incloses la violació. Un nou front de lluita quedava encara per vèncer, i al que molts artistes van donar el seu suport.

1999

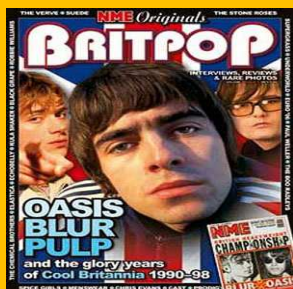
La dècada acabaria amb un nou conflicte, l'anomenada Guerra de Kosovo, on es van donar dos conflictes (una guerra civil i una guerra internacional). A la província de Sèrvia, Kosovo una part de Iugoslàvia, es va declarar independent. Primer el conflicte local i després ONU amb constants bombardejos i aprofitats pels servis i fer **una neteja ètnica**.

FETS RELLEVANTS DE LA HISTORIA DEL ROCK

1995

El Britpop es un **subgènere del Rock Alternatiu**, que es desenvolupa a mitjans dels 90, caracteritzat per la delicadesa del so, la simplicitat de les cançons i la influència dels grups dels 60 i 70 com Beatles o The Kins. **En contra dels grups predecessors amb tant mestissatge**.

1996

Aquesta dècada va destacar per la **tecnologia** en la música en general. La implementació de **noves tècniques de gravació i l'ús de computadores** van ser els elements que es van fer bàsics a la producció musical. Sense oblidar la gran influència de les **cases discogràfiques que marcaven moltes clàusules als contractes**. Van aparèixer disc recopilatoris.

1997

Radiohead, un grup nascut dels Britpop van destacar amb el seu disc O.K. computer, on van aconseguir un gran equilibri entre l'ús de la **tecnologia amb el rock** a més d'una manera molt bàsica.

1998

Continuarien els grups de **rap metal** (Korn, Limp Bizkit, Deftones, Stain), que malgrat contaven amb gran quantitat de seguidors, **no podien competir amb el pop adolescent** de Britney Spears, Backstreet Boys, Cristina Aguilera, que eren els que triomfaven a les llistes de vendes.

1999

El final de la dècada viuria un ressorgiment del rock, amb molts grups que prenent elements musicals i estètics de finals dels 70 i principis dels 80, van tornar als sons bàsics, l'harmonia i actitud que havia perdut el gènere. Ja que des de que va néixer estava destinat a quedar-se per sempre, i que després de **50 anys segueix essent rebel com als seus millors anys**.

